

Sixth Sense

ဆယ့်နှစ် စတုရန်း

BURMESE
CLASSIC

လောကီ ကောင်းကျိုးပြု ဂမ္ဘီရကြက်ခွဲ ♦
 ငါးထောင့်ကြယ်နှင့် ရွှေလက်တွဲ အမိအရင် ♦
 ဂြိုဟ်ကိုးလုံးနှင့် အချစ်ရေး ဆန်းစစ်နည်းများ ♦
 ချစ်သူအတွက် စွယ်စော်ရွက် အမိအရင် ♦
 လျှို့ဝှက်စွာပါး ဂမ္ဘီရကြက်ခြေစီရင်နည်း ♦
 ဓာတ်ကြီးလေးပါးနှင့် အချိန်အခါကောင်းများ ♦
 နံပါတ်အပူဂဏန်းများရဲ့ အမိဟွယ်ဖွင့်ဆိုချက် ♦

စေတန့်၏ ထွက်ရှိပြီး သရဲစာအုပ်များ

စေတန့်၏ သရဲ လုံးချင်းဝတ္ထု (၅)အုပ် ထွက်ရှိပြီးပါပြီ။

ဝထစာအုပ် - လူဖြစ်သွားတဲ့ တစ္ဆေ

ဒုတိယစာအုပ် - စတောင်းဝန်နဲ့ မြောင်းဆန်အောင် ခြောက်မယ်

တတိယစာအုပ် - ပိဏ္ဍနဲ့ တုံ့သားများ

စတုတ္ထစာအုပ် - သရဲခနဲညားတဲ့ လူ

ဝဠစာအုပ် - ကဝေနဲ့ တစ္ဆေ တို့ဖြစ်သည်။

ဆဋ္ဌမြောက် (၆)အုပ်မြောက် စာအုပ်ကို အထူးထုတ်အဖြစ် ထုတ်ဝေမည် ဖြစ်ပြီး သရဲဝိမ်း GHOST GAME အမည်ဖြင့် မြောက်မိ ထွက်မည်ဖြစ်ကြောင်း ထတင်းထောင်းပါးလိုက်ရပါသည်။

EDITOR'S

LETTER

ယခုလတွင် ဂျိဟ်ကြီးကိုးလုံးနှင့် အချစ်ရေး ဆန်းစစ် နည်းများ၊ ငါးထောင့်ကြယ်နှင့် ရွှေလက်တွဲအစီအရင်၊ လောကီ အကျိုးပြု ဂမ္ဘီရ ကြက်ဥ အပါအဝင် လက်တွေ့ အကျိုးပြု ထိရောက်သော အစီအရင်များကို အထူးပြု ဖော်ပြထားသည်။

ဒီလတွင် အယ်ဒီတာအဖွဲ့ အထူးအကြိုက်ဆုံး ဝတ္ထု သုံးပုဒ်မှာ နန်းရှေ့ ပုဂ္ဂိုလား ဘက္ခန်းနှင့် တိုက်နွား ခံနွား၊ တံစူးဝါး၊ အမွေပေးမယ့်ညဝတ္ထုတို့ဖြစ်ပါသည်။

ဆက်လက်၍ အသိပညာ၊ ဗဟုသုတများ ရရှိစေမည့် ဂမ္ဘီရ အကြောင်းအရာ၊ ဝတ္ထု၊ ဆောင်းပါးများကို ဖော်ပြသွားပါ မည်။

အထူးဝယ်သိမ်း စာအုပ်ကောင်းများဖြစ်အောင် ဖော်ပြ ထားပါသဖြင့် ပရိသတ်များအနေဖြင့် လက်မလွှတ်ရလေ အောင် စာအုပ်ဆိုင်များတွင် ကြိုတင်မှာကြား၍ ဝယ်ယူထား နိုင်ပါကြောင်း သတင်းကောင်းပါးလိုက်ရပါသည်။

သင့်အတွက် မရှိမဖြစ် ဆောင်ထားသင့်သည့် Dream Catcher များ ဝယ်ယူနိုင်ပြီ

ဖက်ရှင်လည်းက၊ လှပဆန်းကြယ်သည့် Dream Catcher များကို ဆောင်ထားပါက အိပ်မက်များကို မှတ်မိစေခြင်း၊ မိမိအပေါ်ကျရောက်လာမည့် ဘေးဆိုးအန္တရာယ်များ၊ မကောင်းကြံစည်ခြင်းများကို Dream Catcher ၏ Spider Web ဟင့်ကူအိမ်ကွန်ရက်က ဖမ်းဆီးထားမည်ဖြစ်ပါသည်။

မိမိနေအိမ်၊ အိပ်ခန်း၊ ကားများတွင် အလှဆင်ပစ္စည်းအဖြစ် သာမက အဆောင်အဖြစ်ပါဆောင်ထားနိုင်ပါပြီ။

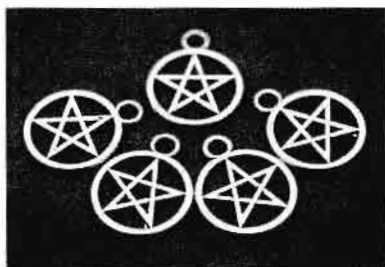
ဂျူဝီတာ အင်းပြားအဆောင်များ ဝယ်ယူနိုင်ပါပြီ

ဂျူဝီတာ အင်းပြား အဆောင်အကြောင်းကို ဆဋ္ဌမအာရုံ မဂ္ဂဇင်း ၁၃၄(၂၆)တွင် ဖော်ပြထားပြီး လုပ်ငန်းများတွင် ထားရှိပါက လုပ်ငန်းများ ကိုဘက် ကြီးပွား အဆင်ပြေခြင်း၊ လောဘ်လောဘ ရွှင်လန်းခြင်း၊ အန္တရာယ်ကင်းခြင်းများကို ရရှိနိုင်သည့် ဂျူဝီတာ အင်းပြား အဆောင်များ ဝယ်ယူနိုင်ပါပြီ။

ငါးထောင့်ကြယ် အဆောင်များ

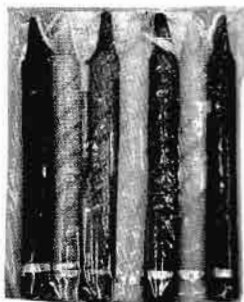
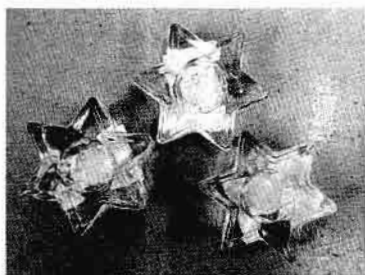
“ဆဋ္ဌမအာရုံ” မဂ္ဂဇင်းတွင် ဝယ်ယူနိုင်ပါပြီ

ငါးထောင့်ကြယ် အဆောင်နှင့် ဆွဲကြိုးကို အစွမ်းသတ္တိ သိဒ္ဓိသွင်းနည်းကို
လည်း “ဆဋ္ဌမအာရုံ” မဂ္ဂဇင်း အမှတ်စဉ် (၂၆) တွင် ဖော်ပြထားပါသည်။ သင့်
အတွက် ကံကောင်းခြင်းအဆောင်လက်ဖွဲ့တစ်ခုအနေဖြင့် ဆောင်နိုင်ပါပြီ။

ရှောင်စို့ ဖယောင်းတိုင်များ

“ဆဋ္ဌမအာရုံ” မဂ္ဂဇင်းတွင် ဝယ်ယူနိုင်ပါပြီ

အစီအရင်များအတွက် အပြူရောင်၊ အပြာရောင်၊ အဝါရောင်၊
ပန်းရောင်၊ ဓမ္မိရောင်၊ အနက်ရောင်၊ အစိမ်းရောင်၊ ခရမ်းရောင် ဖယောင်း
တိုင်များ ဝယ်ယူနိုင်ပါပြီ။ ဖယောင်းတိုင်စိုက်ရန် Candle Holder ဖယောင်း
တိုင်စိုက်ခွက် အလှများလည်း ရရှိနိုင်ပါသည်။

www.burmeseclassic.com

အိမ်အရောက် ပို့ဆောင်ပေးမည်

“ဆဋ္ဌမအာရုံမဂ္ဂဇင်း” ကို

လစဉ်မှာယူလိုသူ ပရိသတ်များအနေဖြင့်

ကမ္ဘောဇဘဏ်၊ ပုစွန်တောင်ဘဏ်ခွဲ၊ ရန်ကုန်မြို့၊

ဘဏ်အကောင့်နံပါတ် ၀၁၄၁ - ၂၂၀၀ - ၄၃၆၀၇ သို့

မိမိနှင့် နီးစပ်ရာဘဏ်မှ ငွေလွှဲခန့်အတူ မိမိမှာယူလိုသော (၆)

လ (သို့) (၁)နှစ်စာအတွက် ငွေလွှဲပေးပို့၍ မှာယူနိုင်ပါသည်။ ငွေလွှဲခကို မှာယူသူဘဏ်မှ တစ်ပါတည်းပေးချေ၍ ငွေလွှဲပေးပို့ရပါမည်။

(၆)လ ၂၀၀၀၀ ကျပ်

(၁၂)လ ၄၀၀၀၀ ကျပ်

ဖုန်း - ၀၉ ၇၃၁ ၇၆၆၅၀ သို့ မိမိ ငွေလွှဲပေးပို့ကြောင်းနှင့် စာအုပ် ပေးပို့ရမည့်လိပ်စာ၊ မှာယူသူ၏ နာမည်နှင့် ဖုန်းနံပါတ်တို့ကို အကြောင်းကြား ပေးရပါမည်။

ဘဏ်တွင် ငွေလွှဲပေးပို့မှုရောက်ရှိကြောင်း စစ်ဆေးပြီး ဖော်ပြ ပါ အချက်အလက်များ ပြည့်စုံပါက စာတိုက်မှတစ်ဆင့် အိမ်အရောက် ပို့ ဆောင်ပေးပါမည်။ စာတိုက်မှပေးပို့နိုင်သော နေရာတိုင်း ရောက်ရှိပါလိမ့် မည်။

အိမ်အရောက်ပို့ကြိုတင်ငွေပေးမှာယူသူများ

ဆက်သွယ်ရန် - ၀၉ ၇၃၁ ၇၆၆၅၀

စာအုပ်ဆိုင်များနှင့် ပြန့်ချိရေးကိုယ်စားလှယ်များ

ဆက်သွယ်ရန် - ၀၉ ၃၀၀ ၅၀၁၆၀

စာပေမြင့်မှ လူမျိုးတင့်မည်

ဆဋ္ဌမအာရုံ မဂ္ဂဇင်းကို ဖတ်စရာ၊ မှတ်စရာများစွာဖြင့် ဝယ်သိမ်း
စာအုပ်ကောင်း တစ်အုပ်ဖြစ်အောင် အထူး ကြိုးစားထားပါသည်။ လစဉ်
လဆန်းပိုင်းတွင် ထွက်ရှိနိုင်အောင် ကြိုးစားပါမည်။

ပရိသတ်များအနေဖြင့် မိမိ ဝယ်ယူနေကျ စာအုပ်ဆိုင်များတွင်လည်း
ကြိုတင် မှာကြားထားနိုင်ပါသည်။ ဆဋ္ဌမအာရုံ မဂ္ဂဇင်း၊ ထွက်မည့်ရက်ကို
လည်း ကြိုတင် ဖုန်းဆက် မေးမြန်းနိုင်ပါသည်။

သင်သည် ဆဋ္ဌမအာရုံ မဂ္ဂဇင်း ပရိသတ်တစ်ဦး ဖြစ်လျှင် စာပေကို
ချစ်မြတ်နိုးသူ၊ စာပေ၏ရသာကိုခံစားတတ်သူ၊ စာအုပ်ဖတ်တတ်သူများ ဖြစ်
ကြပါစေ။ စာအုပ်၊ စာပေ လူ့မိတ်ဆွေ - စာပေမြင့်မှ လူမျိုးတင့်မည်။

ဆဋ္ဌမအာရုံ မဂ္ဂဇင်း
အယ်ဒီတာ အဖွဲ့

||

Sixth Sense
Publishing House

ဆဋ္ဌမအာရုံ စာပေတိုက်

အမှတ်(၁၇၀-၁၇၂)၊ ဒုတိယထပ်၊ လမ်း(၅၀)အထက်၊ ပုစွန်တောင်
မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။ ဖုန်း - ၀၉၇၃၁၇၆၆၅၀

www.burmeseclassic.com

No.30, DECEMBER , 2016

မီးခိုးရောင် လောကီပညာရပ်(၃၀)	၃၃
ခေတ်သစ်ကို	
လောကီကောင်းကျိုးပြု ဝတ္တရ ကြက်ဥ	၄၁
ဝတ္တရဆရာ လှမျိုး (BSC)	
အမွေပေးမယ့်ည	၅၆
နတ်လူသစ်	
နန်းရှေ့ပုဏ္ဏားဘကွန်းနှင့် တိုက်ခွား ခံခွား	၁၀၀
မကွေးညိုစိမ့်	
အာဖရိကမှ အိဘိုလာဇုတ်သက် ကျေးကျွန်များ	၁၂၄
အောင်ကျော်စွာ	
တံစူးဝါး	၁၃၈
သန်လျင် ချစ်မိုးညို	

မိမိ၏ စိတ်ရင် နည်း များ

ပြိုဟ်ကိုးလုံးနှင့် အချစ်ရေး ဆန်းစစ်နည်းများ	၁၄
ချစ်သူအတွက် စွယ်တော်ရွက် အစီအရင်	၂၀
ငါးထောင့်ကြယ်နှင့် ရွှေလက်တွဲ အစီအရင်	၂၂
လှိုဏ်ဂှားပါး ဝတ္တရကြက်ခြေ စီရင်နည်း	၂၇
ဓာတ်ကြီးလေးပါးနှင့် အချိန်အခါကောင်းများ	၃၀

www.burmeseclassic.com

Contents Content

No.30, DECEMBER, 2016

ဆိုသံတွေပရလောက ဖြစ်ရပ်ဆန်းများ	၁၅၃
ဆရာဒေဝီ	
တို့နိစာသင့် နှလုံးသား	၁၆၅
ဆန်လျှင် မိုးထက်စံ	
နောက်ကြည့်မှန်ထဲက ပုံရိပ်စစ်	၁၇၃
တင့်ထူး (ဇေယျဝတီ)	
သေရွာပြန် နာဂစ်မိညိုနှင့် ကျတ်တို့ရွာ	၁၉၂
ညိုရောင်	
ကိုယ်စောင့်နတ်	၂၀၀
ရှစ်ခွင်ကျော် ဖောင်တော်သီ	

ပုံဆန်းကြယ်

စုန်းပညာ အမွေပေးခြင်း၊ ဘူးသွင်းခြင်း
 မိုးကြိုးသွားနှင့် သိမှတ်စရာ အဖြာဖြာ
 အန္တရာယ်ပြုလွယ်သော မြွေနှင့် မြွေဆိပ်များ
 ဝိညာဉ်လိပ်ဖြာခွံ လမိုင်းအလောင်းကောင်
 သံပုရာသီးနှင့် အတိုက်အခိုက်များ ဖြေရှင်းနည်း
 သက္ကရာဇ်၊ ခရစ်နှစ်နှင့် ဘီစီ၊ အေဒီတို့အကြောင်း
 ကလေးအတွက် ခမည်း ဘယ်လိုပေးကြမလဲ

ကလောင်ရှင်သစ်များ ပေါ်ထွက်လာရေး အစီအစဉ်

ဆဋ္ဌမအာရုံ မဂ္ဂဇင်းအယ်ဒီတာအဖွဲ့သည် ဂန္တိရရပ်ဝန်းတွင် ကလောင်ရှင်အသစ်များ မွေးဖွားပေးနိုင်ရေးကို အထူး အလေးထား ပါသည်။ ကလောင်ရှင်သစ်များပါဝင်လက်စွမ်းပြရေးသားနိုင်ရန်နေရာ များကိုလည်း ချန်လှပ်ပေးထားပါသည်။

သာမန်ထက် ထူးခြားဆန်းကြယ်သည့် အဖြစ်အပျက်များ၊ ဂန္တိရ ပညာရပ်ဆိုင်ရာ အချက်အလက်များကို ခေတ်အမြင်၊ ခေတ်အတွေးဖြင့် ပေါင်းစပ်ရေးသားသည့် ဝတ္ထု/စာမူကောင်းများကို အမြဲတမ်း တံခါးဖွင့် ကြိုဆိုလျက်ရှိပါသည်။

ပုံနှိပ်ဖော်ပြခံရသည့် ဝတ္ထု/စာမူများကို ကလောင်ဟောင်း၊ ကလောင်သစ်မခွဲခြားဘဲ ထိုက်တန်သည့် စာမူနှင့် စာအုပ်လက်ဆောင် တို့အား ချီးမြှင့်သွားပါမည်။

ဆဋ္ဌမအာရုံမဂ္ဂဇင်း
အယ်ဒီတာအဖွဲ့

ဆဋ္ဌမအာရုံ

မဂ္ဂဇင်း ၏ ဦးတည်ချက်

ကျွန်ုပ်တို့မဂ္ဂဇင်းသည် အရိုးခံဂန္ထီရမဂ္ဂဇင်းတစ်စောင်မဟုတ်ပဲ။
 “ဆဋ္ဌမအာရုံစိတ်အဟုန်” ဆိုသည့် ဆောင်ပုဒ်ကို လက်ကိုင်ပြု၍ ထူးလွှဲ
 ဆန်းပြားမှုများကို ခေတ်စနစ်နှင့် လိုက်ဖက် ညီအောင် ပုံဖော်ထားသည်။
 ဂန္ထီရလောကကို အလုပ်အကျွေးပြုရန် ဦးတည်ချက်ဖြင့် မွေးဖွားလာ
 သည့် ခေတ်မီ ဂန္ထီရမဂ္ဂဇင်းတစ်စောင် ဖြစ်သည်။

အစွမ်းထက်သည့် ဂါထာမန္တန်နှင့် လောကီအစီအရင်များ၊ မှော်၊
 ဝိဇ္ဇာ၊ စုန်းကဝေနှင့် သဘာဝလွန်စွမ်းအားရှင်များအကြောင်း၊ အတိတ်
 သမိုင်းတွင် ဖြစ်ပျက်ခဲ့သည့် ဂန္ထီရဆန်သော ဖြစ်ရပ်များ၊ ဖတ်စရာ ဂန္ထီရဝတ္ထု
 များ၊ သုတ/ရသ ဖြစ်ရပ်ဆန်းကြယ်နှင့် လှိုဏ်အုပ်သော ပညာရပ်ဆိုင်ရာ
 အချက်အလက်၊ အကြောင်းအရာများကို တစ်အုပ်ထက် တစ်အုပ် ပုံမှန်
 ကောင်းမွန်အောင် အစဉ်အမြဲ ပြောင်းလဲတင်ဆက်ပါမည်။

ကိုမိုး(တောင်ကြီး)

ဆဋ္ဌမအာရုံမဂ္ဂဇင်း(အယ်ဒီတာချုပ်)

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

အယ်ဒီတာချုပ်

ကိုမိုး (တောင်ကြီး)

အကြံပေး အယ်ဒီတာ

ဦးငွေစိုး၊ ဒေါက်တာမိ

အမှုဆောင် အယ်ဒီတာအဖွဲ့

နွေသင်နိုင်၊ ဝေယံမိုး၊ မိုးထက်မြင့်

အုပ်ချုပ်ရေးနှင့် ဘဏ္ဍာရေးမှူး

ဒေါ်ဌေးဌေးလှိုင်

ထုတ်ဝေသူ

ကိုမိုး (တောင်ကြီး) { (၀၀၅၀၈) }

ပုံနှိပ်သူ

ဦးကျော်သင်း { (၀၀၆၂၆) }

(သံလွင်ဦးပုံနှိပ်တိုက်)

မျက်နှာဖုံး ဒီဇိုင်းနှင့် လိုဂို

အောင်မိုး

ပန်းချီ သရုပ်ဖော်

ရဲရင့်နိုင်၊ ဖိုးအောင်၊ လှသစ်အောင်

ကွန်ပျူတာ

ဆဋ္ဌမအာရုံဝိုင်းတော်သားများ

ဖြန့်ချိရေး

ဆဋ္ဌမအာရုံစာပေတိုက်

အမှတ် (၁၇၀ - ၁၇၂)၊ ဒုတိယထပ်၊ လမ်း(၅၀)အထက်၊ ပုဇွန်တောင်

မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့၊ ဖုန်း - ၀၉၃၀၀၅၀၁၆၀၊ ၀၉၇၃၁၇၆၆၅၀။

တန်ဖိုး - ၂၀၀၀ ကျပ်

ထူးဆန်းတွေ့လာ
အံ့ဖွယ်စိရင်နည်းများ

ခေတ်သစ်ကို

ဂြိုဟ်ကိုးလုံးနှင့် အချစ်ရေးဆန်းစစ်နည်းများ

တနင်္ဂနွေ ဂြိုဟ်	တနင်္လာ ဂြိုဟ်	ရာဟု ဂြိုဟ်
အင်္ဂါ ဂြိုဟ်	စနေ ဂြိုဟ်	ကိတ် ဂြိုဟ်
သောကြာ ဂြိုဟ်	ဗုဒ္ဓဟူး ဂြိုဟ်	ကြာသပတေး ဂြိုဟ်

ဒီအစီအရင်ဟာ ဂြိုဟ်ကြီး(၉)လုံးကို အဓိဋ္ဌာန်ပြုပြီး မိမိရဲ့အချစ်ရေးနဲ့ပတ်သက်လို့ ဆန်းစစ်ကြည့်နိုင်တဲ့ နည်းလမ်းတစ်ခုဖြစ်ပါတယ်။ မိမိလက်နဲ့ထောက်ပြီး မေးနိုင်သလို၊ တချို့လည်း သွားကြားထိုးတံကဲ့သို့ တုတ်လေးနဲ့ထောက်ပြီး ဆန်းစစ်ကြည့်နိုင်ပါတယ်။

ရှေးဆရာ ပရောဟိတ်ကြီးများစီရင်ခဲ့တဲ့ နည်းလမ်းဖြစ်ပါတယ်။ မေးခွန်းကတော့ တစ်ရက်မှာ တစ်ခုပဲ မေးတာကောင်းပါလိမ့်မယ်။ ဂြိုဟ်တွေကို ဘယ်နေရာမှာ ဘာရှိတယ်ဆိုတာ မမှတ်ထားရပါဘူး။

အကောင်းဆုံးကတော့ ကိုယ်က ဇယားကွက်ဆွဲပြီး တစ်ယောက်ယောက်ကို ဂြိုဟ်(၉)လုံးကို ကြိုက်တဲ့အကွက်မှာ ထည့်ခိုင်းပြီးမှ လက်(သို့မဟုတ်) တုတ်တံလေးနဲ့ထောက်ပြီး မေးနိုင်ရင် ပိုကောင်းပါတယ်။

ဒါပေမယ့် အချိန်မရဘူးဆိုရင်တော့ လက်ရှိဖော်ပြထား

ဦး ဇယားလေးမှာပဲ လက်(သို့မဟုတ်) တုတ်တံနဲ့ထောက်ပြီး မေး နိုင်ပါတယ်။

ကိုယ်က ပညာရှင်တစ်ဦးဆိုရင် ကိုယ့်ဆီလာမေးတဲ့ အချစ် ရေးဒုက္ခသည်ကို ဒီဇယားကွက်လေးမှာ ကြိုက်တာကို လက်ညှိုး ထိုးခိုင်းပြီး အောက်က အချစ်ရေး ဟောကွက်အညွှန်းတွေအတိုင်း အချစ်ရေးကို တွက်စစ်ကြည့်နိုင်ပါတယ်။

ပထမဆုံး သင့်အနေဖြင့် ကိုယ်မေးမယ့်မေးခွန်းအပေါ် မှာ စူးစူးရဲရဲအာရုံစိုက်ထားပြီး ဇယားကွက်ပါအကွက်တွေထဲက မိမိ ကြိုက်နှစ်သက်ရာတစ်ခုကို မျက်စိမှိတ်ပြီး ထောက်လိုက်ပါ။

ကိုယ်ရွေးချယ်လိုက်တဲ့ အကွက်ပေါ်မူတည်ပြီး ထွက် ပေါ်လာမယ့် ဟောကိန်းတွေ တတော့ -

တနင်္လာဂြိုဟ် (အရာရာ ကောင်းမွန်)

တနင်္လာဂြိုဟ်ကို ရွေး ချယ်မိပါက ကောင်းတဲ့ သဘော၊ အေးမြမယ့် သဘောကို ဆောင် ပါတယ်။ အရာရာမှာ ကိုယ့် သဘော ဆန္ဒအတိုင်း အေး အေးဆေးဆေး အနိုင်ရမယ့် ကိန်း ဖြစ်ပါတယ်။

အိမ်ထောင် ပြုဖို့၊ ရည်းစားထားရင် ကောင်း မလားလို့ မေးမယ်ဆိုရင် လည်း ကောင်းတယ်လို့ ဆိုရပါမယ်။

တရားတဘောင် ဖြစ်နေရင်တောင် ကိုယ်က နိုင်မယ့်ကိန်း ဖြစ်ပါ
တယ်။ ခေတ်စကားနဲ့ ပြောရရင် ရာသီဥတု ကိုယ့်ဘက်ပါနေတဲ့
အချိန်ကာလ ဖြစ်ပါတယ်။ သင်လုပ်ဆောင်မယ့် အရာတိုင်းဟာ
ကောင်းမယ်၊ အောင်မြင်ပါလိမ့်မယ်။

အင်္ဂါဂြိုဟ် (မှန်းချက်နဲ့ နှမ်းထွက်မကိုက်)

ဒီဂြိုဟ်ကျရင်တော့ မကောင်းပါ။ အချစ်ရေးမှာဆိုရင်
ရည်းစားလုဘက်၊ ပြိုင်ဘက်တွေနဲ့ အကြိတ်အနယ်ယှဉ်ရမယ်။
ခိုက်ရန် ဒေါသတွေဖြစ်တဲ့အထိ ဆိုးရွားမယ်၊ ထိခိုက် ဒဏ်ရာရ
မယ်။ ကိုယ့်ဆီမှာရှိတဲ့ အရာရာတိုင်းဟာ မတည်မြဲဘူး။ ချစ်သူရှိရင်
တောင် ကိုယ့်ချစ်သူဟာ ဖောက်ပြန်ချင်နေလိမ့်မယ်။

ထင်တိုင်းမပေါက်၊ မှန်းထားတဲ့အတိုင်း ဖြစ်မလာ၊ မှန်း
ချက်နဲ့ နှမ်းထွက်မကိုက်ဖြစ်မယ့် ဟောကိန်းလို့ ဆိုနိုင်ပါတယ်။ ချစ်
သူရည်းစားတွေဆိုရင် ဘာမဟုတ်တဲ့ကိစ္စလေးနဲ့ ရန်တွေ တစ်ချိန်
လုံး ဖြစ်နေကြလိမ့်မယ်။ ရန်များပြီး မှန်းချက်နဲ့ နှမ်းထွက်မကိုက်တဲ့
အချိန်ကာလပါ။

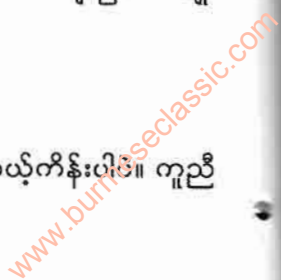
ဗုဒ္ဓဟူးဂြိုဟ် (ကောင်းမယ်၊ ဆိုးမယ်)

ဗုဒ္ဓဟူးဂြိုဟ်ရဲ့ သဘောအရ အကောင်းအဆိုး ခွန်တွဲနေ
မယ့် အချိန်ကာလလို့ ဆိုနိုင်ပါတယ်။ အချစ်ရေးမှာဆိုရင် ရန်ဖြစ်
လိုက်၊ ပြန်ချစ်လိုက်ပါ။ ကောင်းလိုက်၊ ဆိုးလိုက် ဖြစ်နေပါလိမ့်မယ်။
ဝမ်းဗိုက်ပိုင်းနဲ့ပတ်သက်လို့ ဥပါဒ်ရောက်ကိန်းရှိတယ်။

ချစ်သူနဲ့ရန်ဖြစ်ထားလို့ စိတ်ညစ်ကာ အစားတွေ အရမ်း
စားပြီး ခန္ဓာကိုယ် ဝဖြိုးလာတာမျိုး၊ ဝမ်းပျက်ဝမ်းလျော့ဖြစ်တာမျိုး
တွေ ကြုံရလိမ့်မယ်။

ကြာသပတေးဂြိုဟ် (စန်းပွင့်ကာလ)

အချစ်ရေးမှာ ကူညီမစမယ့်သူ ပေါ်မယ့်ကိန်းပါ။ ကူညီ

နွယ်သွေမှ မရှိဘူးဆိုရင်တောင်
ဆီဒေဝတာများက သင့်ကို ကူ
ပါလိမ့်မယ်။ ကြာသပတေး
ဦးအိမ်ကို ရွေးချယ်မိတာ
ကြောင့် လက်ရှိ အချိန်ကာလ
မှာ သင်ဟာ စန်း အလွန် ပွင့်နေ
ပါလိမ့်မယ်။ ရည်းစားဟောင်း၊
အချစ်ဟောင်းကတောင် သင့်ကို
ပြန်ဆက်သွယ်လာပါလိမ့်မယ်။

စန်းပွင့် မယ့် ကိန်း၊
အရာရာ ကိုယ့်ဆီကို သူ့အလိုလို
ရောက်လာမယ့် ကိန်း ဖြစ်ပါ

တယ်။ ကိုယ့်ဘက်က သိပ်လုပ်စရာမလိုဘဲ သူ့အလိုလို ဖြစ်ပေါ်လာ
မယ့် စန်းပွင့်ကာလလို့ သတ်မှတ်နိုင်ပါတယ်။

သောကြာဂြိုဟ် (အနိုင်ရမယ့်ကိန်း)

သောကြာဂြိုဟ်အိမ်ကျရင် ကောင်းပါတယ်။ အချစ်ရေး
သာသာယာယာ ရှိမယ်။ အကြီးအကျယ် ရန်ဖြစ်ထားရင်တောင်
ချစ်သူက ပြန်ချော့၊ ပြန်ပျော့ပြီး ပြန်ခေါ်ပါလိမ့်မယ်။ တစ်ဖက်
သတ် အချစ်အတွက် အစီအရင်တွေ လုပ်ထားရင်လည်း အောင်မြင်
မယ်။ တစ်ဖက်လူနဲ့ ချစ်သူကို အပြိုင်လုနေရရင်လည်း အနိုင်ရ
မယ့်ကိန်း ဖြစ်ပါတယ်။

စနေဂြိုဟ် (သွေးထွက်သံယို)

စနေဂြိုဟ်ကျရောက်တဲ့အတွက် မကောင်းပါ။ ချစ်သူ (သို့
မဟုတ်) မိမိကိုယ်တိုင် အဖျားအနာတွေရှိမယ်။ ခရီးလမ်း သွားလာ
ဖို့ မကောင်းဘူး။ ပြန်မရောက်နိုင်ဘူး။ အပူမီးတွေ တောက်လောင်
နေလိမ့်မယ်။

သွေးထွက်သံယို၊ ဆေးရုံ
တက်ရကိန်းတွေ ကြုံလိမ့်မယ်။
နာကျင်ရမယ်။ ခံစားရမယ်။
ပျက်စီးရမယ်။ ဒုက္ခရောက်ရ
မယ်။ ဆိုးဆိုးရွားရွားတွေ ဖြစ်
လိမ့်မယ်။ လုံးဝ မကောင်းပါ။
ကိုယ့်အနားကနေ သူငယ်ချင်း
တွေ စွန့်ခွာသွားလိမ့်မယ်။ တစ်
ကိုယ်တည်း အထီးကျန်ကာလ
တချို့ကို ဖြတ်သန်းရနိုင်ပါတယ်။

ဒီလိုအချိန်မျိုးမှာ တစ်
ဖက်သတ် အချစ်အစီအရင်မျိုး

တွေ စီရင်ထားရင်လည်း မအောင်မြင်ပါ။ အရာရာ ပျက်သုန်းကိန်း
ရှိနေ တဲ့ အချိန်ကာလဖြစ်ပါတယ်။

တနင်္ဂနွေဂြိုဟ် (ကြန့်ကြာ၊ မကောင်း)

တနင်္ဂနွေဂြိုဟ်ရွေးချယ်မိရင် မကောင်းပါလို့ ဆိုရမယ်။
လူဟာ ပျင်းရိနေမယ်။ အပြိုင်အဆိုင်တွေမှာ ကိုယ်က ရှုံးနိမ့်လိမ့်
မယ်။ အရာရာကြန့်ကြာနေမယ်။ မပြီးပြတ်၊ မဖြေရှင်းရသေးတဲ့
ကိစ္စတွေလည်း ကြာဦးမယ်။ ငွေကြေး အထွက်များနေမယ်။ အနာ
ရောဂါသည်ရှိရင်လည်း နာတာရှည်လိမ့်မယ်။

ချစ်သူနဲ့စိတ်ဆိုးနေရင်လည်း တော်ရုံအဆင်ပြေဖို့ မလွယ်
ဘူး။ အချစ်အစီအရင်ဆိုရင်လည်း အောင်မြင်ဖို့ အချိန်ကြန့်ကြာ
နေမယ်။ အိမ်ကမိဘကလည်း ကိုယ့်အပေါ်ဆူဆူပူပူရှိမယ်။ ချစ်သူ
နဲ့လည်း မကြာခဏ ပြဿနာဖြစ်ပြီး မခေါ်မပြောတွေ ဖြစ်လိမ့်မယ်။

အလင်းထွက်လာ အံ့ဖွယ်စီရင်နည်းများ

အလင်းထွက် (ကံလာည)

ရာဟုဂြိုဟ်ဆိုတဲ့
အတွက် ညံ့နေတဲ့ကာလ တစ်ခု
လို့ သတ်မှတ်ရပါမယ်။
အတောင်းတာ မဟုတ်ပေ
မယ့်၊ အရာရာ ညံ့နေတာ။
ကံလာတာ အရမ်းနိမ့်ကျ
နေတဲ့ အချိန်ကာလလို့
ညွှန်ပြနေပါတယ်။ အစီ

အရင် လုပ်ရင်တောင် အောင်မြင်နိုင်ပေမယ့် သင့်ဇာတာက ညံ့နေ
တဲ့အတွက် ဖြစ်မလာတာမျိုးတွေ ကြုံတွေ့ရပါလိမ့်မယ်။

ချစ်သူက အဖြေပေးဖို့ အချိန်ဆွဲထားတာမျိုးတွေ၊ အရာ
ရာမှာ မကြန့်ကြာသင့်ဘဲ ကြန့်ကြာနေတာမျိုးတွေ၊ ချစ်သူဆီသွား
ပေမယ့် ချစ်သူနဲ့မတွေ့ရဘဲ လမ်းလွဲသွားတာမျိုးတွေ၊ အခက်အခဲ
တွေကို ကျားကုတ်ကျားခဲ ရင်ဆိုင်ဖြေရှင်းရတာမျိုးတွေ ကြုံရပါ
လိမ့်မယ်။

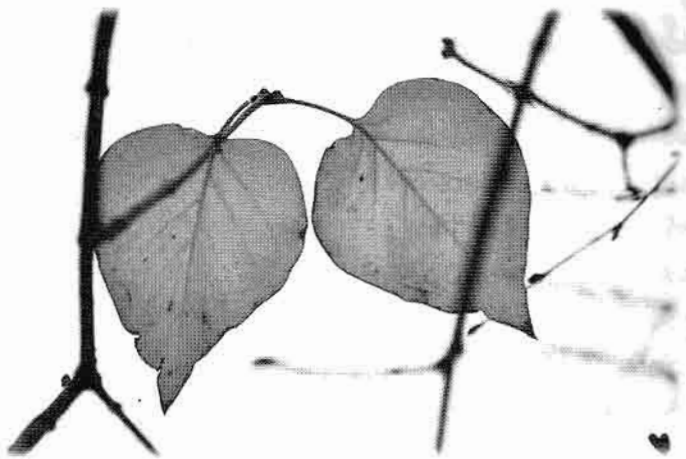
ကိတ်ဂြိုဟ် (စုတ်လာဘ်ဝင်ကိန်း)

ကိတ်ဂြိုဟ်ကျတဲ့အတွက် ကောင်းပါတယ်။ စုတ်လာဘ်
ဝင်မယ့်ကိန်းပါပဲ။ ပျောက်တဲ့ဥစ္စာပစ္စည်းများ ပြန်တွေ့တတ်တယ်။
ခရီးသွားတဲ့လူရှိရင် ပြန်လာတဲ့အခါ အထုပ်အထည်နဲ့ ကိုယ့်ဆီ
ပြန်လာပါလိမ့်မယ်။ အမှုအခင်းဖြစ်ရင် နိုင်မယ်၊ လူနာရှိရင် မသေ
နိုင်သေးတဲ့အချိန်ကာလတစ်ခုကို ကိုယ်က ရွေးချယ်ထားတာ ဖြစ်
ပါတယ်။

တစ်ဖက်သတ် အချစ်အစီအရင် စီရင်ထားရင် ကိုယ့်ဆီ
ကို ချစ်အဖြေတင်မကဘဲ လူအလုံးအထည်လိုက်တောင် နှောက်
လာမယ့်ကိန်း ရှိနေပါကြောင်း။

www.burmeseclassic.com

ချစ်သူအတွက် စွယ်တော်ရွက်အစီအရင်

စွယ်တော်ရွက်လေးတွေဟာ အချစ်သင်္ကေတလေးတွေ ဖြစ်ပါတယ်။ နှစ်လွှာပေါင်းမှ တစ်ရွက်ဖြစ်တဲ့ ဒီအရွက်လေးတွေနဲ့ အချစ်အစီအရင်လုပ်ရင် ပိုကောင်းပါတယ်။

စွယ်တော်ရွက်ဟာ အသည်းပုံသဏ္ဍာန်လည်း ရှိပါတယ်။ အသည်းနုလုံး၊ အချစ်တို့ကို ကိုယ်စားပြုတဲ့အတွက် အချစ်အစီ အရင်မှာ မန္တန်လေးတစ်ခုရွတ်လိုက်ရုံနဲ့ အစွမ်းထက်ပါလိမ့်မယ်။

ကိုယ့်ကို သူဟာ တိုးတိုးပြီး ပိုချစ်လာဖို့၊ ကိုယ်က တစ်ဖက် သတ်ချစ်ရသူဆိုရင်လည်း ကိုယ့်အပေါ် သူ့စိတ်တွေ ယိုင်လာစေ ဖို့ကို စွယ်တော်ရွက်အချစ်အစီအရင်နဲ့ စီရင်နိုင်ပါတယ်။

အချစ်အစီအရင် အကြမ်းစားတွေ မသုံးချင်သူများ ဒီအစီ အရင်ကို သုံးပါလို့ အကြံပြုပါတယ်။ စွယ်တော်ရွက် အချစ်အစီ အရင်အတွက် လိုအပ်တဲ့ပစ္စည်းများကတော့ -

- ၁) မီးခြစ်နှင့် မီးခြစ်ဆံ (ဂက်စ်မီးခြစ်မသုံးရပါ)
- ၂) မိမိချစ်သူရဲ့ ဓာတ်ပုံ
- ၃) စွယ်တော်ရွက် (အသည်းပုံ)အခြောက်
- ၄) ပန်းရောင်မှင်စိုဘောပင်

၅) ပန်းရောင် (သို့မဟုတ်) အနီရောင် ဖယောင်းတိုင် ညို့ ခြစ်ပါတယ်။

လိုအပ်တဲ့ ပစ္စည်းများ ခြေဆီရင် အရင်ဆုံး အနီရောင် ဖယောင်းတိုင်ကို မီးခြစ်ဆံ့ မီးထောက်နဲ့ မီးညှိပါ။

ပြီးရင် ချစ်သူရဲ့ ဓာတ်ပုံကို စိုက်ကြည့်ပြီး အချစ်မနှုတ်ဆက်ဘဲ Rasilayma (ရပ်စ်လေမာ) ဆိုတာကို (၃) ကြိမ် ရွတ်ဆိုပါ။ ပြီးရင် စွယ်တော်ရွက်အခြောက်လေးပေါ်မှာ တစ်ဘက်ခြမ်းနဲ့ ကိုယ့်နာမည်နဲ့ နောက်တစ်ခြမ်းမှာ ကိုယ့်ချစ်သူနာမည်တို့ကို ရေးပြီး အနီရောင်ဖယောင်းတိုင်မီးနဲ့ မီးရှို့ပါ။

စွယ်တော်ရွက်လေး လောင်ကျွမ်းပြီး ပြာကျသွားတဲ့အခါ ပြာတွေကို လေနဲ့မှုတ်ထုတ်လိုက်ပြီး .. “ငါ့ကို ချစ်ပါ” ဆိုတဲ့ စကားလုံးကို ယုံကြည်မှုအပြည့်၊ စကားသံပြတ်ဖြင့် (၃) ကြိမ်၊ (၃) ခါ ရွတ်ဆိုပါ။

အခုအစီရင်ကို (၅) ကြိမ်ကနေ (၉) ကြိမ်လောက်အတွင်း အကြိမ်ရေများများ လုပ်ပေးရုံဖြင့် သင့်အချစ်ရေးဟာ အိုကေမှာ စိုပြေလာပါလိမ့်မယ်။ စွယ်တော်ရွက်လေးတွေကို စာအုပ်ကြားထဲမှာ ညှပ်ပြီး သိမ်းထားတတ်တဲ့ အကျင့်ကိုလည်း လုပ်ဆောင်ပါ။ စွယ်တော်ရွက်ခြောက်လေးတွေဆိုရင် မီးရှို့လို့ကောင်းပါတယ်။

ရှေးရှေးက မိန်းမပျိုလေးတချို့ သူတို့စာအုပ်တွေထဲမှာ ငါ့လို စွယ်တော်ရွက်ခြောက်လေးတွေ သိမ်းဆည်းထားတာဟာ အဖော်ပြတဲ့ အချစ်အစီအရင်ကဲ့သို့ မူကွဲတွေကို စီရင်တတ်ကြလို့ ဖြစ်ပါကြောင်း။

ငါးထောင့်ကြယ်နှင့် ရွှေလက်တွဲ အစီအရင်

“အရမ်း စွမ်းပါတယ်”ဆိုတဲ့စကားကို အရင်ဆုံး ပြောချင်ပါတယ်။ ကွဲမယ်၊ ကွာမယ်ဆိုတဲ့ အခြေအနေတစ်ခုကို ဦးတည်နေတဲ့ စုံတွဲ၊ လင်မယားတွေကို ဒီအစီအရင်က ကြင်စဦး ဇနီးမောင်နှံတွေလို တစ်ဦးပေါ်တစ်ဦး ချစ်စိတ်တွေ ပြန်ရှိလာစေပါမယ်။

သူတို့နှစ်ဦးရဲ့ ခံစားချက်ကသာ အဓိကဖြစ်ပြီး ကျန်တာတွေ ဘာမှအရေးမကြီးဘူးဆိုတဲ့ ခံစားချက်ပြန်ဝင်လာရင် ကွာရှင်းမှုဆိုတာ မရှိနိုင်တော့ပါဘူး။ အဲ့လိုစိတ်မျိုးတွေ ပြန်ပေါ်လာအောင် လှုံ့ဆော်ပေးတဲ့ အချစ်အစီအရင်ဖြစ်ပါတယ်။

ဒီအစီအရင်အတွက် လိုအပ်တဲ့ပစ္စည်းများကတော့ -

- ၁) ပန်းရောင်စာရွက် (သို့မဟုတ်) အဖြူရောင်
- ၂) အနီနှင့် ပန်းရောင်ဖယောင်းတိုင်
- ၃) သက်ဆိုင်သူနှစ်ဦး၏ Name and Star Sign
- ၄) ချစ်ခြင်းရဲ့ အမှတ်အသားဂြိုဟ် Venus Sign
- ၅) စတီးဇလုံငယ်တစ်လုံး
- ၆) အစီအရင်အောင်မြင်ရမယ်ဆိုတဲ့ ယုံကြည်ချက်တို့

ဖြစ်ပါတယ်။

အစီအရင်အတွက် ပန်းထွေးများ စုံပြီဆိုရင် ပန်းရောင် အရွက် လက်တစ်ဝါးစာအရွယ် အပေါ်မှာ ငါးထောင့်ကြယ် Pentagram ကို စဆွဲပါ။

ပြီးရင် Pentagram ရဲ့ ဘေးအောက်နားမှာ သက်ဆိုင် သူနှစ်ဦးရဲ့ နာမည်တွေကို ထည့် ဝါမယ်။ ယောကျ်ားလေးက ညာ ဘက်၊ မိန်းကလေးက ဘယ် ဘက်ဖြစ်ပါတယ်။

ပြီးရင် ဘေးဘက်အပေါ်မှာတော့ ချစ်ခြင်းကိုယ်စားပြုတဲ့ Venus ဂြိုဟ်ရဲ့ သင်္ကေတကို ထည့်ပါမယ်။ ငါးထောင့်ကြယ်ရဲ့ အလယ်ဗဟိုထဲမှာတော့ ပြန်လည် ပေါင်းစည်းနိုင်ဖို့အတွက် သက်ဆိုင်သူနှစ်ဦးရဲ့ မူလနက္ခတ် Star Sign များဖြစ်တဲ့ သင်္ကေတ (၂)ခုကို ထည့်ပါမယ်။

မောင်ထွန်းဇော်ဟာ ဩဂုတ်လ(၂၄)ရက်မှ စက်တင်ဘာ လ(၂၂)ရက်ကြားမွေးဖွားသူ Virgo ကန်ရာသီဖွားတစ်ဦးဖြစ်တဲ့ အတွက် သူ့ရဲ့ Star Sign က Mp ပုံစံလေးဖြစ်ပါတယ်။

ဆယ့်နှစ်လရာသီဖွားများရဲ့ ရာသီနက္ခတ်များကတော့ -

- Aries - မိဿရာသီ (မတ်လ ၂၁ မှ ဧပြီလ ၂၀)
- Taurus - ပြဿရာသီ (ဧပြီလ ၂၁ မှ မေလ ၂၁)
- Gemini - မေထုန်ရာသီ (မေလ ၂၂ မှ ဇွန်လ ၂၁)
- Cancer - ကရကဋ်ရာသီ (ဇွန်လ ၂၂ မှ ဇူလိုင်လ ၂၂)
- Leo - သိဟ်ရာသီ (ဇူလိုင်လ ၂၃ မှ ဩဂုတ်လ ၂၃)
- Virgo - ကန်ရာသီ (ဩဂုတ် ၂၄ မှ စက်တင်ဘာ ၂၂)
- Libra - တူရာသီ (စက်တင်ဘာ ၂၃ မှ အောက်တိုဘာ ၂၃)

ARIES

TAURUS

GEMINI

CANCER

LEO

VIRGO

LIBRA

SCORPIO

SAGITTARIUS

CAPRICORNUS

AQUARIUS

PISCES

Scorpio - ဗြိစ္ဆာရာသီ (အောက်တိုဘာ ၂၄ မှ နိုဝင်ဘာ ၂၂)
 Sagittarius - ဓနရာသီ (နိုဝင်ဘာလ ၂၃ မှ ဒီဇင်ဘာလ ၂၃)
 တို့ဖြစ်ပါတယ်။ သက်ဆိုင်ရာ မူလနက္ခတ် Star Sign များကို ပုံမှာ
 ပြထားတဲ့အတိုင်း ယူနိုင်ပါတယ်။ ရေးဆွဲနိုင်အောင် လေ့ကျင့်ပါ။

ပြီးရင် ဂြိုဟ်ကိုးလုံးရဲ့ Sign သင်္ကေတ
 ဓမ္မတ်အသားများကိုလည်း ရေးဆွဲနိုင်အောင်
 လေ့ကျင့်ထားပါ။ နောက်လာမယ့် အစီအရင်
 များမှာ ဒီသင်္ကေတများ ထည့်သွင်းပြီး စီရင်
 ရမယ့် အချစ်အစီအရင်များ လာနိုင်ပါ
 တယ်။

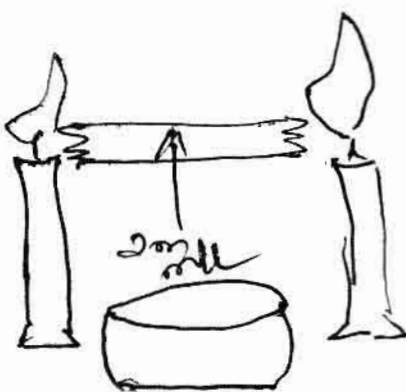
နာမည်တွေ၊ သင်္ကေတတွေကို ယော
 ကျားလေးဘက်ကစီရင်မယ်ဆိုရင် ညာ
 ဘက်ခြမ်း၊ မိန်းကလေးဘက်ကဆိုရင် ဘယ်
 ဘက်ခြမ်းကနေ ထည့်ပေးပါ။

အချစ်အစီအရင် စာရွက်လေးကို
 ခေါက်တဲ့နေရာမှာ စက္ကူကို ထစ်ဝက်ကနေ

ခေါက်လိုက်ပါ။ ပြီးရင် နောက်
ဆစ်ဝက်ထပ်ပြီး ခေါက်ပါ။
စာရွက်လေးဟာ ပြားပြား
ရှည်ရှည်လေးဖြစ်နေပါလိမ့်
မယ်။

စာရွက်ခေါက်ပြီး
သွားရင် အစီအရင်စားပွဲပေါ်
မှာ ညာဘက်မှာ အနီရောင်
ဖယောင်းတိုင်၊ ဘယ်ဘက်မှာ
ဝန်းရောင်ဖယောင်းတိုင်တို့ကို ထွန်းညှိပါ။

ဖယောင်းတိုင်နှစ်ခုကို အကွာအဝေး သိပ်မခြားဘဲ ဘေး
ချင်းယှဉ် ထွန်းထားရမှာဖြစ်ပြီး စာရွက်ခေါက်လေးကို ဖယောင်း
တိုင် နှစ်ခုရဲ့ကြား၊ စက္ကူကို အလယ်ကနေ ကိုင်ထားပြီး မီးရှို့ပေးရ
မှာ ဖြစ်ပါတယ်။ မရှင်းရင် ပုံမှာ ကြည့်နိုင်ပါတယ်။

စက္ကူခေါက်လေး မီးစွဲလောင်နေပြီဆိုရင်တော့ -
“ဤချစ်သူနှစ်ဦး ပြန်လည် ပေါင်းစည်းမိပါစေ၊
ကြင်စဦးမောင်နှံများကဲ့သို့ ခံစားချက်များ
ပြန်လည်ပေါ်ပေါက်ပါစေ။

Sun

Mercury

Venus

Earth

Moon

Mars

Jupiter

Saturn

Uranus

Neptune

Pluto

အခြားသူများရဲ့
အရှုပ်အထွေးများကို
ဖယ်ရှားပေးပါ။

သံသယများကို
လည်း ပယ်ဖျက်ပေးပါ။

အချစ်စစ်တွေ ပြန်
လည်မွေးဖွားကြပါစေ။

ပြီးပြည့်စုံတဲ့ အချစ်နဲ့ဘဝကို
ပြန်လည် တည်ဆောက်နိုင်ပါစေ။

လို့ (၃) ကြိမ်တိုင် ရင်နင့်စွာဖြင့် သစ္စာပြု တိုင်တည်ပါ။

ပြီးရင်တော့ လောင်ကျွမ်းနေတဲ့စက္ကူက ပြာတွေကို စတီး
ဖလုံငယ်ထဲမှာ ထည့်ပြီး ရေစီးနေတဲ့ မြစ်(သို့မဟုတ်) ချောင်းမှာ
သွားမျောပေးလိုက်ရုံပါပဲ။

မကြာခင်မှာ ကွဲမယ်၊ ကွာမယ်ဖြစ်နေသူကြတွေဟာ ပြန်
လည်ပေါင်းစည်းသွားကြပါလိမ့်မယ်။ သူများအတွက် စီရင်ပေးရ
မယ်ဆိုရင်တော့ ကိုယ့်မှာ အချစ်ဓာတ်ခံရှိဖို့လိုပါမယ်။

လျှို့ဝှက်ရှားပါး ဂန္ထီရကြက်ခြေ စီရင်နည်း

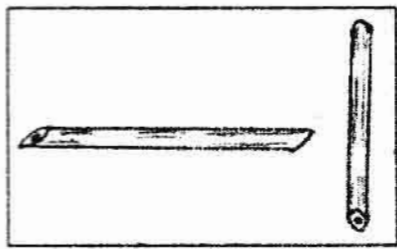

လျှို့ဝှက်ရှားပါးတဲ့ ဂန္ထီရကြက်ခြေခတ် အစီအရင်ဖြစ်ပါတယ်။ ခုခေတ် စီးပွားရေးလောကမှာ အပြိုင်အဆိုင်တွေဟာ များသထက် များလာပါတယ်။

တစ်ဦးနဲ့တစ်ဦး အတိုက်အခိုက်တွေ၊ ဟန့်တားပိတ်ဆို့မှုတွေ၊ ရန်ငြိုးအတွက် မကောင်းကြံစည်မှုတွေ များပြားတာကြောင့် ဂန္ထီရကြက်ခြေကို အကာအကွယ်အဆောင်အဖြစ် လုပ်ငန်းတိုင်းမှာ ဆောင်ထားသင့်ပါတယ်။

လုပ်ငန်းအတွက်၊ တစ်ဦးတစ်ယောက်ချင်းစီအတွက် မိမိနှစ်သက်သလို အကြီး၊ အသေး ပုံစံအမျိုးမျိုး စီမံပြုလုပ်ပြီး ဆောင်နိုင်ပါတယ်။ ဂန္ထီရကြက်ခြေအစီအရင်ကို ကြခတ်ဝါးနှင့် ပြုလုပ်ကြပါ။ အိမ်၊ ခြံ လုပ်ငန်းများအတွက် အသုံးပြုမယ်ဆိုပါက ကိုယ်လိုချင်တဲ့ အရွယ်အစားကို ရွေးချယ်ပြုလုပ်နိုင်ပါတယ်။

အခုက တစ်ကိုယ်ရည်ဆောင်မှာဖြစ်လို့ လုပ်ဆောင်ရမှတ်က... လက်ခလယ် (သို့မဟုတ်) လက်သန်းအလုံးလောက် ကြခတ်ဝါး(၂)ချောင်းကို ယူပါ။ အရှည်ကိုလည်း မိမိ အလိုရှိသလောက် တိုင်းတာပြီး ယူနိုင်ပါတယ်။ အိတ်ဆောင်အရွယ်၊ ခပ်ကြီးကြီးပုံစံ

ပုံ (၁)

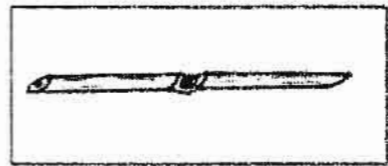
မိမိ နှစ်သက်သလို သတ်မှတ်နိုင်ပါတယ်။

(ပုံ ၁) ရယူထားတဲ့ ကြခတ်ဝါးကို အစွန်း နှစ်ဘက်ကို ပုံမှာ ပြထားတဲ့ အတိုင်း တစ်စောင်းချွန်ပါ။

(ပုံ ၂) ပြီးရင် အလယ်မှာ

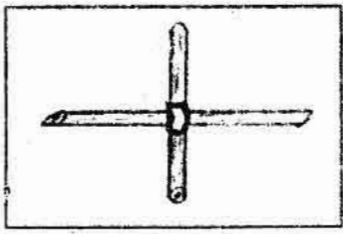
စရွေးအပေါက်ပေါ်လာအောင် ထွင်းထုတ်ပါ။ စရွေးထွင်းရာမှာ ကွဲကြေမသွားဖို့၊ ကျိုးမသွားဖို့ လိုအပ်ပါတယ်။

ကြခတ် ဝါးဟာ အခေါင်းပွ ဝါးမျိုးမဟုတ်ဘဲ အကျစ်သားမျိုးဖြစ်ပါတယ်။ ကြခတ်ဝါးဖြင့် စည်းနှောင်တဲ့ နှီးကို မြုလုပ်ကြပါတယ်။ ဒါကြောင့် နှီး

ပုံ (၂)

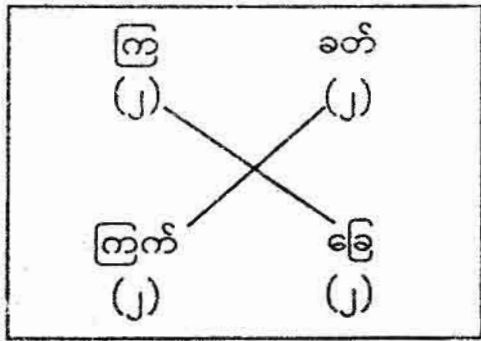
ဟာ ခိုင်ခန့်နေတာဖြစ်ပါတယ်။

ပုံ (၃)

(ပုံ ၃) ကြခတ်ဝါး(၂)ချောင်းကို စရွေးထွင်းရာမှာလည်း ဝါးနှစ်ချောင်းကို ကန့်လန့်ဖြတ် ကြက်ခြေခတ်ပုံစံ အံ့ဝင်ခွင်ကျ ဖြစ်အောင် သတ်သတ်မှတ်မှတ်ဖြင့် မြုလုပ်ပေးပါ။

ပြီးရင် ဝါး(၂)ချောင်းကို ပုံမှာပြထားတဲ့အတိုင်း ကြက်ခြေခတ်ထပ်ပါမယ်။ စရွေးဖောက်ထားတဲ့ အပေါက်နှစ်ခုကို ထပ်မိ

အောင် လုပ်ဆောင်လိုက်တာ ဖြစ်ပါတယ်။ ထပ်လို့ရပြီဆိုရင် ပိုမို ခိုင်မြဲစေဖို့ သံသေးသေးလေးတစ်ချောင်းကို ရိုက်ထည့်လိုက်ပါ။

သူများကို လုပ်ခိုင်းတာပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ ကိုယ်ကိုယ်တိုင် လုပ် ဆောင်တာပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ ကြိုက်သလို ပြုလုပ်နိုင်ပြီး သံရိုက်ပြီးသား ကြက်ခြေခတ်ရပြီဆိုရင်တော့ တနင်္လာနေ့(၉)နာရီအချိန်မှာ အမွှေး နံ့သာများ ပက်ဖြန်းကာ ကိုယ့်အတွက် သိဒ္ဓိဝင် အကာအကွယ် အဆောင်အဖြစ် ဆောင်ပြီလို့ ကိုယ့်စိတ်က ရည်မှန်းရုံဖြင့် ဆောင် ယူနိုင်ပါပြီ။

အဆိုပါ ဂမ္ဘီရကြက်ခြေ ကြခတ်ဝါးအဆောင်ကို အိမ်၊ မြေ၊ မြေ၊ ယာဉ် လုပ်ငန်းတို့မှာ ထားရှိနိုင်ပါတယ်။ အိတ်ဆောင်အငွယ် ခပ်သေးသေးလည်း ဆောင်ထားနိုင်ပါတယ်။

ကက်ကင်းသဘောအရလည်း အဆိုပါ ကြခတ်ဝါးဆိုတာ ဟာ တနင်္လာနံနက်ထပ်ဖြင့် ကက်ကင်းဓာတ်မိနေတာကို တွေ့ချပါ တယ်။ ဓာတ်တူ၊ နံတူဖြင့် အကျိုးပြုနေပါတယ်။

အပြိုင်အဆိုင်၊ အဟန့်အတား၊ ပယောဂဖြင့် အတိုက် အခိုက်များကိုသာမက ကြခတ်ဝါးဟာ မကောင်းတဲ့ ပါပဓာတ်များ ကို ချေဖျက်နိုင်တဲ့အတွက် ကိုယ့်အတွက်ကောင်းမွန်တဲ့ အကာ အကွယ်အဖြစ် ဆောင်နိုင်ပါပြီ။

ဓာတ်ကြီးလေးပါးနှင့် အချိန်အခါကောင်းများ

ဓာတ်ကြီးလေးပါးဖြင့် အစီအရင်များ ဘယ်လို တိုက်ဆိုင်ဖြစ် ပေါ်သလဲဆိုတာကို ဆဋ္ဌမအာရုံမဂ္ဂဇင်း အမှတ်စဉ်(၁၈)မှာ ဖော်ပြခဲ့ ပြီးပါပြီ။ အခုကတော့ ဓာတ်ကြီးလေးပါး အားကောင်းပြီး အစီအရင် အတွက် အချိန်အခါ နေ့ရက်ကောင်းများကို ဖော်ပြမှာ ဖြစ်ပါတယ်။

ဘယ်နေ့ရက်မှာ ဘယ်လိုအစီအရင်လုပ်ရင် ကောင်းမလဲ ဆိုပြီး မေးထားကြသူတွေအတွက် သက်ဆိုင်ရာ ဓာတ်ကြီးလေးပါး အလိုက် အားကောင်းတဲ့ အချိန်အခါကောင်းများကို ဖော်ပြလိုက် ရပါတယ်။

မြေဓာတ် (Earth)

မြေဓာတ်အားကောင်းတဲ့ နေ့ရက်ကတော့ တနင်္လာနဲ့ ကြာ သပတေးနေ့များပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ မြေဓာတ်ကောင်းတဲ့နေ့မှာ ကိုယ့် အတွက် ကြီးကျယ်တဲ့အမှုကိစ္စများကို ပြုလုပ်နိုင်ပါတယ်။ ငွေကြေး၊ ကြီးပွားအောင်မြင်ခြင်း၊ ခိုင်မြဲစေလိုတဲ့အကြောင်းကိစ္စတစ်ခုခုတို့ အတွက် အစီအရင်များကိုပြုလုပ်နိုင်ပါတယ်။

ကြီးမားတဲ့ တည်ဆောက်ရေးလုပ်ငန်းများကိုလည်း ဒီနေ့မှာ ဆောင်ရွက်နိုင်ပါတယ်။ အပ်ကျမတ်ကျဖြစ်ဖို့ရည် ရွယ် တဲ့ ကိစ္စမှန်သမျှ တနလင်နဲ့ သောကြာတို့မှာ ဆောင်ရွက်ပါ။

ရေဓာတ် (Water)

ရေဓာတ်အား ကောင်းတဲ့ အချိန်အခါကတော့ ဗုဒ္ဓဟူးနဲ့ သောကြာနေ့တို့ပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ ရေဓာတ်ဆိုတော့ အေးချမ်းလိုတဲ့ကိစ္စ၊ ဆေးကုသပေးခြင်း၊ ဆေးအစီအရင်များပေးခြင်းတို့ကို ပြုလုပ်နိုင်တဲ့ အချိန်ကာလဖြစ်ပါတယ်။ ဒါ့အပြင် ရေဓာတ်ကို ကိုယ်စားပြုတဲ့ ချစ်ခြင်းမေတ္တာ၊ မိတ်ကောင်းဆွေကောင်းဖွဲ့ခြင်း၊ ကျန်းမာရေး၊ စိတ်ကူးကောင်းခြင်းတို့ကို ဒီနေ့မှာ ဖော်ထုတ် အသုံးပြုရင် ပိုပြီး အစွမ်းထက်ပါတယ်။

မီးဓာတ် (Fire)

မီးဓာတ်အားကောင်းတဲ့ အချိန်ကာလကတော့ တနင်္ဂနွေနဲ့ စနေနေ့တို့ပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီနေ့များမှာ ပြင်းပြတဲ့စိတ်ဆန္ဒဖြင့် ပြုလုပ်သော အစီအရင်များ၊ ဂန္ထိရစွမ်းအင် ခွန်အားတို့ကို တိုးပွားစေလိုတဲ့ အစီအရင်များ၊ မိမိရဲ့တန်ခိုးအာဏာ တိုးတက်လာစေဖို့ စီရင်တဲ့ အစီအရင်များ၊ ချစ်ခြင်း၊ မုန်းခြင်း၊ ဒေါသဖြစ်ခြင်းတွေကို ကိုယ်စားပြုတဲ့အစီအရင်များကို မီးဓာတ်အားကောင်းတဲ့ နေ့ရက်များမှာ စီရင်ပါက ပိုမိုအားကောင်းပါလိမ့်မယ်။

လေဓာတ် (Wind)

လေဓာတ်အားကောင်း
တဲ့ နေ့များကတော့ အင်္ဂါနဲ့ ရာဟု
(ဗုဒ္ဓဟူး နေ့လယ်၁၂နာရီ နောက်
ပိုင်း)ကာလတို့ပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

လေဓာတ် ဆို တဲ့
အတွက် လျှင် မြန် အရေးကြီး
သောအရာများ၊ ခရီး သွားလာ
ခြင်းစသည်တို့ကို လုပ်ဆောင်
စီရင်နိုင်ပါတယ်။

အမှုကိစ္စဖြင့် အရပ်
တစ်ပါးကို သွားလာလိုတယ်ဆိုရင်လည်း အင်္ဂါ၊ ရာဟုအခါများမှာ
ဆောင်ရွက်တာ ကောင်းပါတယ်။ တစ်ခုခုလွတ်မြောက်ဖို့ စီရင်
ဆောင်ရွက်မှုမျိုးတွေ၊ အကြံဉာဏ်များ ပေါ်ပေါက်လာအောင်
ဆောင်ရွက်တဲ့ အစီအရင်မျိုးတွေကို လေဓာတ်အားကောင်းတဲ့
နေ့ရက်များမှာ စီရင်ပါ။

မီးခိုးရောင်
လောကီဗညာရုပ် (၃၀)
ခေတ်သစ်ကို

မီးခိုးရောင်လောကီပညာရပ် (၃၀)

ဂြိုဟ်စဉ်အလိုက် နေ့ရက်နှင့် နာရီများ

ဒီအကြောင်းအရာကိုရေးသားနိုင်ဖို့အတွက် ကျွန်ုပ်ဟာ များစွာ အချိန်ယူခဲ့ရပါတယ်။ နေ့ရက်နဲ့နာရီတွေကို လေ့လာခဲ့ရပါတယ်။ ဒီနေရာမှာ ထူးခြားမှု ဘာတွေ့သလဲဆိုတော့ ဂဏန်းနံပါတ် အပူးဂဏန်းတွေဟာ မထင်မှတ်ဘဲ မှော်ဝင်ကိန်းဂဏန်းများ ဖြစ်နေတာကို တွေ့ရပါတယ်။

တစ်နေ့တာအတွင်းမှာ ကျွန်ုပ်တို့ဟာ ဒီဂဏန်းအပူးတွေကို မထင်မှတ်ဘဲ တွေ့ကြရပါတယ်။ စိတ်ထဲမှာ စွဲစွဲမြဲမြဲဖြစ်တာမျိုး တွေ့ရှိသလို၊ တချို့လည်း မဖြစ်ပေမယ့် သိလိုက်တဲ့ အနေအထားတော့ ရှိကြပါတယ်။

ဥပမာအားဖြင့် မိမိရဲ့လက်ကိုင်ဖုန်းအတွင်းက နာရီမှာ (3:33) မိနစ်ဖြစ်နေတာမျိုးတွေ၊ မိမိစီးလာတဲ့ ကားရှေ့က အခြားကားတစ်စင်းရဲ့နံပါတ်ပြားဟာ အပူးဂဏန်း ဖြစ်နေတာမျိုးတွေ၊ ငိုမိရဲ့အိမ်တွင်းနေရာတစ်ခုခုမှာ (သုံးလုံးပူး) ဂဏန်းအတူနံပါတ်မျိုးတွေကို မြင်မိကြမှာပါ။

မမျှော်လင့်ဘဲတွေ့ရှိပြီး
စိတ်ထဲမှတ်မှတ်ထင်ထင်သိလိုက်
တော့မှသာလျှင် အဓိပ္ပာယ်ရှိပါ
ထယ်။ ကိုယ့်အိမ်ထဲက တစ်နေရာ
ရာမှာ အမြဲရှိနေတဲ့ ပစ္စည်းတစ်ခု
ခုပေါ်က နံပါတ်အပူးကို ထပ်ခါ
ထလဲလဲ မြင် နေတာမျိုးတော့
ရေပါဘူး။

ကဲ . . . စပါပြီ။ ဂြိုဟ်စဉ်
အလိုက် မှော်ဝင်ကိန်းဂဏန်းများ
တို့ သင့်အနေဖြင့် မြင်တွေ့ရခြင်း
အားဖြင့် ဘယ်လိုအတိတ်နမိတ်တွေရှိသလဲ၊ သင့်ထံကို မည်သည့်
အကြောင်းအရာတွေ လာနေပြီလဲ။ ဘယ်သူတွေက စောင့်ရှောက်
မှာလဲ။ ဘာတွေဖြစ်လာနိုင်မလဲဆိုတာ သိနိုင်ဖို့ အောက်မှာ ကြည့်
ရအောင်။

111 (ပေါ်လွင်ထင်ရှားမယ်)

111 နံပါတ်အပူးကိုမြင်ရခြင်းဟာ သင့်စိတ်ကူးကို ပေါ်လွင်
ထင်ရှားစေတော့မယ်ဆိုတာကို အသိပေးမှုတစ်ခုဖြစ်ပါတယ်။
ကိုယ့်စိတ်ထဲမှာ အကြံအစည်တွေရှိနေခဲ့ရင် တကယ်လက်တွေ့
ဖြစ်လာဖို့ အကောင်အထည်ဖော်ရမယ့်အချိန်ရောက်ပါပြီ။ ဒီအချိန်
မှာ ကိုယ်အဖြစ်ချင်ဆုံးဆန္ဒအပေါ်မှာပဲ အာရုံစိုက်ပါ။

222 (ခြေလှမ်းသစ်ရဲ့ သင်္ကေတ)

222 ကိုမြင်ရင်တော့ ခြေလှမ်းသစ်တွေရဲ့သင်္ကေတလို
မှတ်ယူပြီး နောက်ထပ်ခြေလှမ်းသစ်စဖို့ပဲ လိုပါမယ်။ သင့်ရဲ့နေ့စဉ်
ဦးငွေ့စရာဘဝထဲမှာ နောက်ထပ်အပြောင်းအလဲဖြစ်လာစေမယ့်
လေပြေလေညှင်းတစ်ခု လာနေပါပြီ။

333 (ဦးနှောက်၊ ကိုယ်၊ စိတ်)

333 သုံးပွင့်ဆိုင်၊ (၃)

သုံးလုံး သင်္ကေတကလည်း အရမ်းကို ထူးခြားမှုရှိတဲ့ သင်္ကေတ တစ်ခုဖြစ်ပြီး ဒီအရာက ဘာကို ပြဆိုသလဲဆိုတော့ ကိုယ့်ရဲ့ ဝိညာဉ်၊ စိတ်တို့ရဲ့ လှုံ့ဆော်မှု နောက်ကို ခန္ဓာကိုယ်ကပါ လိုက် ရတော့မယ်ဆိုတဲ့ ကိန်းဖြစ်ပါတယ်။

မြန်မာလိုဆိုရင် ကိုယ်၊ စိတ်နှလုံး သုံးပါးစလုံး လှုံ့ဆော်မှု နောက်လိုက်ရမှာပါ။ ဒီသုံးခုစလုံး ဟန်ချက်ညီညီပေါင်းဆုံနိုင် တော့မှ ဖြစ်မယ်လို့ သတိပေးလာတဲ့ သင်္ကေတတစ်ခုဖြစ်ပါတယ်။

444 (နတ်ဒေဝါ မမယ့်ကိန်း)

444 ကိုမြင်ရင် လမ်းမှာသွားလာရင်း အနားမှာ ထီဆိုင်ရှိ ရင် ထီသာပြေးထိုးလိုက်တော့လို့ ဆိုချင်ပါတယ်။ နတ်ဒေဝါ ကောင်းတွေ သင့်အနားမှာ ဝိုင်းဝိုင်းလည်လို့ ကံကောင်းနေတဲ့ အချိန် ဖြစ်ပါတယ်။ လူမစွမ်း နတ်မတဲ့အချိန်ရောက်နေပြီဖြစ်လို့ အဲ့ဒီ အချိန်မှာ ကြိုက်တာ ကြံစည်ဆောင်ရွက်နိုင်ပါပြီ။ ကိုယ့်ဘက်ကနေ ကာကွယ်အတားအဆီး အရံအတားရှိနေတဲ့ ကာလလည်း ဖြစ်ပါတယ်။

555 (ပြောင်းလဲချိန် တန်ပြီ)

555 စီးကရက်တော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် သူငယ်ချင်း တစ်ယောက်သောက်တဲ့ စီးကရက်ဘူးရဲ့ နံပါတ်ကို မမျှော်လင့်ဘဲ မြင်မိတာမျိုး၊ ဒါမှမဟုတ် တစ်နေရာရာမှာတွေ့မိတာမျိုးဆိုရင် အပြောင်းအလဲကာလ၊ ပြောင်းလဲချိန်တန်ပြီဆိုတဲ့ အပြေတစ်ခုဟာ

သင့်ထံလာနေပါပြီ။ ရဲရဲဝံ့ဝံ့သာ
ချီထက်လိုက်ပါ ရဲဘော်။

666 (မှော်ဝင်ကိန်းဂဏန်း)

666 ကို မှော်ဂဏန်း၊
စုန်းဂဏန်းလို့ သိကြပါတယ်။
ဒါပေမယ့် သူ့ရဲ့အဓိပ္ပာယ် ဖွင့်
ဆိုချက်ကတော့ တစ်မျိုးပါ။
ဘယ်လိုလဲဆိုတော့ “သင့်လုပ်
ရပ်တွေအားလုံးကို ပြန်လည်
ဆန်းစစ်ပါတဲ့”။ လက်ရှိဖြစ်
နေတဲ့အရာက သင့်ကို စိန်ခေါ်

နေပါတယ်။ သင်လုပ်ဆောင်ထားတဲ့ အရာတွေကို Balance
တိုက်ညီမှုရှိ၊ မရှိ ဆန်းစစ်ပါ။ ပြန်လည်ဝေဖန်ပိုင်းခြား ဆန်းစစ်
ရမယ့်အချိန်ရောက်ပြီလို့ ညွှန်ပြပါတယ်။

777 (ကောင်းတာတွေ စုပုံနေပြီ)

777 သုံးလုံး အပူးမပြောနဲ့၊ 7 တစ်လုံးတည်းကကို Lucky
Seven ဖြစ်နေပါပြီ။ သုံးလုံးပူးဆိုရင်တော့ မပြောနိုင်လောက်
အောင်ကို သင့်ဆီမှာ ကောင်းခြင်းတွေပုံနေပါပြီ။ ရှေ့သို့လှမ်းချီ
ဖို့သာ ကျန်ပါတော့တယ်။ ရာသီဥတု ကိုယ့်ဘက်ပါတဲ့အနေအထား
မှာ သင်ကြိုက်တာလုပ်ပါ Good လို့ ပြောရပါလိမ့်မယ်။

888 (ထိန်းညှိရမယ့်အချိန်)

888 သုံးလုံးပူးကတော့ နည်းနည်းမကောင်းတဲ့ လက္ခဏာ
တစ်ခုပါ။ ဘဝမှာ ကိုယ့်အစွမ်းပြရမယ့်အရာတွေနဲ့ ရှောင်ရှားရာ
တွေ ရောထွေးရှုပ်ထွေးနေချိန်မို့ သတိထားပါ။ ဒီလိုမြင်ထားမိရင်
နည်းနည်း သတိထားလုပ်ကိုင်ဖို့ လိုအပ်ပါတယ်။ အရာရာကို ထိန်း

www.burmeseclassic.com

ထိန်းသိမ်းသိမ်းနဲ့ လုပ်ပါလို့ ညွှန်ပြ
နေတဲ့ အမှတ်သင်္ကေတတစ်ခု ဖြစ်
ပါတယ်။

999 (ပြီးဆုံးပြီ The End)

၅ ဆိုတဲ့ ကိန်းဂဏန်းဟာ
အင်္ဂလိပ် အက္ခရာကိန်းဂဏန်း
အစဉ်မှာတော့ နောက်ဆုံးဂဏန်း
ဖြစ်ပြီး တစ်စုံတစ်ခု အပြီးသတ်
နိဂုံးချုပ်ပြီလို့ ဖော်ပြတဲ့ သင်္ကေတ
တစ်ခုဖြစ်ပါတယ်။ အဆုံးသတ်
တစ်ခုကို ရောက်သွားပြီ၊ တစ်စုံတစ်ခုဟာ လုံးဝပြီးစီးသွားပြီလို့
အဓိပ္ပာယ်ဖွင့်ဆိုထားပါတယ်။ သင့်ရဲ့အတိတ်ကို အပြီးတိုင် တံခါး
ပိတ်ပစ်ရမယ်ဆိုတဲ့ အသိပေးမှုတစ်ခုဆိုတော့ လက်ရှိ သင်ဖြစ်
ပျက်နေတဲ့ အခြေအနေပေါ်မူတည်ပြီး နမိတ်ကောက်ပါ။

ကိန်းဂဏန်းသုံးလုံးပူး နမိတ်တွေကတော့ ဒီတင် နိတ္ထိတံ
ပါပြီ။ နောက်ထပ်ကတော့ နာရီကိန်းဂဏန်းတွေမှာ မြင်တွေ့ရတဲ့
11:11 နဲ့ 12:12 ၊ 3:33 ၊ 4:44 ၊ 5:55 တို့အကြောင်းကို ဖော်ပြပါ
မယ်။

11:11 (လိုရာ ဆုတောင်းပါ)

11:11 ဆိုတဲ့ ကိန်းဂဏန်းကို သင့်ရဲ့လက်ကိုင်ဖုန်းက နာရီ
မှာ မြင်တွေ့ရတယ်ဆိုတာနဲ့ သင့်အနေဖြင့် ဆုတစ်ခုတောင်းဆို
နိုင်ပါတယ်။ ကြယ်ကြွေတာကိုမြင်တာနဲ့ တန်းပြီး ဆုတောင်းသလို
မျိုး သင့်စိတ်ကြိုက်အကြောင်းအရာတစ်ခုကို Prayer လုပ် တောင်း
ဆိုနိုင်ပါတယ်။ လိုရာဆုတောင်းပါဆိုတဲ့အတွက် ဆုတောင်းပြည့်
မှာတော့ သေချာနေတယ်နော်။

12:12 (ပြောင်းလဲသွားပြီ)

12:12 ဆိုတဲ့ ကိန်း
ကောင်းဟာ ပြောင်းလဲသွား
ပြီလို့ အဖြေထွက်ပါတယ်။
အကောင်းဘက်ကို ပြောင်းလဲ
ထားပါ။ စိတ်ပူစရာ မရှိပါဘူး။
သင်ဟာ နောက်ဂိတ်ပေါက်၊
လမ်းစတစ်ခုကို ပြောင်းလဲ
ရောက်ရှိမယ်ဆိုတဲ့ အချက်ပြ
သင်္ကေတဖြစ်ပါတယ်။ ကိုယ့်ကို
နှစ်သိမ့်ဖို့၊ ကုသပေးဖို့ တစ်စုံ
တရာ၊ တစ်ခုခုဟာ လှမ်းလာ
နေပြီလို့လည်း မှတ်ယူနိုင်ပါတယ်။

3:33 (နတ်သိကြား မတဲ့ကိန်း)

နာရီစက် 3:33 ကို မြင်မယ်ဆိုရင်တော့ သင့် ဘေးမှာ
ဘုရားသခင်အပါအဝင်၊ သမ္မာဒေဝ နတ်ကောင်းနတ်မြတ်များ
စောင့်ရှောက်နေပြီလို့ ဆိုနိုင်ပါတယ်။ လက်ကိုင်ဖုန်းနာရီက ၈ကန်း
ကို မြင်တာနဲ့ ရိုးရိုး 333 အပူးကိုမြင်တာနဲ့တော့ မတူဘူးလို့ မှတ်
ပေးပါ။ 3:33 ကိုမြင်ရင်တော့ သင့်မှာ ဖန်တီးနိုင်စွမ်းအားတွေ
ရှိလာပြီ၊ မကြာခင်မှာ ငြိမ်းချမ်းသော ဖျော်စရာအတိပြီးတဲ့ဘဝကို
ရရှိတော့မယ်လို့ မှတ်သားပါ။

4:44 (အများကြီး မမယ့်ကိန်း)

4:44 (သို့မဟုတ်) 444 အပူး ဘယ်လိုပဲမြင်မြင်၊ သူက
တော့ နတ်တွေ တစ်ပုံတပင်ကြီး သင့်ကို မတော့မယ့်ကိန်းလို့ အချက်
ပြနေပါတယ်။ သင်ဟာ ဒီကမ္ဘာကိုရောက်ရှိနေတာ အလွန်အရေး
ပါတဲ့ အကြောင်းကိစ္စတစ်ခုကြောင့်လို့ဆိုတယ်။ သင့်မှာရှိတဲ့

www.burmeseclassic.com

ချစ်ခြင်းမေတ္တာတွေကို အများသူငါကို ဝေငှပေးပါ။

4:44 တွေကို မကြာခဏဆိုသလို မထင်မှတ်ဘဲ မြင်မိတယ် ဆိုရင်တော့ သင့်မှာ ထူးခြားတဲ့ မေတ္တာဓာတ်နဲ့ ဂန္ထိရအစွမ်းတွေ ရှိနေပြီဆိုတာ မြေကြီးလက်ခတ်မလွဲပါပဲ။ ဗေဒင်ဆရာအများစု ဒီ ဂဏန်းကို မကြာခဏတွေ့ကြပါတယ်။ ဒါဆိုရင် သင့်မှာ ပါရမီထူး ပါတယ်လို့ ဆိုနိုင်တယ်။

5:55 (ကံကောင်းတဲ့ အချိန်)

5:55 ကလည်း Lucky Seven 7 နံပါတ်လိုပဲ ကိုယ့်အတွက် ကံကောင်းတဲ့အချိန်၊ အခွင့်အလမ်းကောင်းလို့ သတ်မှတ်ပါ။ ဒီ အချိန်မှာ ပေါ်ပေါက်လာတဲ့ အပြောင်းအလဲတွေကိုလည်း စိတ်ချ လက်ချလက်ခံပါ။ ဒီအချိန်ဟာ သင့်အတွက် ကံကောင်းတဲ့အချိန် ဖြစ်ပါတယ်။

ကဲ . . ဒါဆိုရင်တော့ မှော်ဝင်ကိန်းဂဏန်းများ၊ ဂြိုဟ်စဉ် အလိုက်နေ့ရက်နှင့်နာရီများဆိုတဲ့ အကြောင်းအရာကတော့ ပြီးဆုံး ပါပြီ။ နောက်လမှာတော့ ဒီထက်ဆန်းကြယ်တဲ့အကြောင်းအရာ များဆီသို့ ဆက်သွားပါမယ်။

"God Bless You, See you again Next Month"

နောက်လမှာ ပြန်ဆုံကြပါမယ်။

လောကီကောင်းကျိုးပြု

ဂန္ထရု ကြော်ငြာ

ဂန္ထရုဆရာလှပျိုး (BSC)

ကျွန်ုပ်စာရေးသူသည် လောကီဂန္ထီရပညာရပ်များကို လေ့လာသောအခါ ဗေဒင်တွက်ခြင်း၊ ဟောပြောခြင်းများအပြင် ဓာတ်ရိုက်၊ ဓာတ်ဆင် ယတြာပညာကိုလည်း လေ့လာရပါသည်။

ယတြာအစီအရင်တွင်လည်း မြန်မာ့ရိုးရာ ယတြာနည်းများအပြင် အနောက်တိုင်းလောကီပညာ ယတြာကိုလည်း အလျဉ်းသင့်သလို အသုံးချရပါသည်။ မည်သည့် ယတြာဖြစ်စေ၊ လက်တွေ့လောကီရေးရာတွင် (၇)နေ့သားသမီးတို့အား အကျိုးပြုဖို့ အဓိကအရေးကြီးပါသည်။

ကျွန်ုပ်၏ ဗေဒင်ဟောခန်းရောက်လာသူများတွင် အကြွေးကိစ္စ၊ အချစ်ရေး၊ အိမ်ထောင်ရေးစသည်ဖြင့် အကြောင်းအရာများ အမျိုးမျိုး ပါလာကြသည်။

တစ်နေ့ အကြွေးကိစ္စ အခက်အခဲဖြစ်နေသော အမျိုးသမီးတစ်ဦး ရောက်ရှိလာပါသည်။ စာရေးသူမှ အကြွေးဟူသော စကားအသံ စကားလုံးကိုကြားပြီး “အကြွေးနှင့် ကြက်ဥ” ယတြာစီရင်ပေးရန် ခေါင်းထဲပေါ်လာသည်။

အာရုံနိမိတ်ဖြင့် ပေးခြင်းမဟုတ်ပါ။ ကက်ကင်းဓာတ် စီရင်

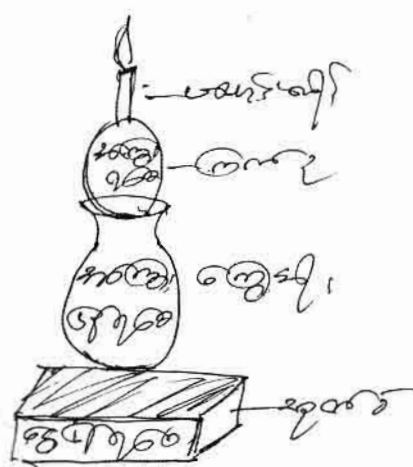
ပေးခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ အကြွေး(၁၂)နှင့် ကြက်ဥ(၂၁) ကက်ကင်းခံ နေသည်။ ထို့ကြောင့် အောက်ပါအတိုင်း စီရင်ခိုင်းလိုက်ပါသည်။

* အကြွေးကိစ္စ အဆင်ပြေစေရန် ကြက်ဥယတြာ *

ပထမဆုံး ကြေးအိုး၊ ကြွေ ဝန်းအိုး၊ ကြွေအိုး၊ ငွေအိုး စသည် အိုးလေးတစ်လုံးကို ရှာရပါမည်။ တနင်္လာနံဖြင့် စသော ကြေး၊ ကြွေ၊ ငွေ၊ ကော်၊ ကံ့ကော်သား၊ ကျောက်စသည့် အိုးတစ်လုံးလုံး အသုံးပြု နိုင်ပါသည်။

ထိုအိုးလေးပေါ်တွင် ကြက်ဥတစ်လုံး တင်ပါ။ အိုးအောက်တွင် အုတ်ခဲ တစ်လုံး ခံထားပါ။ ကြက်ဥ ကို အလုံးကြီး ရွေးဝယ်ပါ။ ကြက်ဥတွင် ခဲတံ၊ ဆော့ပင်၊ ဘောပင် တစ်ခုခုတို့ဖြင့် ထင်အောင် အကြွေးကိစ္စကို စာရေးပါ။

ဥပမာ -
“မောင်မြတ်မှ အကြွေး ငါးသောင်း ကျပ် ပြန် ရစေ”

“အကြွေးငွေများ ပြန် ရစေ” စသည် ဖြစ် လိုရင်းတိုရင်း ရေးပါ။ ကြေးအိုး၊ ကြွေအိုး တွင်လည်း ရေးနိုင်ပါ သည်။ အုတ်ခဲတွင် လည်း ရေး၍ရသည်။

ငွေအကြွေးနှင့်ပတ်သက်၍ အဆင်ပြေသလို ရေးပါ။

“ငါ့ငွေ ငါ့ထံ ပြန်လာစေ”

“ဦးဘ အကြွေးပြန်ဆပ်စေ”

အုတ်ခဲ (၁၂)၊ ကြွေအိုး (၂၁)၊ ကြက်ဥ (၂၁)၊ အကြွေး (၁၂) ကက်ကင်းဓာတ်ဆင်ထားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ထိုကြွေအိုး၊ ကြေးအိုးတစ်ခုခုပေါ် ကြက်ဥတင်ထားပြီး အောက်မှ အုတ်ခဲခံကာ ဘုရားကျောင်းဆောင်ရှေ့ မိမိစားပွဲရှေ့ အဆင်ပြေသောနေရာတွင် တင်ထားပြီး ဖယောင်းတိုင်အစိမ်း တစ်တိုင် ထွန်းပါ။ ကြက်ဥပေါ်မှာ ဖယောင်းတိုင်အသေးတစ်တိုင် ထွန်းပြီး အကြွေးကိစ္စ လေးလေးနက်နက် ဆုတောင်းပါ။

ထိုအစီအရင်ကို တနင်္လာနေ့နံနက် (၉)နာရီမှ(၁၀)နာရီ ခွဲအတွင်း စတင်ပြုလုပ်ပါ။ တစ်ပတ်တစ်ကြိမ်၊ ကြက်ဥအသစ်လဲ ပါ။ သုံးပတ်(၂၁)ရက်ပြည့်လျှင် (သို့) သုံးပတ်အတွင်း အဆင်ပြေ သွားပါမည်။

အကြွေးကိစ္စအတွက် အဓိက ကြက်ဥသည် ဂန္ထီရကြက်ဥ ယတြာအစီအရင်တွင် ပါဝင်လျက်ရှိပါသည်။

* အိမ်ကိစ္စ အဆင်ပြေစေရန် ကြက်ဥယတြာ *

အိမ်ငှားကိစ္စ အဆင်မပြေဖြစ်နေသူများ အိမ်ငှားကိစ္စ အဆင်ပြေစေရန် -

ကြက်ဥသုံးလုံးကြော်၊ ပန်းကန်ပြားတစ်ချပ်တွင် ထည့်၍ ထိုကြက်ဥကြော် ပန်းကန်နားတွင် ကြွေအိုး၊ ကြေးအိုးတစ်လုံးလုံး ဖြင့် အောင်သပြေညွန့် (၁၂)ညွန့် ထည့်လှူကာ ဆုတောင်းမှုပြုပါ။

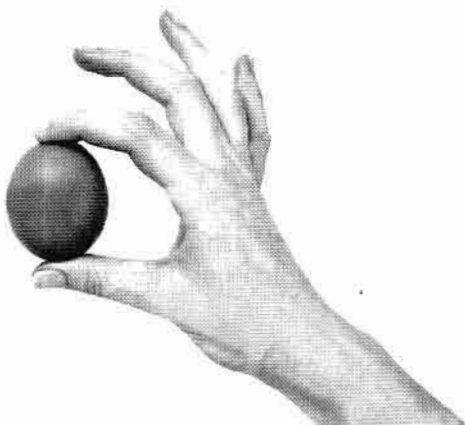
ကြက်ဥတစ်လုံး(၃)ရက် လှူ၍လည်း ရပါသည်။ တနင်္ဂနွေ၊ တနင်္လာ၊ အင်္ဂါသုံးရက်ဆက်လှူ။ ဆုတောင်းမှုပြုပါက အိမ်ငှားကိစ္စ အဆင်ပြေစေပါသည်။

ကြက်ဥသည် တနင်္လာ(လာ)နှင့် တနင်္ဂနွေ(နေ)ဓာတ်ပါဝင် နေသည်။ လူတို့စားသုံးက အာဟာရဖြစ်စေသည်။ ဂြိုဟ်သက်

(၁၅+၆ = ၂၁)ရသည်။ ထိုသို့ ဂန္ထီရဆန်သော ထူးခြားမှုများ ပါဝင်နေသည်။ မျက်နှာအလှဖန်တီးရာတွင်လည်း ကြက်ဥကိုလည်း အသုံးပြုကြသည်။

အနောက်တိုင်း လောကီပညာတွင် ကိုယ့်ချစ်သူနှင့် နီးစပ်စေမည့်နည်းတွင် ကြက်ဥပါဝင်သည်။

* ကိုယ့်ချစ်သူနှင့် နီးစေမည့် နည်းလမ်း *

လိုအပ်သော ပစ္စည်းများ -

အနီရောင်ဖယောင်းတိုင် - ၂ တိုင်

ပန်းကန် - ၁ ချပ်

ကြက်ဥ - ၂ လုံး

အနီရောင် ဖယောင်းတိုင် နှစ်တိုင်ကို ပူးကပ်ပြီး မီးထွန်းပါ။ ပန်းကန်လွတ်ကို ယင်းဖယောင်းတိုင်နှစ်တိုင်၏ ရှေ့တွင် ချထားပြီး ကြက်ဥတစ်လုံးကိုယူ၍ အခွံကိုဓားဖြင့် အသာဆတ်ပြီး ခွဲလိုက်ပါ။ အနှစ်ပေါက်မသွားပါစေနှင့်။

အနှစ်နှင့်အကာတို့ကို ပန်းကန်ထဲသို့ သွန်ချလိုက်ပါ။ ဤသို့ လုပ်နေစဉ် အောက်ပါဂါထာကို ရွတ်နေပါ။ Goldသည် ကြက်ဥအနှစ်၊ Silverသည် ကြက်ဥအကာကို ဆိုလိုသည်။

www.burmeseclassic.com

" This is me.

My mine is gold.

My body is silver."

“ဤဟာသည် ကျွန်ုပ်ဖြစ်သည်။

ကျွန်ုပ်၏စိတ်သည် ကြက်ဥအနှစ်ဖြစ်သည်။

ကျွန်ုပ်၏ခန္ဓာကိုယ်သည် ကြက်ဥအကာဖြစ်သည်။”

နောက်ကြက်ဥတစ်လုံးကိုလည်း အောက်ပါဂါထာရွတ်၍
ယခင်နည်းအတိုင်း ပြုလုပ်ပါ။

"This is him/ her.

His/ Her mind is gold.

His/ Her body is silver."

သင်ရည်ရွယ်သောသူသည် ယောက်ျားလေးဖြစ်ပါက
him/ His၊ မိန်းကလေးဖြစ်ပါက her/ Her ဟု ရွတ်ဆိုပါ။

“ဤဟာသည် သူဖြစ်သည်။

သူ၏စိတ်သည် ကြက်ဥအနှစ်ဖြစ်သည်။

သူ၏ကိုယ်သည် ကြက်ဥအကာဖြစ်သည်။”

(မိန်းကလေးမှ ရွတ်ဆိုရန်)

“ဤဟာသည် သူမဖြစ်သည်။

သူမ၏စိတ်သည် ကြက်ဥအနှစ်ဖြစ်သည်။

သူမ၏ကိုယ်သည် ကြက်ဥအကာဖြစ်သည်။”

(ယောက်ျားလေးမှ ရွတ်ဆိုရန်)

ပန်းကန်အတွင်းမှ ကြက်ဥနှစ်လုံး၏ အနှစ်နှင့်အကာများ
ကို ပေါက်သွားအောင် ဓားဦးဖြင့် အသာအယာမွှေပြီး အောက်ပါ
ဂါထာကို ရွတ်ပါ။

“ကျွန်ုပ်တို့၏
စိတ်နှလုံးသားများနှင့်

များသည်

ပို၍ ပို၍ ပေါင်းစည်း

ညီညွတ်ကြပါစေ။

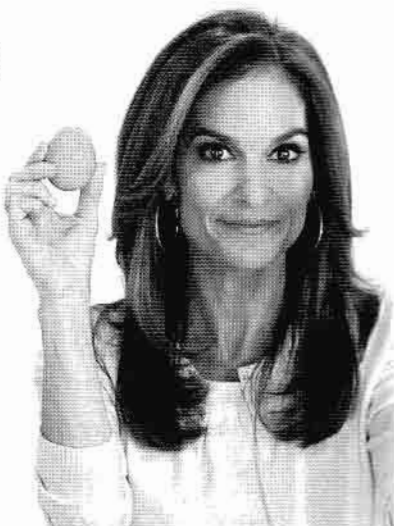
တစ်ဦးနှင့် တစ်ဦး

(နှစ်ယောက်အတူ)

နီးစပ်စွာ ထာဝရ

နေနိုင်၊ ပေါင်းဖက်နိုင်ကြ

ပါစေ”

ဆီ လျော် အောင်

ဘာသာပြန်ထားခြင်း ဖြစ်

သည်။ “ချစ်သူနှစ်ဦး (ကျွန်ုပ်တို့၏ နှလုံးသားများ၊ ခန္ဓာကိုယ်များ)

နီးစပ်နိုင်ပါစေ”ဟု ကြက်ဥနှစ်လုံးကို ဓားဦးဖြင့် အသာအယာမွှေ

ပြီး ဆုတောင်းမှုပြုပါ။

ကြက်ဥနှစ်လုံး အနှစ်နှင့်အကာများ သမစွာ ရောနှော

သွားသည်အထိ မွှေနေရင်း အထက်ပါစာသားကို အထပ်ထပ် ရွတ်

ဆိုနေပါ။ ထို့နောက် အိမ်ပြင်သို့ထွက်ပြီး ကြက်ဥအရောများကို

မြေကြီးပေါ် သွန်ချလိုက်ပါ။ (ကွန်ကရစ်၊ ကတ္တရာလမ်းပေါ် မသွန်

ချရ။)

ထူးခြားမှု တစ်ခုခုပြုလာသည်အထိ တစ်ပတ်တစ်ကြိမ် ပြု

လုပ်ပါ။ စာရေးသူ လူငယ်သုံး၊ လေးဦးကို လက်တွေ့ဆောင်ရွက်

နိုင်လောက်ရာ သုံးပတ်ပြုလုပ်ပြီးသည်နှင့် အဆင်ပြေ နီးစပ်သွားကြ

ပါတော့သည်။ ကြက်ဥဂန္ဓိရအစွမ်း အံ့မခန်းပါဝင်နေပါသည်။

ကြာသပတေးနံ မြေကိစ္စ၊ ပညာရေး၊ မိတ်ဆွေ၊ ဆရာကိစ္စ၊

အမွေကိစ္စ (ပါ၊ ဖ၊ ဗ၊ ဘ၊ မ)နှင့်ဆိုင်သောကိစ္စ ကြက်ဥနှင့် အကြော်

တွဲလှူ ဆုတောင်းမှုပြုပါ။

ပန်းကန်တစ်ချပ်တွင် ကြက်ဥကြော်ကို အလယ်မှာထား ပတ်လည်မှာ ကြက်သွန်ကြော်၊ ဘယာကြော်၊ အာလူးကြော်စသည် ဖြင့် အကြော်ငါးခု ပတ်လည်ဝိုင်းထား။ ဘုရားကပ်လှူ။ ဘုန်းကြီး လှူ။ မိဘဆရာလှူ ဆုတောင်းပါ။

ပညာရေး၊ အောင်မြင်ကျော်ကြားရေး၊ မြေအရောင်း အဝယ်ကိစ္စ၊ ပွဲစားကိစ္စ၊ မိတ်ဆွေ၊ ဆရာနှင့် အဆင်ပြေရေး၊ မိန်းမ၊ အမွေ၊ ပန်းလုပ်ငန်း စသည့် ကြာသာပတေးနံနှင့် ဆက်စပ်သော လုပ်ငန်းတို့တွင်လည်း ကြက်ဥကြော် (အဆင်ပြေသလိုကြော်)၊ အကြော်ငါးခု (ဘူးသီးကြော်မထည့်ရ) လှူဒါန်းဆုတောင်းပါ။ မည်သည့်ပုဂ္ဂိုလ်ကိုမဆို လှူဒါန်း၊ ပေးကမ်းနိုင်သည်။

ထိုယတြာကို တနင်္ဂနွေနေ့နံနက်တွင် ပြုလုပ်ဆောင်ရွက်ပါ။ အနည်းဆုံး(၅)ရက် ပြုလုပ်ပါ။ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်ဆိုပါက အနန္တငါးပါး ပူဇော် ဆုတောင်းမှုပြုပါ။ ထူးခြားလာပါမည်။ သိသိသာသာ ထင်ထင် ရှားရှား အကျိုးထူးပြမည်။

မည်သို့ပင်ဆိုစေ . . .လွယ်ကူစွာ ဝယ်ယူရရှိသော ကြက်ဥ သည် ဂန္ထီရကြက်ဥဖြစ်နေသည်။ ကြက်ဥအစစ်ဖြင့် ပြုလုပ်ရမည်။ အတုတွေလည်း တရုတ်ပြည်ဘက်က ဝင်နေသည်။ ကြက်ဥသည် အချစ်ရေးတွင်လည်း အစီအရင်ပြုလုပ်၊ အိမ်ထောင်ရေးတွင် လည်း နွားနို့+ကြက်ဥ အားကောင်းစေသော အာဟာရဖြစ်သည်။

ထို့အပြင် အခြားအကျိုးပြု အသုံးပြုနည်းတွေလည်း ရရှိ နိုင်ပါသေးသည်။ လောကီရေးရာတွင် လက်တွေ့အသုံးပြုနိုင်ကြ ပါစေ။

ဂန္ထီရဆရာလှူမျိုး(BSc)

သုတ/ရသ
ဖြစ်ရပ်ဆန်းကြယ်

စုန်းပညာ အမွေပေးခြင်း၊ ဘူးသွင်းခြင်း

စုန်းကဝေပညာဆိုတာ သူတစ်ပါးကို ဒုက္ခပေးတဲ့ ပညာရပ် တစ်ခု ဖြစ်ပါတယ်။ စုန်းကဝေပညာမှာ အဆင့်အမျိုးမျိုး ရှိပါတယ်။ အဲဒီအထဲမှာ ဘူးသွင်းခြင်း (ခေါ်) စုန်းပညာ အမွေပေးခြင်း အကြောင်း ကို ဖော်ပြပေးပါမယ်။

ပထမအနေဖြင့် ပြောလိုတာက စုန်းကဝေတို့မှာ ဇော်ဂနီ၊ ဇော်ဂနက်၊ မောက်လုံး၊ မောက်ပြား၊ ကဝေ၊ ဝမ်းတွင်းစုန်း၊ တိမ်ညွန့် စားသော ကဝေဆယ့်နှစ်ကြိုးဟူပြီး အမျိုးအစား များပြားစွာ ရှိပါ တယ်။ ဒီအထဲကမှ လေ့လာဖူးသော ဆယ့်နှစ်ကြိုးကဝေအကြောင်း ကို ပြောပါမယ်။

သူကတော့ လူတစ်ယောက်ကို ကြည့်လို့မရဘူးဆိုတာနဲ့ ပါးစပ်ဖြင့် ပြောလိုက်ရုံဖြင့် အပြောခံရသူဟာ ပြောတဲ့အတိုင်း ဖြစ် ရင်ဖြစ်၊ မဖြစ်ရင် ဒုက္ခတစ်ခုခု ရောက်ရောပဲ။ တော်ရုံတန်ရုံ ဆရာ များအနေဖြင့်ကတော့ ဆယ့်နှစ်ကြိုးကဝေကို ဘယ်လိုနည်းနဲ့မျှ

www.burmeseclassic.com

ချစ်နိုင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး။

ဒုတိယအနေဖြင့် ပြောချင်

တာက ဘူးသွင်းခြင်း(ခေါ်) စုန်း

ညောအမွေပေးခြင်း ဖြစ်ပါ

တယ်။ မိခင်ဖြစ်သူ စုန်းဟာ

သူမရဲ့စုန်းပညာ အဆင့်

ထက်လို့ မရတော့ဘူးဆိုလျှင်

မိမိရဲ့မျိုးဆက်ကို ပညာအမွေ

ပေးရပါတယ်။ ပညာအမွေပေး

ရာမှာ မိခင်စုန်းက သူ့ရဲ့ပညာ အစီ

အရင်ဖြင့် အရင်ဆုံး ဘူးပင်စိုက်ရပါ

တယ်။

ဘူးပင်စိုက်ရာမှာ သင်္ချိုင်းမြေကိုယူပြီး ပညာအမွေပေးမယ့် စုန်းပညာသည်ရဲ့ ညာဘက်လက်ညှိုးမှ လက်သည်းခွံ၊ နောက်ငွေ တည့်တည့်မှာပေါက်သော ဆံပင်အနည်းငယ်တို့ကို ယူပြီး ဘူးစေ့နဲ့ အတူ မြေထဲသို့ စိုက်ရပါတယ်။

ခုနှစ်ရက်မြောက်နေ့မှာ အဲဒီဘူးပင်စိုက်တဲ့ မြေနေရာကို တံစက်ပြန်ရေနဲ့ လောင်းရပါတယ်။ (“တံစက်ပြန်ရေ”ဆိုတာ အိမ်ခေါင်မိုး၊ တံစက်မြိတ်အောက် မတ်တပ်ရပ်ပြီး ရေကိုနောက်ပြန် ဝက်လိုက်သောအခါ ပြန်ကျလာသောရေ ဖြစ်ပါတယ်)

တံစက်ပြန်ရေဆိုတာ စုန်းပညာအဆင့်တိုးအောင် ပြုလုပ်တဲ့အခါ၊ စုန်းပညာဖြင့် အစီအရင်များစီရင်တဲ့အခါမှာ စုန်းက ငေတို့အသုံးပြုတဲ့ ရေဖြစ်ပါတယ်။ တံစက်ပြန်ရေဖြင့် လောင်းပေးပြီး ဘူးပင်ကို ရှင်သန်ကြီးထွားအောင် ပြုလုပ်ရပါတယ်။

ပြီးရင် ပျိုးထောင်ထားတဲ့ ဘူးပင်ရဲ့ ပထမဆုံးအသီးက လကွယ်ညရောက်တဲ့အချိန်မှာ ဘူးသီးကို တစ်ခြမ်းလီးပြီး စုန်းပညာ အမွေဆက်ခံမယ့် လူဦးရေအလိုက် ခွဲခြမ်းပြီး သင်္ချိုင်းရှိရာတို မျက်နှာမူကာ အမွှေးတိုင်ကို အမွေဆက်ခံမယ့် လူဦးရေအတိုင်း ထွန်း

www.burmeseclassic.com

ပြီး လင်စန်းဖြင့် ချထားရထိ မယ်။

အမွေပေးမယ့် စုန်း ပညာသည်ဟာ ယောက်ျား ဖြစ်ပါက ဆံပင်ကို မဖြီး မသင်ဘဲနှင့် မိန်းမဖြစ်ပါက ဆံပင်ကို ဖားလျားချဖြီး ငှက်ကြီးတောင် ဓားဖြင့် သူ့ရဲ့လက်ဖျံသွေးကို ဖောက် ကာ ဘူးသီးစိတ်ကို ပက်ဖျန်း ရပါတယ်။ ပြီးရင် အမွေပေး မယ့် လူတွေကိုခေါ်ပြီး မိမိ နှစ်သက်ရာ ဘူးသီးစိတ်ကို

စားခိုင်းရပါတယ်။

ဤသို့ပြုလုပ်ခြင်းဖြင့် စုန်း အမွေခံထိုက်မယ့် သားသမီး ဆီကို စုန်းပညာများ ရောက်ရှိသွားပါတယ်။ ထိုသို့ ရောက်ရှိသွား ကြောင်းကို အမွေပေးသူ စုန်းမိခင် (သို့မဟုတ်) စုန်းဖခင်တို့က (၇) ရက်ကြာမှ သိရှိရပါတယ်။

တကယ်လို့ ပညာအမွေပေးသူ စုန်းပညာသည်ဟာ ဆယ့် နှစ်ကြိုးတိမ်တောက်စား စုန်းကဝေဖြစ်လျှင် အမွေရ၊ မရကို (၇) ရက်အတွင်း သိရှိနိုင်ပါတယ်။ မောက်လုံးအဆင့်ဆိုလျှင် ချက်ချင်း သိရှိပါတယ်။ မောက်ပြားနဲ့ ဇော်ဂနီအဆင့်ဆိုရင် ဘူးသွင်းသော နေရာ၌ပင် ချက်ချင်း သိရှိကြပါတယ်။ ထိုသို့ဖြင့် ဘူးသွင်းခြင်းလို့ ခေါ်တဲ့ စုန်းပညာအမွေပေးခြင်းဟာ ပြီးဆုံးပါပြီ။

* စုန်းပညာ သင်ယူခြင်း *

စုန်းပညာသင်ယူခြင်းဟာ အဝီဒီငရဲမှာ ကျခံရနိုင်ပါတယ်။ ပြီးတော့ မလုပ်လျှင် အစကတည်းက မလုပ်ပါနှင့်။ လုပ်ပြီးလျှင်

လည်း ဘယ်တော့မှ ပြန်ဖျက်လို့
ရေနိုင်တဲ့အရာ ဖြစ်ပါတယ်။

ရှေးမြန်မာ့ စုန်းပညာ
ဦးကမ်းမှာ စုန်းပညာ သင်ယူ
လိုသူဟာ စုန်းရှိနေသော နေရာ
တို အနောက်တောင်ဘက်မှ နေ
ပြီး နန္ဒင်းနယ်ထားသော ဇလုံထဲ
မှာ ကြွက်မြီးမပါသော အုန်းသီး
တို ထည့်၊ ဝါးဖြင့် ပြုလုပ်ထားတဲ့
စက္ကူတံခွန်တိုင် လေးချောင်းကို
ထိုးပြီး ခေါင်းပေါ်ရွက်ပြီး ယူလာရပါ
တယ်။

စုန်းပညာသင်ယူလိုသူဟာ
စုန်းရှိသောအိမ်ရဲ့ အနောက်တောင်
ဘက်မှ အိမ်ရှေ့သို့ ရပ်လိုက်လျှင် စုန်း
ပညာသည်ဟာ သူ့ရဲ့ သားသမီးအရင်းအချာ မဟုတ်သော်လည်း

ထိုလာသူအား သူ့ရဲ့ စုန်းပညာ
အမွေခံသူအဖြစ် ပညာသင်ပေး
ပါတယ်။

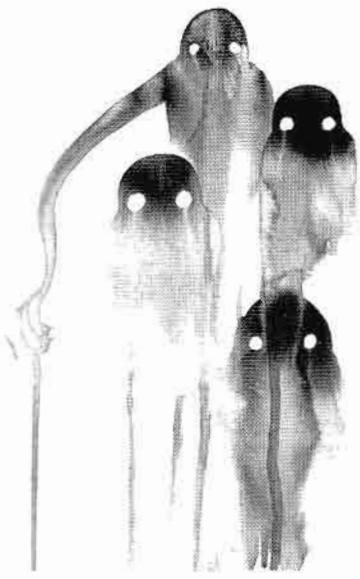
အဆိုပါ စည်းကမ်း
ရဲ့အဓိပ္ပာယ်မှာ လပြည့်ည
မှာ စုန်းပညာရှင်များ အဆင့်
တက်သောနေ့၊ စုန်းတောက်စား
သောနေ့ ဖြစ်ပြီး နန္ဒင်းနယ်ထား
သော ဆန်နှင့် ကြွက်မြီးမပါ
သော အုန်းသီးကို သယ်လာသူ
က စုန်းရဲ့ပညာခန်းကို တတ်
အောင် ကူညီမယ်လို့ အယူ

ရှိတာကြောင့် စုန်းပညာသည် ဟာ ထို အုန်းသီးသယ်လာသူ ကို ကျေးဇူးဆပ်သောအနေ ဖြင့် စုန်းပညာသင်ပေးရတယ် လို့ အဓိပ္ပါယ်ရပါတယ်။

ဒီလို ပညာသင်သူ ဟာ ပထမဆုံးအဆင့်အနေဖြင့် လကွယ်ညမှာ အလွန် အဆင့် နိမ့်သော အလုပ်ကို စတင်ပြု လုပ်ရပါတယ်။ ပြီးရင်တော့ ဘယ်လို အကြောင်းအမျိုးမျိုး ပဲ ရှိရှိ၊ စုန်းပညာကို သင်ယူရ ပါတယ်။ မသင်တော့ဘူး၊ မလုပ်

တော့ဘူးဆိုပြီး ချိုးဖောက်ခွင့် မရှိပါ။ အစမှဆုံးခန်းတိုင်အောင် သင်ယူရပါတယ်။

တကယ်လို့ စည်းဖောက်ပြီး ဆက်လက် ပညာ မသင်ယူပါ က ဇော်ကနက်မယ်တော်ရဲ့ အစေအပါး ကဝေများက ထိုသူ ကို ဝိညာဉ် နှုတ်ပစ်ကြပါတယ်။ ဒါကြောင့် မြန်မာ့စုန်းပညာဟာ အလွန် ကြောက်စရာ ကောင်း တဲ့ ပညာရပ်တစ်ခု ဖြစ်ပါတယ်။

* စုန်းပညာအခြေခံ တံစက်ပြန် ရေသွင်းခြင်း *

စုန်းပညာသင်သူဟာ ပထမ ဆုံး အတွေ့အကြုံအနေဖြင့်

ညောသင်ပေးသော စုန်းက
ရေတစ်ခွက်ယူကာ ခေါင်း
ပေါ်တင် မန်းမှုတ်ပြီး အဆိုပါ
စုန်းကဝေရေမန်းခွက်ကို
ညောသင်သူအား ပေးပြီး
ရေခွက်ကို တံစက်မြိတ်ပေါ်
သို့ ပက်ခိုင်းပြီး ပြန်ကျလာ
သော ရေကို သောက်ခိုင်း
ခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။

ဒါဟာ ရှေးမြန်မာ့
စုန်းပညာရဲ့အခြေခံ တံစက်
ပြန်ရေသွင်းခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။

ဒုတိယအဆင့် က
တော့ဇော်ကနက်မယ်တော်ရဲ့မျက်ကွင်းခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။ စုန်းပညာ
သင်သူကို ဇော်ကနက်မယ်တော်ရှေ့မှာ ဒူးထောက် ထိုင်ခိုင်းပါ
တယ်။ ပြီးရင် ပညာသင်သူဟာ မယ်တော်ကို တံခွန်တိုင်များဖြင့်
ပူဇော်ရပါတယ်။

ပြီးတဲ့အခါမှာ ဇော်ကနက် မယ်တော်က သူ့ရဲ့ခါးမှ ထမိန်
ကိုဖြုတ်ပြီး စုန်းပညာသင်သူရဲ့မျက်စိမှာ စည်းနှောင်ပေးပါတယ်။ ဒါ
ဟာ ဇော်ကနက်မယ်တော်ရဲ့ မျက်ကွင်းခြင်းအဆင့်ဖြစ်ပြီး စုန်း
ပညာရဲ့ အခြေခံပါဝါများကို အလိုလိုရရှိနိုင်တဲ့ အဆင့်ဖြစ်ပါတယ်။
ပြီးမှသာလျှင် စုန်းပညာသင်ပေးသူက စုန်းကဝေတို့ တတ်မြောက်
သင့်တဲ့ ပညာရပ်များကို သင်ပေးမှာ ဖြစ်ပါတယ်။

ဒါတွေဟာ စုန်းကဝေတို့ရဲ့ ပညာအမွေပေးခြင်း၊ ဘူးသွင်း
ခြင်းနှင့် ပညာသင်ယူခြင်းဆိုင်ရာ အချက်များဖြစ်ပြီး မှော်အတတ်
စုန်းကဝေအတတ်တို့ကို သင်မယ်ဆိုရင်တော့ သင်ဟာ ကျိန်းခေ
ခရဲကျခံရပါလိမ့်မယ်။ သုတဆန်းကြယ်အနေဖြင့် သိမှတ်ထားနိုင်
ရန်အတွက်သာ ဖော်ပြခြင်းဖြစ်ပါကြောင်း။

အမွေပေးမယ့်ည

နတ်လူသစ်

။

အဖွားဒေါ်မယ်နက
သူတို့ ထင်ထားသလို၊
အသက်ကြီးကြီး
အိုမင်းမစွမ်းရုပ်မှ မပေါက်တာ။
နောက်ပြီး
သူတို့ အမေထက်တောင်
အဖွားဒေါ်မယ်နက
နပျိုပြီး လှပနေလေတော့...။

* ရွှေတစ်ခေတ် ငှက်ပျောခြံ *

မအူပင် တစ်နယ်လုံးမှာ နာမည်အကြီးဆုံး ငှက်ပျောခြံကြီးတစ်ခြံ ဖြစ်သည်။ ရွှေတစ်ခေတ်ငှက်ပျောခြံမှ ထွက်ရှိသည့် ငှက်ပျောဆိုလျှင် မအူပင်တစ်နယ်လုံးသာမက ဇလွန်၊ ဟင်္သာတ၊ ပန်းတနော်၊ ဖျာပုံ၊ ဘိုကလေးအထိပါ နာမည်ကြီးလွန်းလှသည်။

ရွှေတစ်ခေတ်ငှက်ပျောခြံမှ ငှက်ပျောသီးတွေ နာမည်ကြီးသလို၊ ခြံပိုင်ရှင် ဒေါ်ခင်မမကြီးကလည်း ဧရာဝတီတိုင်း တစ်တိုင်းလုံးမှာ မသိသူ၊ မရှိလောက်အောင် ဂုဏ်သတင်းကြီးလှသည်။

ဒေါ်ခင်မမကြီးအကြောင်းကို ဆိုရပါလျှင် ဒေါ်ခင်မမကြီးသည် အသက်အားဖြင့် လေးဆယ်ကျော်ရုံလေးသာရှိဦးမည့် အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ပါ။ ဒါပေမယ့် သူမရဲ့ ဂုဏ်သတင်းနှင့်နာမည်ကြောင့် ရှေ့က ဒေါ်တပ်ပြီး ဒေါ်ခင်မမကြီးရယ်လို့ ဖြစ်လာရတာပါ။

ဆွေစဉ်မျိုးဆက် ငှက်ပျောခြံအလုပ်နှင့် အသက်မွေးဝမ်းကြောင်းပြုလာသည့် သူမတို့မျိုးဆက်ဟာ ယခုဆိုလျှင် ဒေါ်ခင်မမ

ဦးလက်ထက်၌ ပိုမိုအောင်မြင်လာခဲ့သည်။

ဒါကြောင့်လည်း ဒေါ်ခင်မမကြီးက မအူပင်မှာ ရွှေတစ်ခေတ်ငှက်ပျောခြံကိုသာမက ရွှေတစ်ခေတ် ဆန်စက်၊ ရွှေတစ်ခေတ် နီကော်တွေကိုပါ တည်ထောင်ထားလိုက်ပြန်သည်။

ဒါပေမယ့် အဲဒီအလုပ်တွေကိုတော့ သူမ မလုပ်။ သူမရဲ့ ခင်ပွန်း ဦးမင်းခန့်က ဦးစီးဦးဆောင်ပြီး လုပ်ကိုင်သည်။ ဒေါ်ခင်မမ ကြီးကတော့ ငှက်ပျောခြံအလုပ်ကိုသာ ဆက်လက်လုပ်ကိုင်သည်။

သူတို့လင်မယားနှစ်ယောက်ရဲ့ တက်ညီလက်ညီကြီးပမ်းအားထုတ်မှုကြောင့် လုပ်ငန်းတိုင်းမှန်သမျှ အရှုံးမရှိ။ မွေးထားတာ တလည်း သားသမီးနှစ်ယောက်ထဲ။ ဒီတော့ ချမ်းသာကြွယ်ဝသမျှ ဟာ အတိုင်းထက်အလွန်ပါပဲ။

သားသမီးနှစ်ယောက်ကို ကြည့်မယ်ဆိုလျှင်လည်း သားကြီး ကြည်သာက စီးပွားရေးနဲ့ ဘွဲ့ရပြီး ဖခင်ရဲ့လုပ်ငန်းတွေမှာ တစ်ထောင့်တစ်နေရာကနေ ပါဝင်လုပ်ကိုင်ပေးနေသူ တစ်ယောက်။ ရထားတဲ့ဘွဲ့ကလည်း စီးပွားရေးပညာဘွဲ့ဆိုတော့ ဖခင်ဦးမင်းခန့် တိုယ်တိုင်ပင် မျက်နှာလွှဲလို့ရနေပြီ။

သမီးငယ် ကြည်ဖြာ။ သူမကတော့ G.T.C နည်းပညာ တက္ကသိုလ်ကို တက်ရောက်နေဆဲ၊ ကျောင်းသူတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ ဆိုရပါလျှင် အပူအပင်မရှိ၊ စိတ်ဆင်းရဲမှုတွေ မရှိသည့် သူတို့ မိသားစုလေးရဲ့ဘဝကား လွန်စွာမှ လူတိုင်း အားကျဖွယ်ကောင်းလွန်းလှပေသည်။ ဒါပေမယ့် . .။

တစ်နေ့သော နံနက်ခင်းဝယ် . .။

ဒေါ်ခင်မမကြီးနှင့် သားသမီးနှစ်ယောက်ဖြစ်သည့် ကြည်သာနှင့်ကြည်ဖြာတို့သည် နံနက်စာ စားသောက်နေကြချိန်ဖြစ်သည်။ အိမ်ထောင်ဦးစီး ဦးမင်းခန့်ကတော့ အလုပ်ကိစ္စနှင့် ခရီးသွားနေလေရဲ့။

www.burmeseclassic.com

“သားကြီး . . ဒီနေ့ ဘယ်သွားဖို့ရှိလဲကွယ်”
ဒါက ဒေါ်ခင်မမကြီးမှ သားဖြစ်သူကြည်သာကို မေးသည့်
အသံ။

“ဆီစက်ကို သွားရမယ် . . မေမေ၊ ဒီနေ့ ကုန်ကြမ်းတွေ
ဝင်ဖို့ ရှိနေတယ်”

“အော် . . အေး အေး သမီးငယ်ကကော”

“ကျူရှင် နှစ်ချိန်တောင် ရှိတယ် မေမေ၊ သမီးကို ခိုင်းစရာ
များရှိလို့လား ဟင်”

ကြည်ပြာ ကော်ဖီသောက်ရင်းမှ မိခင်ဖြစ်သူရဲ့အမေးကို
ပြန်ဖြေလိုက်သည်။

“ခိုင်းစရာတော့ မရှိပါဘူးကွယ်။ သားနဲ့သမီးကို မေမေ
ပြောစရာရှိလို့ပါ”

ဒေါ်ခင်မမကြီး ပြောလာမယ့်စကားကို မောင်နှမ နှစ်
ယောက် နားစွင့်နေလျက်။

“သန်ဘက်ခါကျရင် မေမေအဒေါ်၊ သားနဲ့သမီးရဲ့ ဖွားဖွား။
အိမ်ကို ရောက်လိမ့်မယ်။ အဲဒီနေ့ကျရင် သားနဲ့သမီး ဘာကိစ္စပဲရှိ
ရှိ၊ အိမ်မှာ နေပေးစေချင်တယ်”

“မေမေ ပြောပြောနေတဲ့ ဖွားဖွား၊ ဒေါ်မယ်နုကို ပြောတာ
လား” ကြည်သာက ကြားဖြတ်မေးလိုက်သည်။

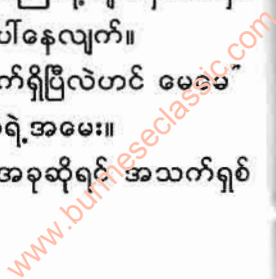
ဒေါ်ခင်မမကြီးက ခေါင်းညိတ်ပြီး-

“ဟုတ်တယ် . . သား၊ ဖွားဖွား ဒေါ်မယ်နုပဲ။ သူက မေမေ
အဒေါ်ဆိုပေမယ့် သူ့လက်ပေါ်မှာပဲ မေမေက ကြီးပြင်းလာရတာ။
မေမေအတွက်တော့ မိခင်တစ်ယောက်လိုပါပဲကွယ်”

ဟု ရှင်းပြပေးပြီးနောက် ဒေါ်ခင်မမကြီးရဲ့ မျက်နှာပေါ်မှာ
ဝမ်းနည်းပူဆွေးမှု အရိပ်အယောင်များ ပေါ်နေလျက်။

“ဖွားဖွားက အသက် ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲဟင် မေမေ”
ဒီမေးခွန်းက သမီးငယ် ကြည်ပြာရဲ့အမေး။

“မေမေ အမေရဲ့အစ်မဆိုတော့ အခုဆိုရင် အသက်ရှစ်

ဆယ်ကျော်ပြီပေါ့ကွယ်”

“ဒါဆို မေမေနဲ့ ဖွားဖွား ကွဲကွာသွားတော့ မေမေ အတော်လေး ခံစားခဲ့ရမှာပေါ့နော်”

“ဒါပေါ့ကွယ်၊ အဲဒီအချိန်တုန်းက ခံစားခဲ့ရတဲ့ ဝမ်းနည်းမှုက ဘာနဲ့မှ ကုသလို့ မရနိုင်ခဲ့ဘူး။ အခုတော့ ဒါတွေအားလုံး ပျော်ရွှင်မှုအဖြစ်ကို ပြန်လည် ကူးပြောင်းလာတော့မယ်ကွယ်”

ဒေါ်ခင်မမကြီး . . . စောစောက ဝမ်းနည်းပူဆွေးမှု အရိပ်အယောင်တွေ ကွယ်ပျောက်ပြီး အဒေါ်ဖြစ်သူနှင့် ပြန်တွေ့ရတော့ ညှည်ဆိုတော့ စိတ်ထဲဝယ် သန်ဘက်ခါနေ့ကို အမြန်ဆုံး ရောက်ရန်သာ ဆုတောင်းနေမိတော့သည်။

“ဝုတ် . . . ဝုတ် . . . ဝေါင်း”

“ဝေါင်း . . . ဝေါင်း”

ခွေးကြီးရန်လုံ ဘာကို ဘယ်လို ရန်မူနေသလဲ မသိ။ ဒီခွေး ခါတိုင်းနေ့တွေထက် ဒီနေ့မှ ပိုပြီး မာန်ထနေတာ၊ ဘာကို ဘယ်လိုတွေ့လို့ပါလိမ့်။

ဒေါ်ခင်မမကြီး စာရင်းလုပ်နေရာမှ ထ.မကြည့်နိုင်၍ -

“ဟဲ့ . . . မိတူး၊ ရန်လုံကို သွားကြည့်စမ်း . . . ဘာဖြစ်နေတာလဲလို့ . . .”

အိမ်ဖော်မိတူးကို လှမ်းအော်ပြီး ရန်လုံအခြေအနေကို သွားကြည့်ခိုင်းလိုက်တော့ မိတူးလည်း ချက်ပြုတ်နေရာမှ အလောတကြီး ထပြန် သွားကြည့်ရတော့သည်။

အိမ်ရှေ့မှာ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်။ သူမက မိတူးကို ပြုံးပြလျက်။

“ဟင် ! . . .”

မိတူး အံ့ဩသွားရပြန်သည်။ စောစောက ဆူညံပွက်လော့ ချက်နေသည့် ခွေးကြီးရန်လုံ။ ဒီအမျိုးသမီးရှေ့မှာ အမြီးကုပ်ပြီး

ဝတ်နေတာပါလား။ ခွေးကြီးရန်လုံက လူစိမ်း လုံးဝ အကပ်မခံသည့် ခွေးကြီးတစ်ကောင်ပါ။ ခုတော့ ကြည့်စမ်းပါလေ။

“ခင်မမကြီး ရှိသလားကွယ်”

အမျိုးသမီးရဲ့အသံကြားတော့မှ မိတူးအတွေးများ ပျက်သွားကာ -

“ရှိ . . ရှိပါတယ် ရှင်၊ ဘယ် . . ဘယ်သူလို့ ပြောပေးရမလဲ ရှင်” ဟု တုန်တုန်ယင်ယင်ဖြင့် ပြန်ဖြေလေတော့ ထိုအမျိုးသမီးက -

“သူ့အဒေါ် မယ်နုရောက်နေတယ်လို့ . . ” ဟူ၍။

“ရှင်! . . ”

မိတူး ဒီတစ်ခါ မအံ့ဩဘဲ မနေနိုင်ပါ။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ဒေါ်ခင်မမကြီးရဲ့ အဒေါ်က ဒေါ်ခင်မမကြီးထက် အသက်အများကြီးငယ်သည့် ပုံပေါ်နေပြီး လွန်စွာမှလည်း လှပချောမွေ့ကာ အလှယ် ရှုံးလောက်သည့် အနေအထားမျိုးမို့ မိတူး အံ့ဩမယ်ဆိုလည်း အံ့ဩစရာပါ။

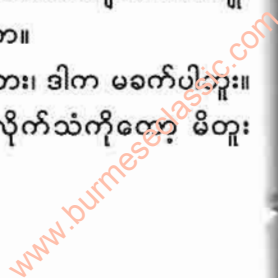
“ညည်းက ကျုပ်ကိုကြည့်ပြီး ခင်မမကြီးအဒေါ် မဖြစ်နိုင်ဘူးလို့ တွေးနေတာလား”

ဟု ထိုအမျိုးသမီးက ဆက်လက်ပြောလိုက်ရာ မိတူး ဘုရားတ.မိချေပြီ။ သူမစိတ်ထဲ တွေးတောနေတာကို ဒီအမျိုးသမီး သိနေပါလား။

“ဟို . . ဟိုလေ . . ဒါ . . ဒါနဲ့ . . ခြံ . . ခြံထဲကို ဘယ်လို ဝင်လာတာပါလဲ ရှင်။ ကျွန် . . ကျွန်မ ခြံတံခါးကို သော့ခတ်ထားတဲ့ ဥစ္စာ”

မိတူးမေးလိုက်သည့် မေးခွန်းက သဘာဝကျလွန်းသည်။ သူမကိုယ်တိုင် ခြံတံခါးကို သော့တွေခတ်ထားပါလျက်၊ ဒီအမျိုးသမီး ဘယ်လိုဘယ်ပုံ ဝင်လာရသလဲဆိုတာ။

“ဟင်း . . ဟင်း . . ဟင်း . . ဒါလား၊ ဒါက မခက်ပါဘူး။ ငါ့နည်းငါ့ဟန်နဲ့ ဝင်လာတာပေါ့” ဟု ဖြေလိုက်သံကိုတော့ မိတူး စိတ်ထဲ ဘဝင်မကျပါ။

မိတူး ဘာမှဆက်မေး မနေ
တော့ဘဲ မမကြီးရဲ့ အဒေါ်ဆို
တော့လည်း အဒေါ်ပဲပေါ့။
အိတ်တွေကို ကူသယ်ပေးရင်း
ဧည့်ခန်းထဲကို ခေါ်ခဲ့လိုက်
တော့သည်။ ဧည့်ခန်းထဲ ရောက်
သည်နှင့် -

“ဟဲ့ မိတူး... ဘယ်သူနဲ့
ကောင်းပြောနေတာလဲ။ ရန်လုံ
ကော၊ ငြိမ်သွားပြီလား” ဆိုပြီး
ဒေါ်ခင်မမကြီး စာရင်းလုပ်နေရာမှ
ခေါင်းမော့မကြည့်သေးဘဲ မိတူးကို
တရစပ် မေးနေခြင်းဖြစ်သည်။

“မ... မမ... ကြီး”

တုန်တုန်ယင်ယင်ဖြစ်နေသည့် မိတူးအသံကို
ကြားတော့ မှ ဒေါ်ခင်မမကြီး ခေါင်းမော့ကြည့်လိုက်မိသည်။

“ဟင်!... သူ... သူက”

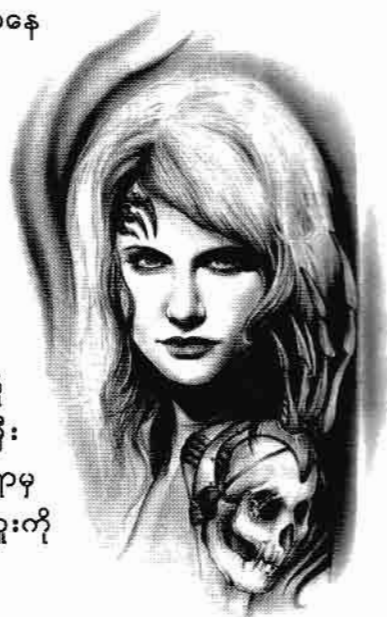
“ဟဲ့... မယ်နု၊ ငါ နင့်အဒေါ်လေ”

“ရှင်... ကြီးကြီးမယ်နု ဟုတ်လား”

ဒေါ်ခင်မမကြီး အံ့ဩမှုများနှင့်အတူ မျက်လုံးတွေပါ ပွတ်
သပ်ကြည့်လျက်။ ဒေါ်မယ်နုမှ ကြီးကြီး ဒေါ်မယ်နုအစစ်... ဘုရား
ဘုရား... ကြီးကြီးရုပ်ရည်က ငါ့ထက်တောင် နုပျိုနေပြီး တော်
တော်လေး လှပနေပါလား။

ငယ်ငယ်က သူမကို ထိန်းကျောင်းပေးရင်း ကြီးကြီးငယ်
ရုပ်ကို အမြဲမှတ်မိနေလို့သာပေါ့။ ကြည့်စမ်းပါဦး... အခုချိန်အထိ
ကြီးကြီးငယ်ရုပ်က နဂိုအတိုင်းပါပဲလား။ သူမ ထင်ထားသလို
အသက်(၈၀)ကျော် အရွယ်မျိုးမဟုတ်။ ဟုတ်မှ ဟုတ်ပါလေစ။

“ငါ့ရုပ်ရည်ကို ကြည့်ပြီး မအံ့ဩနဲ့ ခင်မမ။ ငါက အစား

www.burmeseclassic.com

အသောက်နဲ့ ကျန်းမာရေးကို ဟန်ချက်ညီအောင် စားသောက် နေထိုင်လို့ ဒီလိုရုပ်ရည်ကို ထိန်းထားနိုင်တာ”

ကြီးကြီး ဒေါ်မယ်နုက ဒေါ်ခင်မမကြီးစိတ်ထဲ တွေးတော နေသည်များကို ပြန်လည် ရှင်းပြလိုက်ခြင်းဖြစ်၍ ဒေါ်ခင်မမကြီး အံ့ဩလွန်းလို့ ပါးစပ်ပါ အဟောင်းသားဖြစ်သွားတော့သည်။

“ကဲ . . . ဘယ်မလဲ၊ ညည်းလင်နဲ့ သားသမီးတွေ”

“အစ်ကိုက အလုပ်ကိစ္စနဲ့ ခရီးထွက်သွားပါတယ် ကြီးကြီး။ သားကြီး ကြည်သာကတော့ ဆန်စက်မှာ သူ့အဖေလုပ်ငန်းတွေကို ဦးစီးနေပါတယ်”

“ကြည်ပြာလေးကော ဟဲ့”

“ရှန်! . . .”

အမှတ်မထင်မေးလိုက်သည့် မေးခွန်းကြောင့် ဒေါ်ခင်မမ ကြီး မျက်လုံးပြူးသွားရပြန်သည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ကြီးကြီး ဒေါ်မယ်နုနှင့် သူမ ယခု နောက်ပိုင်းချိန်များမှစ၍ ဖုန်း အဆက် အသွယ်ရှိခဲ့ပေမယ့် သားသမီးနှစ်ယောက်ရဲ့ အမည်တွေကိုတော့ ဖြင့် အဒေါ်ဖြစ်သူ မသိရှိသေးပါ။ ဒေါ်ခင်မမကြီးကလည်း ပြောပြဖို့ သတိမရခဲ့။

အခု ကောက်ခါငင်ခါကြီး သမီးငယ်နာမည်ကို ပြောလေ တော့ စဉ်းစားမရ။ ထိုစဉ် ကြီးကြီးဒေါ်မယ်နုကပဲ ဆက်လက်၍-

“ညည်း သားသမီးနာမည်တွေကို ငါသိတာ မဆန်းပါဘူး။

ငါ့မြေးတွေနာမည်လောက်တော့ ငါသိထားရမှာပေါ့”ဟု ပြောလေ ရာ-

ဒေါ်ခင်မမကြီး အံ့ဩပြီးရင်း အံ့ဩနေလေတော့သည်။ သူမစိတ်ထဲ တွေးတောနေသမျှ ကြီးကြီးဒေါ်မယ်နု အကုန်သိနေ ပါလား။

“သ . . . သမီးငယ်က ကျူရှင်သွား . . . သွားပါတယ် ကြီးကြီး”

“ညည်းနဲ့အေ . . . ငါလာမယ်ဆိုတာ သိရဲ့သားနဲ့၊ ကလေး တွေကို အိမ်မှာ မနေခိုင်းဘူး”

“ကြီးကြီးက သန်ဘက်ခါမှ လာမယ်ဆိုလို့ပါ”

“အဲဒါတွေ ထားလိုက်တော့ .. ငါ နားချင်ပြီ။ ကလေးတွေ ရောက်ရင် ငါ့ဆီလွှတ်လိုက်”

“ဟုတ်ကဲ့ ရှင့် .. ဒါ .. ဒါဆို ကြီးကြီးအတွက် ကျွန်မ စီစဉ် ပေးမယ့်နေရာက . . .”

“ကျုပ် ညည်းတို့မိသားစုနဲ့ အတူမနေဘူးလို့ ပြောထား တယ်နော်”

ဒေါ်ခင်မမကြီး စကားမဆုံးလိုက်။ ကြီးကြီး ဒေါ်မယ်နုက ဖြတ်ပြီးပြောသဖြင့် စီစဉ်ထားသည့်အတိုင်း ခြံထဲမှာ လွတ်နေသည့် အိမ်တစ်လုံးမှာ နေရာချပေးလိုက်ရတော့သည်။

အားလုံးကို ဦးစီးဦးဆောင် လုပ်နိုင်သည့် ဒေါ်ခင်မမကြီး တစ်ယောက်၊ အဒေါ်ဖြစ်သူ ဒေါ်မယ်နုနှင့်တွေ့တော့မှ စကားပင် ကျယ်ကျယ်မပြောရဲရှာပေ။

ကျူရှင်ပြီးသည်နှင့် ကြည်ပြာတို့သူငယ်ချင်းတွေ အိမ် မပြန်ဖြစ်ကြသေး။ စာမေးပွဲက နီးလာပြီဆိုတော့ စာမေးပွဲကြီးမှာ အောင်အောင်မြင်မြင် ဖြေဆိုနိုင်စေရန် ဝေဒင်သွားမေး၊ ယတြာ သွားလုပ်ကြတော့သည်။

ယောဂီအဘတဲ့ . . .။

နာမည်နှင့်တော့ လိုက်သည်။ အထက်အောက် ယောဂီ ဝတ်စုံကို ဝတ်ထားပြီး လည်ပင်းမှာ စိပ်ပုတီးကြီးနှင့်မို့ တော်တော် လေး ရိုသေဖွယ်ကောင်းလှသည်။ ယောဂီအဘက ဝေဒင်တွက်ရာ မှာ အလွန်မှန်ကန်ပြီး အဆောင်၊ ယတြာစီရင်ပေးရာမှာလည်း နာမည်ကြီးလှသူမို့ ကြည်ပြာတို့သူငယ်ချင်းတစ်သိုက် ယောဂီအဘ ရှေ့မှာ ရောက်ရှိနေကြလေပြီ။

ယောဂီအဘက တစ်ယောက်ချင်းစီအတွက် အဆောင် ယတြာစီရင်ပေးပြီး ကြည်ပြာအလှည့်ရောက်လာသောအခါ စီရင်

ပေးရမည့် အဆောင်ယတြာအတွက် အာရုံခံကြည့်လိုက်ရာ အမြင် အာရုံထဲမှာ ပေါ်လာသည့်အရာများက မည်းမှောင်နေတဲ့ အမှောင် ထုကြီးတစ်ခု။

၎င်းအမှောင်ထုကြီးထဲမှာမှ ပေါ်လိုက်၊ ပျောက်လိုက်ဖြစ် နေသည့် မျက်နှာတစ်စုံ။ ယောကျ်ားလော၊ မိန်းမလော၊ ခန့်မှန်းလို့ မရ။ ဖျတ်ခနဲဆို . . ထိုအရာများ အာရုံထဲမှ ပျောက်သွားပြီးနောက် ယောဂီအဘက ဟင်းခနဲ သက်ပြင်းချကာ -

“ငါ့တူမအတွက် အဘကောင်းမွန်တဲ့ အစီအရင်၊ ယတြာ ကို အာရုံခံကြည့်ပေမယ့် အဘအာရုံထဲမှာ ပေါ်လာတဲ့မြင်ကွင်း တွေက . . .”

ဒီလောက်ပဲပြောပြီး စကားစဖြတ်လိုက်တော့ . . ကြည်ပြာ ပိုပြီး သိချင်သွားသည်။ သူငယ်ချင်းတွေအားလုံးကလည်း ယောဂီ အဘရဲ့စကားကို စိတ်ဝင်တစား နားစွင့်နေလျက် . .။

“ဆက် . . ဆက်ပြောပါ အဘ . . သမီးနဲ့ပတ်သက်ပြီး အဘ အမှန်အတိုင်းပဲ ပြောပြပါရှင်”

သိလိုစိတ်ပြင်းပြနေသည့် ကြည်ပြာကို ယောဂီအဘ ဘာမှထိန်ချန်မထားလိုပါ။ ထို့ကြောင့် -

“တူမကြီးနဲ့ ပတ်သက်လာတဲ့အာရုံတွေက အနိဋ္ဌာရုံ မြင် ကွင်းတွေပဲကွယ်။ အဘပြောချင်တာကတော့ ငါ့တူမကြီးရဲ့ရှေ့ နေ့ရက်တွေအားလုံး အမှောင်ဖုံးလာတော့မယ်ဆိုတာပဲ”

“ရှင်! . . .”

ကြည်ပြာ အံ့ဩလွန်းလို့ အသံပါ ထွက်သွားသည်။ ယောဂီ အဘက ဆက်လက်၍ -

“ငါ့တူမကြီးကို အဘပြောချင်တာက အခက်အခဲကြုံလာ တဲ့နေ့တစ်နေ့ ရောက်လာခဲ့ရင် အဘဆီကို ပြန်လာခဲ့ပါ။ အခုချိန် မှာ အဘ ဒီလောက်ပဲ ပြောပြနိုင်မယ်ကွယ်” ဟုဆိုကာ ပြောပြီး ယောဂီအဘသည် ဘုရားစင်ဘက်သို့ ပြန်လှည့်သွားတော့သည်။

www.burmeseclassic.com

မိခင်ဖြစ်သူ မိတ်ဆက်
 ပေးလိုသာ ယုံလိုက်ရသည်။
 ကြည်သာနှင့် ကြည်ဖြာ
 တို့၊ မောင် နှ မနှစ်
 ယောက် အဖွားတော်
 စပ်သူ ဒေါ်မယ်နုကို ကြည့်
 ပြီး တစ်ယောက်နှင့်
 တစ်ယောက် အံ့ဩ
 နေလျက်။

မအံ့ဩဘဲ
 လည်း မနေနိုင်။

အဖွားဒေါ်မယ်နုက သူတို့ ထင်ထားသလို၊ အသက်ကြီးကြီး အိုမင်း
 မစွမ်းရပ်မှ မပေါက်တာ။ နောက်ပြီး သူတို့အမေထက်တောင်
 အဖွားဒေါ်မယ်နုက နပျိုပြီး လှပနေလေတော့ . .။

“ငါ့မြေးနှစ်ယောက်တောင် ဒီအရွယ်တွေ ရောက်နေမှကိုး။
 အဖွားဆီ လာခဲ့ကြပါဦးကွယ်”

အဖွားဒေါ်မယ်နုက ကြည်သာတို့မောင်နှမနှစ်ယောက်ကို
 ခေါ်လေတော့ ကြည်သာနှင့်ကြည်ဖြာလည်း အဖွားဒေါ်မယ်နု
 အနားကပ်သွားကြလိုက်သည်။ အဖွား ဒေါ်မယ်နုက မြေးနှစ်
 ယောက်ကို ဖက်လှဲတကင်း ထွေးပွေ့လိုက်သောအခါ . .။

ကြည်သာနှင့်ကြည်ဖြာ နှစ်ယောက်လုံး တီကို ဆားဖြင့် ပက်
 လိုက်သလို ဖြစ်သွားကြသည်။ အဘယ်ကြောင့်နည်း။

“ဖွားဖွားခန္ဓာကိုယ်က အေးတိအေးစက်ကြီး”

ဒါက မောင်နှမနှစ်ယောက်လုံးရဲ့ မတိုင်ပင်ဘဲ ထွက်ပေါ်
 လာသည့် စကားသံများ။ သူတို့အဖွား ဒေါ်မယ်နုခန္ဓာကိုယ်က
 သာမန်လူတွေလို ရှိသင့်ရှိထိုက်သည့် အပူချိန် လုံးဝ မရှိတဲ့အပြင်
 ရေခဲတုံး အေးစက်တာထက်ကို ပိုပြီး အေးစက်နေလေတော့ . .။

“ဖွားဖွားက ကျန်းမာရေး လိုက်စားတယ်လေ။ ဒါကြောင့်

ပါ” အဖွားဒေါ်မယ်နဲ့ရဲ့အဖြေကို မောင်နှမနှစ်ယောက် သိပ်တော့
ဘဝင်မကျ။

“သမီး . . . စာသွားကျက်တော့မယ်”

“သားလည်း စာရင်းတွေ လုပ်ရဦးမယ်”

မောင်နှမနှစ်ယောက် အကြောင်းပြချက် ကောင်းကောင်း
ဖြင့် ရှောင်ထွက်လာခဲ့ကြသည်။ ဒါကို ဒေါ်ခင်မမကြီးက -

“ဟဲ့ . . . ကလေးတွေ၊ ဒီမှာ လူကြီးနဲ့တောင် စကားမပြော
ကြတော့ဘူးလား . . . အော် ခက်ပါရဲ့နော်”

“ထားလိုက်ပါ . . . ခင်မမ၊ သူတို့တွေကို ငါ နားလည်ပေးပါ
တယ်” ဟုပြောပြီး အဖွား ဒေါ်မယ်နဲ့ရဲ့ မခိုးမခန့် အပြုံးလေးတစ်ပွင့်
ကိုတော့ ဒေါ်ခင်မမကြီး မတွေ့ရှိလိုက်ပါ။

အပေါ်ထပ် ကြည်သာအခန်းထဲမှာ ဖြစ်သည်။ မောင်နှမ
နှစ်ယောက် တီးတိုးတိုင်ပင်နေလျက်။

“ဖွားဖွားကိုကြည့်ရတာ တစ်မျိုးပဲ။ နောက်ပြီး သူ့ခန္ဓာ
ကိုယ်ကလည်း တော်တော်ကြီးကို အေးစက်နေတာပဲဟာ”

“ဟုတ်တယ် . . . ကိုကို၊ ကြည်ဖြာစိတ်ထဲလည်း ဘယ်လို
မှန်း မသိဘူး။ ဖွားဖွားနဲ့တွေ့တော့ တစ်ကိုယ်လုံး ကြက်သီးတွေထ
နေသလို၊ ခံစားရတယ်”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ဟာ . . . တို့နှစ်ယောက်လုံး ရှေ့လျှောက် ဖွား
ဖွားကို လေ့လာအကဲခတ်ပြီး မျက်စိဒေါက်ထောက်ကြည့်မှ ရတော့
မယ်”

မောင်နှမနှစ်ယောက် အခန်းထဲမှာ တီးတိုးပြောဆိုနေကြ
ပေမယ့် သူတို့ပြောသမျှကို တစ်စုံတစ်ယောက်က ကြားနေရလေ
သည်။ ထိုသူကတော့ . . .။

“ပါသွားပြန်ပြီ . . မမကြီးရေ၊ ပါသွားပြန်ပြီဗျာ”

“ဟဲ့ . . ဟဲ့၊ ဖိုးမောင် . . ဘာ ပါသွားတာလဲ ဟဲ့။ ငါ့နယ်ရင်ထိတ်လိုက်တာ . . သေချာပြောစမ်း ဟဲ့”

“ငှက် . . ငှက်ပျောခြံထဲက အခိုင်ကြီး သုံးခိုင်၊ သူခိုးလက်ထဲပါသွားပြီ ခင်ဗျာ”

လက်စသတ်တော့ ငှက်ပျောခြံထဲမှ ငှက်ပျောသုံးခိုင်၊ သူခိုးခိုးခံလိုက်ရခြင်း ဖြစ်သည်။ ဒီတော့မှ ဒေါ်ခင်မမကြီး “ဟင်း” ခနဲ သက်ပြင်းချကာ -

“ဘာများလဲလို့ ဟယ် . . တကတည်း လူကို အလန့်တကြားဖြစ်သွားတာပဲ”

“ပြောမယ့်သာ ပြောရတာ။ ပါးစပ်က ပြောမထွက်ပေမယ့် ရင်ထဲမှာတော့ လုံးဝမကောင်း။ ဒီသူခိုးတွေက တဖြည်းဖြည်းနဲ့ အတင့်ရဲလာတာ ကြာရင်ခက်ရချည်ရဲ့၊ ရလေလိုလေ အိုတစ္ဆေဆိုတာ ဒီသူခိုးမျိုးတွေကို ပြောတာနေမှာ”

ဟု ဒေါ်ခင်မမကြီး စိတ်ထဲမှသာ ပြောနေမိလိုက်သည်။

“အဲဒီ ငှက်ပျောသူခိုးကို ငါ့တူမကြီး ဖမ်းမမိစေချင်ဘူးလားကွယ်”

ဆိုသည့်အသံနှင့်အတူ ဘယ်အချိန်က ဘယ်လိုရောက်လာမှန်းမသိသူက ကြီးကြီးမယ်န။

ဒေါ်ခင်မမကြီး မပြောနှင့်။ ဖိုးမောင်တစ်ယောက်ပင် ကြီးကြီးမယ်န ဘယ်လိုဘယ်ပုံ ရောက်လာသလဲဆိုတာ မသိရှိလိုက်။

“နေ . . နေပါစေ ကြီးကြီးရယ် သူခိုးကလည်း မရှိလိုခိုးဘာဆိုတော့”

“အို . . ဘယ်နယ်နေမှာလဲအေ့ . . ညည်းကနေနိုင်ပေမယ့် ကျုပ်က မနေနိုင်ဘူး မှတ်ထား၊ ငါ့နာမည် မယ်န ဒီသူခိုးဝတ်ကာလနာတိုက်သွားစေရမယ် . . ဟဲ့ . . မိတူး”

“ရှင် . . ရှင်”

ကြီးကြီးဒေါ်မယ်န အော်ခေါ်လိုက်သံကြောင့် အိမ်ဖော်

မိတူး ဒရောသောပါးနှင့် ရှေ့တော်မှောက် အမြန်ရောက်လာလေသည်။

“ဈေးထဲသွား . . ငါးအရှင်နှစ်ကောင် ရအောင်ဝယ်လာခဲ့ ကြားလား”

“ဟုတ် . . ဟုတ်ကဲ့ရှင်”

မိတူး ဈေးထဲသို့ ပြေးပါပြီ။

ကြီးကြီးဒေါ်မယ်နု ဘာရည်ရွယ်ချက်နှင့် ဘယ်လိုဝယ်ခိုင်းလိုက်လည်း ဒေါ်ခင်မမကြီး မသိ။ မေးလည်း မမေးရဲ့။ ကြီးကြီးဒေါ်မယ်နုကြည့်ရတာ ငှက်ပျောသူခိုးကို အစိမ်းလိုက် ဝါးစားချင်နေပုံရသည်။

မကြာပါ။

မိတူး ဈေးမှပြန်ရောက်လာသည်။ ကြီးကြီးဒေါ်မယ်နု မှာလိုက်သည့် ငါးအရှင်တစ်ကောင်လည်း ပါလာလေသည်။ ကြီးကြီးဒေါ်မယ်နုက ငါးကိုယူပြီး -

“ကဲ . . ခင်မမကြီး နင့်ရဲ့ အခိုးခံလိုက်ရတဲ့ ငှက်ပျောပင်တွေဆီသွားရအောင်”

ဟုဆိုကာ ဒေါ်ခင်မမကြီးကို ပြောလေတော့ ဖိုးမောင်ကို ခေါ်ပြီး ငှက်ပျောခြံထဲ ဆင်းလာခဲ့လိုက်ကြတော့သည်။

“ဒီ . . ဒီအပင်တွေပါပဲခင်ဗျာ”

ဖိုးမောင်က အခိုးခံလိုက်ရသည့် ငှက်ပျောခိုင်မှ အပင်တွေကိုပြတော့ ကြီးကြီးဒေါ်မယ်နုက -

“တွေ့ကြသေးတာပေါ့ . . သူခိုးရယ်၊ နင်က ငါနဲ့မှ ထိပ်တိုက်လာတွေ့ရတယ်လို့ ဟင်း . . ဟင်း . . ဟင်း”

မကျေမနပ်ပြောလိုက်သံက ဒေါ်ခင်မမကြီးကော၊ ဖိုးမောင်ပါ ကြက်သီးထဲသွားစေလျက်။ ဆက်လက်၍ ကြီးကြီးဒေါ်မယ်နုက ငါးအရှင်ကို ကိုင်ဆွဲပြီး တစ်စုံတစ်ခုကိုရှာနေသဖြင့် ဒေါ်ခင်မမကြီးက -

“ကြီးကြီး ဘာရှာနေတာလဲဟင်”

ဆိုပြီး မေးလိုက်လေသည်။

“ခါချဉ်အုံဟဲ့ .. ခါချဉ်အုံ”

“ဒီဘက်မှာ ခါချဉ်အုံ

တွေ ရှိ .. ရှိပါတယ်ခင်ဗျာ”

ဟု ဖိုးမောင်က ညွှန်
ပြလေတော့ ကြီးကြီး ဒေါ
မယ်နက သူ့လက်ထဲမှာ ရှိနေ
သည့် ငါးအရှင်ကြီးကို ခါချဉ်
အုံကြီးထဲ ပစ်ချလိုက်ကာ
ငါးစပ်မှလည်း တတွတ်တွတ်
နှင့် တစ်စုံတစ်ခုကို ရွတ်နေ
တော့သည်။

ဆယ်မိနစ်လောက်ကြာ

တော့ ကြီးကြီးဒေါမယ်နက ခါချဉ်အုံကြီးထဲ လက်နှိုက်ပြီး စော
စောက ချထားသည့် ငါးကို ဆွဲယူလိုက်ရာမှာ ငါးမှာ အရိုးချည်းသာ
ကျန်တော့သည်ကို တွေ့လိုက်ကြရသည်။

ကြီးကြီးဒေါမယ်န ခါချဉ်အုံကြီးထဲ လက်နှိုက်လိုက်ရာမှာ
လည်း ဘာဆို ဘာမှကိုမဖြစ်။ ဒါကို ဒေါခင်မမကြီးနှင့် ဖိုးအောင်
ဓမ္မာမှာ အံ့ဩလို့မဆုံး။ နှစ်ယောက်သား ပါးစပ်အဟောင်းသား
လေးတွေနှင့်။

ဆက်လက်၍ ကြီးကြီးဒေါမယ်န ငါးရိုးကိုကိုင်ပြီး ပါးစပ်မှ
လည်း စောစောကလို တစ်စုံတစ်ရာကို ရွတ်ဆိုပြန်လေသည်။

ပြီးနောက် ငါးရိုးကို သုံးပိုင်းချိုးပြီး -

“အဲဒီသုံးပိုင်းကို အခုတ်ခံလိုက်ရတဲ့ အခိုင်ထိပ်ဖျားတွေ
မှာ စိုက်ထားလိုက်စမ်း”

ဟု ဖိုးမောင်ကိုပေးပြီး ခိုင်းလေရာ ဖိုးမောင်လည်း ခိုင်း
သည့်အတိုင်း အခုတ်ခံရသည့်ထိပ်ဖျားတွေမှာ ငါးရိုးသုံးပိုင်း၊
တစ်ပိုင်းကို တစ်ပင်စီ လိုက်စိုက်လိုက်လေသည်။ အားလုံးပြီးစီး

သည်နှင့် ကြီးကြီးဒေါ်မယ်နက -

“ညနေ နေတောင်မဝင်စေရဘူး။ အဲ့ဒီသူခိုးရောက်လာ လိမ့်မယ်”

ဟု ရဲရဲကြီး အာမခံပြီး ပြန်လှည့်ထွက်သွားတော့သည်။ ဒေါ်ခင်မမကြီးနှင့် ဖိုးမောင် တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက် ကြည့်လျက်။

ဤသို့ပြုလုပ်နေသည်များကို ခိုးကြောင်ခိုးဝှက်နှင့် အစ အဆုံးလိုက်ကြည့်နေသည့် လူနှစ်ယောက်။

သူတို့ကတော့ ကြည်သာနှင့် ကြည်ဖြာတို့ပင်ဖြစ်လေ သည်။

ညနေ (၅)နာရီတိတိမှာ လူတစ်ယောက် အော်ဟစ်ညည်း တွားလျက် ရောက်ရှိလာပြီး ဒေါ်ခင်မမကြီးကို သူ့အပြစ်တွေ အတွက်ဟုဆိုကာ ဝန်ချတောင်းပန်လေသည်။

ပိုပြီးထူးဆန်းသည်မှာ ထိုသူရဲ့ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံး အဖု အပိန့်တွေထကာ တော်တော်လေး မြင်လို့ ရှုလို့မကောင်း။ နောက် တော့မှ ထိုသူက သူသည် ဒေါ်ခင်မမကြီး ငှက်ပျောခြံမှ ငှက်ပျော သုံးခိုင်ကို ခိုးယူသွားသည့် သူခိုးဖြစ်ကြောင်း။

ငှက်ပျောခိုင် ခိုးယူပြီးနောက် ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံး ခါချဉ် တွေကိုက်သလို ခံစားလာရပြီး အလွန်အမင်း ယားယံလာကြောင်း၊ တစ်ခါတစ်ရံ လွန်စွာမှချွန်ထက်လှသည့် အဆူးမျိုးနှင့် အထိုးခံရ သလိုဖြစ်လာကြောင်း ရှင်းပြလေတော့ . .

ဒေါ်ခင်မမကြီးအပါအဝင် ကြည်သာ၊ ကြည်ဖြာတို့ မောင် နှမနှစ်ယောက်သာမက ဖိုးမောင်ကိုယ်တိုင်ပါ အံ့ဩလွန်း၍ စကားပင် မပြောနိုင်ကြတော့။ ကြီးကြီးဒေါ်မယ်နကို လှမ်းကြည့် လိုက်တော့ မခိုးမခန့် လှောင်ပြုံးလေး ပြုံးပြလိုက်သည်ကို ဒေါ်ခင်မမကြီး တွေ့ရှိလိုက်ရသည်။

ဖြစ်စဉ်အကုန်ကိုနားထောင်ပြီး ခေါင်းတညိတ်ညိတ်လုပ်
နေသူက ယောဂီအဘ။ ကြည်သာနှင့် ကြည်ဖြာတို့နှစ်ယောက်
ယောဂီအဘရှေ့မှာ ရောက်နေကြလျက်။

သူတို့က သူတို့အဘွားဒေါ်မယ်နနှင့် ပတ်သက်ပြီး တွေ့ကြုံ
ခဲ့ရသည်များကို စလယ်အဆုံး ယောဂီအဘကို ရှင်းပြပေးပြီး
နောက် ယောဂီအဘက -

“အဲဒါ တန်ပြန်အစီအရင်လို့ ခေါ်တယ်ကွယ်၊ အောက်
လမ်းပညာရပ်တွေထဲမှာ ကြောက်စရာအကောင်းဆုံး ပညာရပ်
ဆိုလည်း မမှားဘူး။ ဒီပညာရပ်က မွန်လူမျိုးတွေ အသုံးများတယ်”

“နောက်ပြီး အဲဒီပညာရပ်ပျောက်ကွယ်နေတာလည်း
အတော်လေးကြာနေပြီ။ တန်တော့ ငါ့တူကြီးနဲ့ တူမကြီးရဲ့ အဘွား
က တော်တန်ရုံအမျိုးထဲကတော့ ဟုတ်မယ်မထင်ဘူးကွယ်”

ဆိုပြီး ရှင်းပြပြောပြလေတော့ ကြည်သာက -

“အဘ ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ ခင်ဗျာ”

ဟု မရှင်းတာကို ထပ်မေးလိုက်ပြန်သည်။

“စောပါသေးတယ် ငါ့တူကြီးရယ်၊ အချိန်တန်တော့ မင်း
သိရမှာပေါ့”

ဟု ယောဂီအဘက ဒီလောက်ပဲပြောသဖြင့် ကြည်သာ
စိတ်ထဲ ဘဝင်မကျလှ။

“ငါ့တူကြီးရဲ့ အဘွားဓာတ်ပုံတစ်ပုံလောက် အဘရနိုင်
မလားကွယ်”

ယောဂီအဘရဲ့တောင်းဆိုမှုက ဘာအဓိပ္ပာယ်မှန်း မသိ။

“ဟုတ်ကဲ့ ရနိုင်ပါတယ်ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော်ရအောင် ကြိုးစား
ပေးပါ့မယ်”

ဟု ကြည်သာ အာမခံလိုက်လေသည်။

ဤသို့ဖြင့် ကြည်သာလည်း သူငယ်ချင်းဖြစ်သူကျော်စွာကို
အကူအညီတောင်းရတော့သည်။ ကျော်စွာက ဓာတ်ပုံရိုက်ရာမှာ
သာမက ပန်းချီဆွဲရာမှာလည်း နာမည်ကြီးလှသည်။

www.burmeseclassic.com

“စိတ်ချ . . ငါရအောင် ရိုက်ပေးမယ်”

“ခိုးရိုက်ရမှာဆိုတော့ မလွယ်ဘူး ကျော်စွာ၊ ဖွားဖွား သိသွားရင် ငါတော့ ဝမ်းပြီ”

“စိတ်ချနေစမ်းပါ ကြည်သာရယ်၊ ငါ့နာမည်က ကျော်စွာ ပါကွ ဟား . . ဟား . . ဟား”

သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် အတိုင်အဖောက်တော့ ညီလှ သည်။

လုပ်ငန်းစပါပြီ။

ကြည်သာနှင့်အတူ ဓာတ်ပုံဆရာကျော်စွာတစ်ယောက် ခြံထဲမှာ ခိုးကြောင်၊ ခိုးဝှက်နှင့် အဖွားဒေါ်မယ်နု ခြံထဲဆင်းလာချိန် ကို စောင့်နေကာ အသင့်နေရာယူထားလိုက်ကြသည်။

နှစ်ယောက်သား သိပ်ကြာကြာမစောင့်လိုက်ရ။

အဖွားဒေါ်မယ်နု ခြံထဲဆင်းလာနေပြီ။ ဒါကို ကျော်စွာက အမိအရ ဓာတ်ပုံတွေ ခိုးရိုက်နိုင်ခဲ့သည်။ ဓာတ်ပုံခိုးရိုက်နေစဉ်မှာ ပင် ကျော်စွာစိတ်ထဲဝယ် ကြည်သာ အဘွားလို့သာဆိုတယ် လှချက် ကတော့ မယ်ကမ္ဘာ ရှုံးလောက်တယ်ဆိုပြီး တွေးတောနေသည် ကိုဖြင့် ကြည်သာ မကြားနိုင်ပါ။

ကျော်စွာမျက်လုံးထဲ တစ်ခါကြည့်ရင် တစ်သက်လုံး စွဲ သွားစေမည့်အလှမျိုးမို့ အသေအချာကို ငေးစိုက်ကြည့်နေလျက်။

ဖလင်တွေကိုကူးဆေးပြီး ဓာတ်ပုံထုတ်တော့ ကျော်စွာ တစ်ယောက် မျက်လုံးပါပြူးလျက် ပါးစပ်ပါ ဟသွားမိချေပြီ။ သူရိုက်ခဲ့တဲ့ပုံတွေထဲမှာ တစ်ပုံမှ ကြည်သာအဖွား ဒေါ်မယ်နုပုံ မပေါ်။ ပုံတွေအားလုံးလိုလိုပင်မို့ ဟုတ်မှ ဟုတ်ပါလေစလို့ ကျော်စွာ တွေးလိုက်မိသည်။

ကြည့်စမ်း။

ဘေးကအပင်ပုံတွေသာ ဓာတ်ပုံထဲမှာပေါ်နေပြီး အဖွား

ဒေါ်မယ်နုပုံက လုံးဝမပေါ်။ ချက်ချင်း ကြည်သာထံသို့ ဖုန်းဆက် လှမ်းခေါ်လိုက်ရတော့သည်။

ကြည်သာရောက်လာပြီးနောက် ကျော်စွာပြတဲ့ဓာတ်ပုံ တွေကိုကြည့်ပြီး ကိုယ့်မျက်လုံးတောင် ကိုယ်မယ့်ရဲ့။ ဒါဘယ်လို ဖြစ်ရတာလည်းဆိုတာ ကြည်သာ ပဟေဠိအဖြေညှိလေပြီ။

“ပုံတူပန်းချီဆွဲကွာ ကျော်စွာ မင်းရတယ်မဟုတ်လား”

ကြည်သာတစ်ယောက် ဆင်ကြံကြံတော့သည်။

“သိပ်ရတာပေါ့ကွာ . . မင်းအဖွားရဲ့အလှက ငါတွေ့ဖူးတဲ့ အလှတွေထက် သာနေတော့ ငါ့မျက်လုံးထဲမှာ မင်းအဖွားပုံရိပ် တွေကို အလွတ်ရပြီးသား”

အရေးထဲ မိကျောင်းသားက လျှာရှည်နေပြန်ပြီ။

“အေးပါကွာ . . ဒါကြောင့်လည်း မင်းကို ငါက အားကိုး နေရတာပါ။ ပုံဆွဲပြီးရင်သာ One table ကွာ”

“Ok အဲဒါမျိုးမှ ကြိုက်တာ”

ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ပုံတူရဖို့သာအဓိကမို့ ကြည်သာလည်း မောင်းမင်းကြီးသားကျော်စွာကို ချောခိုင်းနေရတော့သည်။

ကျော်စွာ ပုံတူဆွဲပြီးနောက် ယောဂီအဘထံသို့ သွားရောက် ပြသလေရာ ယောဂီအဘက အဖွားဒေါ်မယ်နုပုံတူကိုကြည့်ပြီး-

“ငါ့တူရဲ့အဖွားလိုသာဆိုတယ် အဘဖြင့် ယုံတောင် မယ့်နိုင်ဘူး”

ဟု ချီးကျူးစကားပြောလေရာ-

“ဒီပုံတူပန်းချီနဲ့ အဘ ဘယ်လိုလုပ်မှာပါလဲခင်ဗျာ”

ဟု ကြည်သာက သိချင်စိတ်ကို မြို့သိပ်ထားနိုင်။ ဖွင့်ပာ မေးလေတော့သည်။

“အဘ မင်းအဖွား ပုံတူပန်းချီကို အဘတတ်တဲ့ ပညာရပ်နဲ့ ကြည့်ပြီး မင်းအဖွား ဘာလဲဆိုတာ ဒီနေ့ တစ်ခါတည်း ပြောပြပေး လိုက်မယ်ကွာ”

ယောဂီအဘ ပြောလိုက်သည့်စကားက ကြည်သာအတွက်

အားတက်စရာ။ ထို့နောက် ယောဂီအဘက အဖွားဒေါ်မယ်န ပုံတူပန်းချီပေါ်မှာ ဖယောင်းတိုင်တစ်တိုင်ထွန်းပြီး -

“မြတ်စွာဘုရားတန်ခိုးတော်နှင့် အထက်ပုဂ္ဂိုလ် ဆရာ အပေါင်းတို့ရဲ့ ကျေးဇူးတော်ကြောင့် ဤပုံတူပန်းချီထဲမှ အမျိုးသမီး ၏ မူလဇစ်မြစ်အမှန်အား တွေ့လို၊ မြင်လိုပါသည် ပြသပေးတော် မူပါ ခင်ဗျာ”

ဟု ရွတ်ဆိုပြီး အာရုံခံကြည့်လိုက်ရာ ယောဂီအဘအာရုံ မြင်ကွင်းထဲမှာ ပေါ်လာသည့် ပုံရိပ်အချို့ကား . .။

လွန်စွာမှ ကြောက်စရာကောင်းလှသည့် အမျိုးသမီး တစ် ယောက် သူမရဲ့ မျက်နှာတစ်ပြင်လုံးမှာလည်း အိုမင်းရွတ်တွနေပြီး ဆံပင်များမှာလည်း အကုန် အဖြူရောင်သမ်းလျက်။

သူမလက်ထဲမှ တစ်စုံတစ်ခုကို ကိုင်ထားသေးသည်။ ဘာလဲ ဆိုတာတော့ သေချာမသိကွဲ့။ ထိုအရာကပဲ သူမကို ကာကွယ်ပေး နေသယောင်။

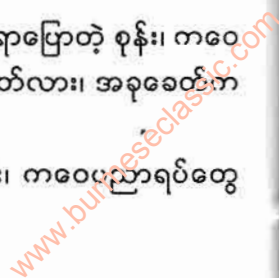
တဖြည်းဖြည်းနှင့် အာရုံခံကြည့်နေရာမှ ထိုအမျိုးသမီး၏ ပုံရိပ်သည် မှန်ရီမှန်ဝါးဖြစ်လာပြီး ယောဂီအဘ မြင်ကွင်းထဲမှ ပျောက်ကွယ်သွားလေတော့သည်။ ယောဂီအဘက မျက်လုံးအသာ ဖွင့်ပြီးနောက် “ဟင်း . .” ခနဲ သက်ပြင်းချလိုက်ကာ -

“ငါ့တူရဲ့ အဖွားက အသက် (၈၀)ကျော်နေပေမယ့် ဘာလို့ နုပျိုနေရတာလဲဆိုတော့ အဘ သေချာမပြောနိုင်ဘူး။ အဘ ပြော နိုင်တာတစ်ခုကတော့ ငါ့တူရဲ့ အဖွားဟာ စုန်းထက်မြင့်တဲ့ ကဝေ အဆင့်မှာရှိတယ်။ နောက်ပြီး ကဝေပညာရပ်မှာလည်း တစ်ဘက် ကမ်းခတ်အောင် ကျွမ်းကျင်တဲ့ အဆင့်လောက်ရှိတယ်”

ဟု ရှင်းပြလေရာ ကြည်သာက -

“ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား ဆရာရယ် . . ဆရာပြောတဲ့ စုန်း၊ ကဝေ တို့ဆိုတာ အတိတ်ရာဇဝင်မှာ ကျန်ခဲ့ပြီမဟုတ်လား၊ အခုခေတ်က (၂၁)ရာစုခေတ်ဆိုတော့”

“ခေတ်ကြီးတိုးတက်လာလေ စုန်း၊ ကဝေပညာရပ်တွေ

တ မြင့်လာလေပဲကွယ်၊ ခေတ်နဲ့
ဆိုင်ဘူး။ အေးလေ... ငါ့တူကြီး
မင်းအဖွား ဘာလဲဆိုတာ မင်း
သိရအောင် အဘ အစီအရင်
တစ်ခု ပေးလိုက်မယ်။ ဒါက
လည်း စမ်းသပ်တာနော် မင်းမယ့်
ဘူး ဆိုလိုပါ”

ယောဂီအဘက စာရွက်
လေးတစ်ရွက်ပေါ်မှာ ပုံလေး
တစ်ပုံ ဆွဲပြီး “ဥုံ”ခံကာ ဂါထာ
တစ်ပုဒ် ရွတ်ဆိုလိုက်ပြီးနောက်
ကြည်သာကို ပေးလိုက်သည်။

“မင်းအဖွားအိပ်တဲ့ ခေါင်း
အုံးထဲ သူ မသိအောင်ထည့်ထား။ သူ
အိပ်ခါနီးကျရင် သွားချောင်းကြည့် မင်း လက်တွေ့မြင်ရလိမ့်မယ်”

ဆိုပြီး ရဲရဲကြီး အာမခံနေသဖြင့် ကြည်သာစိတ်ထဲ စမ်း
သပ်ကြည့်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်လေတော့သည်။

ဒီနေ့ ကြည်သာအမေ ဒေါ်ခင်မမကြီး အိမ်မှာမရှိ။ ဘွား
ဘွားဒေါ်မယ်နနှင့်အတူ ဈေးသွားနေသည်တဲ့။ အိမ်ဖော်မလေး
မိတူးက ကြည်သာကိုပြန်ပြောပြတော့ သူလုပ်ရမည့် အလုပ်
အတွက် အဆင်ပြေသွားသည်။

တုံ့ဆိုင်းမနေဘဲ ချက်ချင်း အကောင်အထည်ဖော်တော့
သည်။ ပထမဦးဆုံး ဖွားဖွားဒေါ်မယ်နနေတဲ့ အိမ်လေးထဲ တခြား
သူတွေမရိပ်မိအောင် ခိုးကြောင်ခိုးဝှက်နှင့် ဝင်လိုက်သည်။ အိမ်ထဲ
ကို စပ်စုကြည့်တော့ ဘာမှ ထွေထွေထူးထူးမရှိ။

အချိန်ဆွဲမနေတော့ဘဲ အိပ်ခန်းထဲသွားကာ ဖွားဖွားဒေါ်
မယ်နအိပ်တဲ့ ခေါင်းအုံးထဲ ယောဂီအဘပေးသည့် အဆောင်ပုံ
လေးကို ထည့်ပြီး အိမ်ထဲမှ ထွက်လာခဲ့လိုက်တော့သည်။

www.burmeseclassic.com

ညအိပ်ချိန်ရောက်တော့ ကြည်သာမအိပ်သေးဘဲ အဖွား ဒေါ်မယ်နအိမ်ထဲ ခိုးကြည့်ကာ အခြေနေကို စောင့်ကြည့်နေလိုက်သည်။

ည (၁၁)နာရီကျော်သည်အထိ အဖွားဒေါ်မယ်နက မအိပ်သေး။ ကြာတော့ ကြည်သာတစ်ယောက် ခြင်ကိုက်တဲ့ဒဏ်ကို ကောင်းကောင်းကြီး ခံစားလာရသည်။

ည (၁၂:၃၀)လောက်မှ အဖွားဒေါ်မယ်နက အိပ်စက်ခြင်းကို စတင်တော့ပြီ။ ကြည်သာစိတ်ထဲ ညသန်းခေါင်ကျော်မှ အိပ်ရာဝင်တဲ့ အဖွားဒေါ်မယ်နကို ဘာကြောင့်လဲဆိုတာ မစဉ်းစားတတ်။

အဖွားဒေါ်မယ်န အိပ်ခန်းထဲဝင် ခေါင်းအုံးပေါ် ခေါင်းတင်လိုက်သည်နှင့် -

“အား...”ခနဲ အော်ကာ ချက်ချင်း ပြန်ထလိုက်သည်။ သူမ ခေါင်းကို အလွန်ပူတဲ့အရာမျိုးနှင့် လာထိုးနှက်နေသလို ခံစားလိုက်ရသည်။

ထိုကဲ့သို့ အဖွားဒေါ်မယ်န အော်လိုက်တဲ့ အချိန်မှာ အဖွားဒေါ်မယ်နရဲ့ ရုပ်ရည်သည် အလွန်အိုမင်း ရုပ်ဆိုး၊ အကျည်းတန်လှသည့် အနေထားမျိုး ခဏတာပြောင်းလဲသွားသည်ကိုတော့ ချောင်းကြည့်နေတဲ့ ကြည်သာတစ်ယောက် တွေ့မြင်လိုက်ရပေသည်။

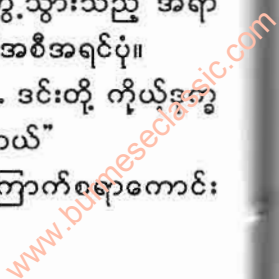
အဖွားဒေါ်မယ်န သူ့ခေါင်းအုံးကိုကိုင်ပြီး ပါးစပ်မှ တစ်စုံတစ်ရာကိုရွတ်ဆိုလိုက်ရာ ခေါင်းအုံးမှာ သူ့အလိုလို နှစ်ခြမ်းကွဲသွားပြီး မှိုများပင် ထွက်လာကုန်သည်။

“ဒါကြောင့် ငါခံလိုက်ရတာကိုး”

ဟုဆိုကာ အဖွားဒေါ်မယ်န မြင်တွေ့သွားသည့် အရာကား ကြည်သာခိုးထည့်ထားသည့် အဆောင်အစီအရင်ပုံ။

“ငါ့ကို ဒုက္ခပေးတဲ့အကောင်တွေ . . ဒင်းတို့ ကိုယ်ဒုက္ခကိုယ် ရှာလိုက်တာပဲ၊ တွေ့ကြသေးတာပေါ့ဟယ်”

အဖွားဒေါ်မယ်န ကြုံးဝါးသံက ကြောက်ရောကောင်း

လွန်းလှသည်။ ကြည်သာလည်း အဖြစ်အမှန် တစ်စိတ်တစ်ဒေသ ကိုသိနေပြီမို့ ခြေသံ လုံးဝ မကြားမိအောင် နောက်ကြောင်းပြန် လှည့်လာခဲ့တော့သည်။

* အထက်နှင့်အောက် တွေ့ဆုံလေပြီ *

ဦးမင်းခန့် ခရီးထွက်ရာမှ ပြန်ရောက်လာချေပြီ။

ဒါပေမယ့် တစ်ယောက်တည်းတော့ မဟုတ်။ ဦးမင်းခန့် ဘကြီးတော်စပ်သူ အဘဦးရွှေလုံးဆိုသည့် အဘိုးကြီးလည်း ပါလာ သေးသည်။ ဦးမင်းခန့်က သူ့အိမ်သားတွေနှင့် အဘဦးရွှေလုံးအား မိတ်ဆက်ပေးပြီးနောက် ဇနီးဖြစ်သူ ဒေါ်ခင်မမကြီးက -

“ကြီးကြီးဒေါ်မယ်နုလည်း ရောက်နေတယ် အစ်ကို”

ဟု ဆိုလိုက်ရာ -

“ဟေ . . ဟုတ်လား၊ အစ်ကိုလည်း မင်းအဒေါ်ကို မြင်ဒူး ချင်နေတာ အတော်ပဲ၊ အဘဦးရွှေလုံးနဲ့ တစ်ခါတည်း မိတ်ဆက် ပေးလိုက်ရအောင်ကွာ”

ဆိုပြီး ဦးမင်းခန့်က အားတက်သရောပြောလေရာ ဒေါ် ခင်မမကြီးခမျာ ဆက်ပြောရခက်၊ မပြောရခက်ဖြစ်နေစဉ် -

“မောင်မင်းခန့် ပြန်ရောက်နေတယ် ဆိုလားပဲ”

ဆိုသည့်အသံနှင့်အတူ ကြီးကြီးဒေါ်မယ်နု။ ဘယ်က ဘယ်လိုရောက်ရှိလာသလဲ မသိ။

“အစ်ကို အဲဒါ ကြီးကြီးဒေါ်မယ်နုလေ”

ဒေါ်ခင်မမကြီးမှ မိတ်ဆက်ပေး၍ ဦးမင်းခန့် ကိုယ့် မျက်လုံးများတောင် ကိုယ်မယုံနိုင်။ သူ့ထင်ထားသည် ကြီးကြီး ဒေါ်မယ်နုက အသက် (၈၀)ကျော် အဖွားအိုကြီးတစ်ယောက်။ ယခုတွေ့မြင်နေရတာက -

“ငါ့ကိုကြည့်ပြီး အံ့ဩနေတာလား မောင်မင်းခန့် . . ငါက

သူများတွေနဲ့မတူအောင် ပြုမူ၊ နေထိုင်၊ စားသောက်လို့ ဒီလိုဖြစ်
နေတာ ဟင်း . . . ဟင်း . . . ဟင်း”

ဦးမင်းခန့်စိတ်ထဲ တွေးတောနေသည်များကိုပါ ကြီးကြီး
ဒေါ်မယ်နုက သိနေသည်ဆိုတော့ -

“အော် . . . မေ့လို့ ဟောဒါက ကျွန်တော့ဘကြီး ဦးရွှေလုံး
ပါခင်ဗျာ၊ ဘကြီး သူက အဲလေ . . . ကြီးကြီးက ခင်မမကြီးရဲ့ အဒေါ်
ဒေါ်မယ်နုဆိုတာ”

ဘကြီးဦးရွှေလုံးနှင့် ကြီးကြီးဒေါ်မယ်နုကို ဦးမင်းခန့်
ကိုယ်တိုင် အပြန်အလှန် မိတ်ဆက်ပေးလိုက်သည်။

“တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်ဗျာ”

“ကျွန်မကလည်း ဝမ်းသာပါတယ် ဟင်း ဟင်း ဟင်း”

ဒီလောက်သာပြောပြီး ကြီးကြီးဒေါ်မယ်နု အိမ်ထဲမှ ပြန်
ထွက်သွားလေတော့သည်။ ကြီးကြီးဒေါ်မယ်နု ထွက်သွားပြီးနောက်
ဘကြီးဦးရွှေလုံးမှ -

“ငါတို့ရောက်လာတာ မင်းမိသားစု ကံကောင်းတယ်လို့
ဆိုရမယ် မင်းခန့်ရေ”

ဟု ဆိုလိုက်ရာ ဦးမင်းခန့် နားမလည်စွာဖြင့် -

“ဘကြီး ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ ခင်ဗျာ”

ဟု မေးလေတော့ ဘကြီးဦးရွှေလုံးပြောလိုက်သည်က -

“မင်းတို့တစ်မိသားစုလုံး အမှောင်ဖုံးနေပြီကွ”

ဆိုသည့်စကား။

ကြည်သာအခန်းထဲမှာ ကြည်သာနှင့်အတူ ဦးမင်းခန့်
ကော၊ ဘကြီးဦးရွှေလုံးပါ ရောက်ရှိနေကြသည်။ ကြည်သာက
သူ့အဖေနှင့် ဘကြီးအား အဘွားဒေါ်မယ်နု အိမ်သို့ရောက်ရှိလာ
စဉ်မှစ၍ တွေ့ကြုံခဲ့ရသည့် အဖြစ်အပျက်များ၊ ယောဂီအဘ ဖီရင်
ပေးလိုက်သည့်အဆောင်ကို အဘွားဒေါ်မယ်နုအိပ်တဲ့ ခေါင်းအုံး

ထဲ ခိုးထည့်ရာမှ တွေ့ကြုံခဲ့သည့် အဖြစ်ပျက်များစသည်တို့ကို တစ်လုံးမကျန် ရှင်းပြလေတော့ ဘကြီးဦးရွှေလုံးက -

“ငါထင်တော့ ထင်တယ်။ ဒီမိန်းမပုံစံကြည့်ရတာ အသက် (၈၀)ကျော်တာတောင် သူ့ရုပ်ရည်က အပျိုရှုံးလောက်တာရယ်။ ငှက်ပျောသုံးခိုင် အခိုးခံလိုက်ရတုန်းက သူ့စီရင်လိုက်တဲ့ တန်ပြန် အစီအရင်တွေရယ်”

“ခေါင်းအုံးထဲ အဆောင်ထည့်တော့ နာကျင်စွာ အော်လိုက်သံရယ် သူ့ရုပ်ရည် ပြောင်းလဲသွားတာရယ်ကိုကြည့်ပြီး ပြောရရင် ဒီမိန်းမကြီးက ကဝေပညာသည်တစ်ယောက်ဖြစ်ဖို့ ကျိန်းသေသွားပြီကွာ”

“သေချာလို့လား ဘကြီးရယ်၊ တစ်ဖက်သား အားနာစရာ ကောင်းနေမယ်နော်”

ဒါက ဦးမင်းခန့်ရဲ့ ကရုဏာသက်အသံ။

“အားမနာနဲ့ ငါ့ကောင်၊ အကုန် ကာလနာတိုက်သွားမယ် ဘာမှတ်နေလဲ။ ငါ့နာမည် ရွှေလုံးဆိုတာလည်း မင်းမမေ့နဲ့ဦးကွ”
ဦးမင်းခန့် သူ့ဘကြီးနာမည်ကို မေ့ထားလို့မရ။

ဘကြီးဦးရွှေလုံးက တိုင်းရင်းဆေးကုရာမှာ ကျွမ်းကျင်သလို ပယောကကုသရာမှာလည်း နာမည်ကြီးသည်။ နောက်ပြီး ရွှေရင်ကျော်ဂိုဏ်းလို အထက်လမ်းပညာရပ်တွေမှာလည်း တခြားဆရာတွေလို မဟုတ်။

အဘဘိုးမင်းခေါင်၊ အဘဘိုးဘိုးအောင်တို့လို ထွက်ပြေးပေါက်ပုဂ္ဂိုလ်တွေလို မဟုတ်ပေမယ့် အဲဒီလမ်းစဉ်ကို လိုက်နေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတစ်ယောက်ဆိုလျှင်လည်း မမှား။ ဒါကို ဦးမင်းခန့် မသိမဟုတ်။ သိသည်။

“ဒါဆို ဖွားဖွားဒေါ်မယ်နုက ဘာရည်ရွယ်ချက်နဲ့ ကျွန်တော်တို့ဆီကို ရောက်လာတာလဲဟင်”

ကြည်သာရဲ့ မေးခွန်းကို ဘကြီးဦးရွှေလုံးဖြေလိုက်ပုံက -

“သူ့ပညာရပ်က (. . .)ပညာရပ်တစ်မျိုးကွ၊ မင်းနားလည်

အောင် ရှင်းရှင်းပြောရရင် အဲဒီပညာရပ်ကို အမွေပေးချင်လို့ မင်းတို့ ဆီရောက်လာတာ၊ အဲဒီပညာရပ်အမွေကိုလည်း ပေးချင်တဲ့သူကို ပေးလို့မရဘူးကွ အပျိုမိန်းကလေးမှရတာ နားလည်လား”

“အပျိုမိန်းကလေး ဟုတ်လား ဘကြီး”

ကြည်သာနှင့် ဦးမင်းခန့်တို့ သားအဖနှစ်ယောက်သည် ဘကြီးဦးရွှေလုံးပြောသည့် အပျိုမိန်းကလေးကို စဉ်းစားလိုက်တော့ “ကြည်ဖြာ”

လပြည့်ညဖြစ်ပေမယ့် လက မသာနိုင်။ တိမ်ထူထူများက လကို ဖုံးအုပ်ထားလေတော့ လမင်းကြီးခမျာ အဲဒီတိမ်ထူထူကြီးများကို အန်မတုရာနိုင်။

အချိန်အားဖြင့် ည (၁၂)နာရီတိတိ။

ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးလည်း တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လျက်။

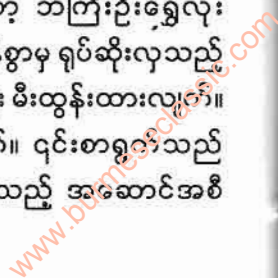
ထိုအချိန်တွင် လူသုံးယောက် ခြေကိုဖော့၍ ခိုးကြောင်၊ ခိုးဝှက်ဖြင့် ဦးတည်လာနေသည့်နေရာက ဒေါ်မယ်နု၏နေအိမ်အနားသို့ ဖြစ်သည်။ ထိုလူသုံးယောက်ကတော့ ဘကြီးဦးရွှေလုံး၊ ဦးမင်းခန့်နှင့် ကြည်သာတို့ဖြစ်သည်။

ဒီည လပြည့်ညဆိုတော့ ဒေါ်မယ်နုအစီအရင်တစ်ခုခုကို စီရင်နိုင်တယ်။ ဒီလိုညမျိုးတွေဆိုတာ သူတို့အတွက် အားရှိစရာ အကောင်းဆုံးညမျိုးပဲ”

ဟု လေသံဖျော့ဖျော့ဖြင့် ရှင်းပြနေသူက ဘကြီးဦးရွှေလုံး။

ဒေါ်မယ်နုအိမ်နားရောက်သည်နှင့် သုံးယောက်သား ခိုးကြောင်၊ ခိုးဝှက်နှင့် ချောင်းကြည့်လေတော့ ဘကြီးဦးရွှေလုံး ထင်တဲ့အတိုင်းပါပဲ။ စားပွဲခုံ တစ်ခုပေါ်မှာ လွန်စွာမှ ရုပ်ဆိုးလှသည့် အရုပ်တစ်ရုပ်ကို ဖယောင်းတိုင် ငါးတိုင်ဝိုင်းပြီး မီးထွန်းထားလျက်။

ထိုအရုပ်ရှေ့မှာက စာရွက်တစ်ရွက်။ ၎င်းစာရွက်သည် ကြည်သာ (သူမ)ခေါင်းအုံးထဲလာထည့်ထားသည့် အဆောင်အစီ

အရင် စာရွက်လည်း ဖြစ်
သည်။

ထို ထက် ပို ဖြီး
ထူးဆန်း အံ့ဩစရာ ကောင်း
လှသည်မှာ ဒေါ်မယ်နု ဘေး
မှာ မလှုပ်မယှက်နှင့် ထိုင်နေ
သည် ကြည်ဖြာကိုလည်း
ဆုံးယောက်သား တွေ့မြင်
လိုက်ကြရသည်။

(ကြည်ဖြာကိုလည်း
ဒေါ်မယ်နုမှ စိတ်ညှို့ခြင်း ပညာ
ရပ်ဖြင့် ခေါ်ဆောင်ထားသည်ကို
နောက်ပိုင်းကျမှ ဘကြီးဦးရွှေ
လုံးက ပြန်ရှင်းပြလေသည်။

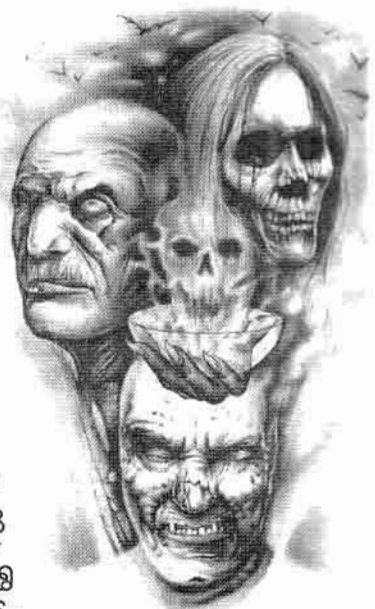
ဤကား စကားချပ်) ဘကြီးဦးရွှေလုံးစိတ်ထဲ "ဒီညဟာ အမွေပေး
မယ့်ညပဲ" လို့ မှတ်ချက်ချလိုက်မိသည်။

စပါပြီ။

ဒေါ်မယ်နုက သူမရှေ့မှာရှိနေသည့် အဆောင်စာရွက်
ပေါ်သို့ ပန်းတစ်ပွင့်တင်လိုက်သည်။ ၎င်းပန်းသည် အသုဘ
အခမ်းအနားတွေမှာ မသာကိုဆင်ယင်ပေးသည့် ခေါင်းရမ်းပန်း
ဖြစ်သည်။ ထို့နောက် အဝတ်စတစ်စနှင့် ပတ်ထားသည့် အရိုး
တစ်ခု။

(အဝတ်စသည် အစိမ်းသေရဲ့အင်္ကျီ (သို့)ထဘီအစဖြစ်
ပြီး အရိုးမှာလည်း အစိမ်းသေသူ၏ ခန္ဓာကိုယ်အစိတ်ပိုင်းမှ အရိုး
တစ်ခုလည်းဖြစ်သည်။)

အစိမ်းသေရဲ့ အဝတ်စနှင့်အရိုးကို ခုံပေါ်မှာရှိနေသည့်
အဆောင်စာရွက်နှင့်ပတ်ပြီး ပါးစပ်မှ ဂါထာလိုလို၊ မန္တန်လိုလို
စာသားများကိုရွတ်ဆိုပြီး ဖယောင်းတိုင်မီးနှင့် ကင်လေသည်။

ဒေါ်မယ်နု ဤသို့ပြုလုပ်စီရင်နေသည်ကို တစ်ဖက်မှာ ခံစားနေရသူက ယောဂီအဘ။

တရားထိုင်နေရင်းမှ ခန္ဓာကိုယ်ထဲကို တစ်စုံတစ်ယောက်က မီးစနှင့်ထိုးနေသလို ခံစားနေရ၍ စိတ်ထဲဝယ် သူ့ကို တစ်ယောက်ယောက်ကတော့ တိုက်နေပြီဟု ထင်မှတ်မိလိုက်သည်။

ထို့အတူ ကြည်သာခမျာလည်း ခန္ဓာကိုယ်တစ်ကိုယ်လုံး မီးမြှိုက်နေသလို ရုတ်တရက်ကြီးခံစားလာရ၍ ဘကြီးဦးရွှေလုံးက လွယ်အိတ်ထဲမှ လက်ခလယ်သာသာရှိမည့် ဘူးလေးထဲမှ ရေကို ကြည်သာပါးစပ်ထဲ လောင်းထည့်ပေးလိုက်သည်။ ထိုအခါကျမှ ကြည်သာ ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ပြန်ရှိသွားတော့သည်။

(ဘကြီးဦးရွှေလုံးတိုက်သည့်ရေမှာ မဟာမြတ်မုနိ ရုပ်ရှင်တော်မြတ်ကြီးရဲ့ မျက်နှာသစ်တော်ရေဖြစ်သည်။)

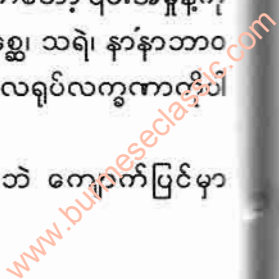
ကြည်သာ ဤသို့ဖြစ်ရခြင်းမှာ သူ့ကိုယ်တိုင် အဆောင်အစီရင်ကို ဒေါ်မယ်နုခေါင်းအုံးထဲ လာထည့်ထား၍ ဒေါ်မယ်နုက အဆောင်စီရင်ပေးသူကော၊ ကြံရာပါကိုပါ ပြန်လည်စီရင်နေခြင်း ဖြစ်သည်။

တစ်ဖက်မှာ ယောဂီအဘခမျာလည်း ဝေဒနာကို လှိမ့်နေအောင်ခံစားရင်း တဖြည်းဖြည်းနှင့် ဇက်ကျိုးကျသွားလေတော့သည်။

ဘကြီးဦးရွှေလုံး လွယ်အိတ်ထဲမှ အထုတ်တစ်ထုပ်ယူပြီး ဖွင့်လိုက်သည်။ အထဲမှာ အမှုန့်များ။

၎င်းအမှုန့်များသည် ညောင်ပင်မြစ်ကို နေခြောက်လှမ်းပြီး အမှုန့်ပြုလုပ်ထားခြင်းဖြစ်သည်။ အသုံးဝင်ပုံကတော့ ၎င်းအမှုန့်ကို ရေဖျော်ပြီး မျက်စိမှာကွင်းပြီးကြည့်လျှင် တစ္ဆေ၊ သရဲ၊ နာနာဘာဝများသာမက စုန်း၊ ကဝေပညာသည်များရဲ့ မူလရုပ်လက္ခဏာကိုပါ တွေ့မြင်နိုင်လေသည်။

ညောင်ပင်မြစ်ကို အမှုန့်မပြုလုပ်ဘဲ ကျောက်ပြင်မှာ

သွားပြီး မျက်လုံးမှာ ကွင်းကြည့်ပါကလည်း ကြည့်နိုင်လေသည်။

ဘကြီးဦးရွှေလုံး ၎င်းအမှုန့်များနှင့် စောစောက ကြည်သာကိုတိုက်သည့် မဟာမြတ်မုနိရုပ်ရှင်တော်မြတ်ကြီး မျက်နှာသစ်တော်ရေကိုဖျော်ပြီး မျက်လုံးတွေမှာ ကွင်းလိုက်သည်။

“မင်းတို့ ဒီမှာနေခဲ့၊ တော်ကြာ ဖိုးမောင် ပစ္စည်းတစ်ခုလား ဝေးလိမ့်မယ်။ အဲဒီအခါကျရင် အဲဒီပစ္စည်းကို ယူပြီး လိုက်ဝင်ခဲ့ ကြ”

ဟု ဦးမင်းခန့်တို့ သားအဖနှစ်ယောက်ကို မှာကြားပြီး ဒေါ်မယ်နုအိမ်ထဲ ဝင်ရောက်သွားလေတော့သည်။

ဒေါ်မယ်နု နောက်ဆုံးလုပ်စရာကား ကြည်ပြာကို အမွေ ပေးရန်ဖြစ်သည်။ ထိုအမွေကတော့ ကဝေအမွေပညာများပင် ဖြစ်သည်။ ကြည်ပြာပခုံးကိုကိုင်ပြီး ဒေါ်မယ်နု ပါးစပ်ဟလိုက် သည်။

ထိုအချိန်မှာပင် -

“ခင်ဗျားလုပ်ရပ်တွေကို ရပ်တန်းက ရပ်လိုက်ပါ ကဝေမ ကြီး”

ဆိုသည့်အသံနှင့်အတူ ဘကြီးဦးရွှေလုံးကို မြင်လိုက်ရ တော့ ဒေါ်မယ်နု ဒေါ်ပွသွားလေပြီ။ သူ့အစီအရင်တွေလည်း ပျက် ရပြီမို့။

“ရှင် ကိုယ့်သေတွင်း ကိုယ်တူးနေတာလား”

ဟု မေးလိုက်ရာ -

“ဆိုပါတော့ဗျာ၊ အော် ဒါနဲ့... ခင်ဗျားရဲ့ ပင်ကိုရုပ်ကို ကျုပ် မြင်နေပြီနော် ဟဲ . . ဟဲ . . ဟဲ”

ဘကြီးဦးရွှေလုံး ညောင်ပင်အမြစ်မှုန့်ဆေးတော်ကြီး တွင်းထား၍ ဒေါ်မယ်နု ရုပ်လက္ခဏာမူရင်းကို တွေ့မြင်နေရလေ ပြီ။ လွန်စွာမှ ကြောက်စရာကောင်းလှပါဘိ။ မျက်နှာတစ်ပြင်လုံး

အိုမင်း ရွတ်တွနေပြီး ဆံပင်
တွေကလည်း အဖြူရော မွဲ
ခြောက်ခြောက်နှင့်။ မျက်ကွင်း
တွေဆိုတာလည်း ဟောက်
ပက်။

“ရှင်က တော်ရုံလူ
မဟုတ်ဘူးကိုး”

ဒီလောက်ဆို ဘကြီး
ဦးရွှေလုံးဘာဆိုတာ ဒေါ
မယ်နု သဘောပေါက်လိုက်
ပြီ။

“ကြည်ဖြာကို ကျုပ်
လက်ထဲအပ်ပါ ဒေါမယ်နု”

“စဉ်းစားပေါ့”

“ကြည်ဖြာ . . . ဟေ့ ကြည်ဖြာ”

ဘကြီးဦးရွှေလုံးခေါ်တာတောင် ကြည်ဖြာ တုတ်တုတ်မျှ
မလှုပ်။ ကဝေစက်ကွင်းမိထားပြီဆိုတာ သဘောပေါက်လိုက်သည်။

“ရှင် ဒီည နိဂုံးချုပ်ပြီ”

“ထင်လို့လားဗျာ၊ ရွှေလုံးတဲ့ . . . ကျုပ်နဲ့တွေ့ရင် အသေဝုန်း
ပြီပဲ”

နစ်ယောက်သား စကားစစ်ထိုးနေခြင်းဖြစ်သည်။

ဒေါမယ်နုက စတင်၍ ပညာပြလေပြီ။ သူမလက်ထဲမှာ
ပလပ်စတစ်ကြိုးများ။ ဒါကို သူမ ဂါထာတစ်ပုဒ်ရွတ်လိုက်ရာ
ချက်ချင်း မြွေများအဖြစ် ပြောင်းလဲသွားကုန်သည်။

၎င်းမြွေများနှင့် ဘကြီးဦးရွှေလုံးကို ပစ်ပေါက်လိုက်တော့
ဘကြီးဦးရွှေလုံးကလည်း အသင့်ဆောင်ထားသည့် သိမ်ဝင်မြေ
များဖြင့် လှမ်းပတ်လိုက်ရာ မြွေများအားလုံး ကြိုးအဖြစ် ပြန်လည်
ပြောင်းလဲကုန်သည်။

သိမ်ဝင်မြေ (သိမ်သမုတ်ပြီးမှရရှိလာသည့် မြေကြီး အမှုန့်။ သိမ်သမုတ်ခြင်းဆိုရာမှာလည်း သိမ်ဆောက်လုပ်နေ ရှေးဦးစွာ ရဟန်း၊ သံဃာများမှ မြတ်စွာဘုရားရဲ့ ပရိတ်တော်၊ ဝဋ္ဋာန်းတော်၊ ဂါထာတော်များကို ရွတ်ဖတ် သရဇ္ဈာယ်ရလေ၏။

ထိုကဲ့သို့ ရွတ်ဖတ်ပူဇော်ခြင်းကို သိမ်သမုတ်ခြင်းဟု ခေါ် လေ၏။ ထိုကဲ့သို့ ရဟန်း၊ သံဃာများမှ သိမ်သမုတ်နေသော နေရာ သို့ ခွေးဝင်လျှင် ခွေးသေ၏။ ကြောင်ဝင်လျှင် ကြောင်သေ၏။ လူဆို လျှင်လည်း အမျိုးသားမှလွဲ၍ အမျိုးသမီး မဝင်ရ။

အကယ်၍ အမျိုးသမီးဝင်မိပါက ထိုအမျိုးသမီး သွက် သွက်ခါအောင် ရှူးလေ၏။ လွန်စွာမှ အာဏာစက်ပြင်းထန်လေ၏။ သိမ်သမုတ်နေစဉ် ယူထားသည့်မြေကြီးသည်လည်း လွန်စွာမှ အစွမ်းရှိပြီး သရဲ၊ တစ္ဆေမှအစ စုန်း၊ ကဝေများပါ ကြောက်ရွံ့ကြ၏။)

စာရေးသူ

ယခု ဘကြီးဦးရွှေလုံး ပက်လိုက်သည့်သိမ်ဝင်မြေများမှာ ဒေါ်မယ်နုခန္ဓာကိုယ်ပေါ်သို့တိုင်အောင် ကျရောက်ကုန်တော့ ချက်ချင်းပင် မူလရုပ်ရည်အမှန် ပေါ်လာလေတော့သည်။

ထိုအချိန်မှာပင် အပြင်မှာရှိနေကြသည့် ဦးမင်းခန့်ငဲ့ သားအဖအနားသို့ ဖိုးမောင် ဒရောသောပါးရောက်ရှိလာကာ ဦးမင်းခန့်လက်ထဲ လက်နှစ်ပြန်လောက်ရှိမည့် ဝါးတစ်လုံးကို ပေးလေတော့သည်။

ထိုဝါးလုံးမှာ ထိပ်တွင်ချွန်နေပြီး ကိုင်ထားရာမှာ စည်းနင်း လှသည်ကို ဦးမင်းခန့် သတိထားမိလိုက်သည်။ ဘကြီးဦးရွှေလုံး ပြောထားသလို ဖိုးမောင်လာပေးသည့်အရာကိုရပြီမို့ သားအဖ နှစ်ယောက် ချက်ချင်း အိမ်ထဲသို့ ဝင်လာလိုက်ကြတော့သည်။ ဒဲ့ တတော့ တကယ့် ပွဲကြီးပွဲကောင်းပါပဲ။

“ကြည်ဖြာ . . . ညီမလေး”

“သမီး ကြည်ဖြာ . . သမီး”

ဦးမင်းခန့်တို့သားအဖ ကြည်ဖြာကြားအောင် လှမ်းခေါ်ပေမယ့် -

“မင်းတို့ခေါ်လည်း မရဘူးကွ။ ကြည်ဖြာက ကဝေစက်ကွင်းမိနေတာ၊ မလောကြနဲ့ . . ဒီကဝေမကြီး သိမ်ဝင်မြေထိတာတောင် မသေနိုင်ဘူးဆိုတော့ . . ”

ဘကြီးဦးရွှေလုံးနားထဲ ကြားယောင်လာသည့် စကားတစ်ခွန်း၊ ဒီစကားကို သူ့ဆရာကြီး မကွယ်လွန်မီက ပြောသွားခဲ့တာ။

“တချို့စုန်းကဝေတွေက သူတို့ပညာမြင့်လာရင် သူတို့ရဲ့ အသက်တွေကို တခြားအရာဝတ္ထုတွေဆီမှာ ဘူးသွင်း(အသက်သွင်း)ထားကြတာ။ အဲ့ဒီလိုအရာတွေကို ကိုယ်ကသိရပြီဆိုရင် တံစူးဝါးနဲ့သာ ရိုက်မှနိုင်မှာကွ”

လွန်စွာမှ တန်ဖိုးရှိလှတဲ့စကား။ ဒီလိုအဖြစ်တွေ ကြုံလာတော့မယ်ဆိုတာ သိလို့ အစောကြီးကတည်းက တံစူးဝါးကို ရှာခိုင်းထားတာ။

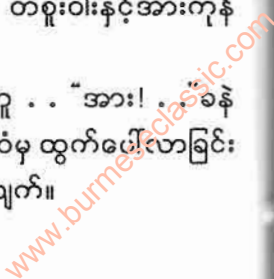
“မင်းခန့် . . မင်းလက်ထဲက ဝါးလုံး ငါ့ကိုပေး”

ဘကြီးဦးရွှေလုံး သူ့တူဦးမင်းခန့်လက်ထဲမှ တံစူးဝါးကို လှမ်းတောင်းတော့ ဦးမင်းခန့်ကလည်း ပေးလိုက်သည်။ ဘကြီး ဦးရွှေလုံး သူ့လက်ထဲ တံစူးဝါးရောက်လာတော့ အခန်းထဲ မျက်လုံးကစားလိုက်သည်။ ကဝေမကြီး ဒေါ်မယ်နု အသက်သွင်းထားသည့် အရာ။

တွေ့ပါပြီ . . စားပွဲပေါ်၌ အရုပ်၊ ဟုတ်သော်ရှိ . . မဟုတ်သော်ရှိ။

“ကိုင်းကွာ! .. ” ဟုဆိုကာ အရုပ်ကို တံစူးဝါးနှင့်အားကုန်ရိုက်ချပစ်လိုက်တော့သည်။

“ခွမ်း! . . ” ဆိုသည့် အသံနှင့်အတူ . . “အား! . . ” ခန့်အော်သံနက်ကြီးက ကဝေမကြီး ဒေါ်မယ်နုထံမှ ထွက်ပေါ်လာခြင်းဖြစ်သည်။ ပါးစပ်ထဲမှ သွေးများစီးကျလာလျက်။

တစ်ချိန်ထဲမှာပင် ကဝေစက်ကွင်းမိနေသည့် ကြည်ဖြာလည်း သတိပြန်ဝင်လာကာ အဖြစ်အပျက်များကိုတွေ့ပြီး အစ်ကိုဖြစ်သူ ရင်ခွင်ထဲ အတင်းတိုးဝင်လျက်။

တံစူးဝါးဒဏ်ကြောင့် ကဝေမကြီး ဒေါ်မယ်နု မူလရုပ်ရည်လက္ခဏာပါ ပေါ်လာတော့သည်။ ဒါကိုသိသည့် ဘကြီးဦးရွှေလုံးကလည်း ကွဲကြေနေသည့် အရုပ်အပိုင်းအစများကို တံစူးဝါးနှင့်ထပ်ကာ ထပ်ကာ ရိုက်ပြန်သည်။

ဘကြီးဦးရွှေလုံးက တံစူးဝါးနှင့်ရိုက်လေ၊ ကဝေမကြီး ဒေါ်မယ်နုပါးစပ်မှ သွေးများစီးကျလာလေလေ။ ကျလာသည့် သွေးများလည်း ညိုပုပ်ပုပ်၊ ညှိစို့စို့နှင့်။

ကဝေမကြီး ဒေါ်မယ်နု တံစူးဝါးနှင့် အရိုက်ခံရသည့်ဒဏ်ကို အပြင်းအထန်ခံစားရင်း ခြံထဲမှ အသံနက်ကြီးဖြင့် အော်ဟစ်ကာ ပြေးထွက်သွားလေတော့သည်။ ကြည်သာက လိုက်ရန်ပြင်တော့ -

“မလိုတော့ပါဘူးကွာ . . သူ့ဘဝဇာတ်သိမ်းသွားပါပြီ” ဟု

ပြောလိုက်သူကတော့ ဘကြီး ဦးရွှေလုံး။

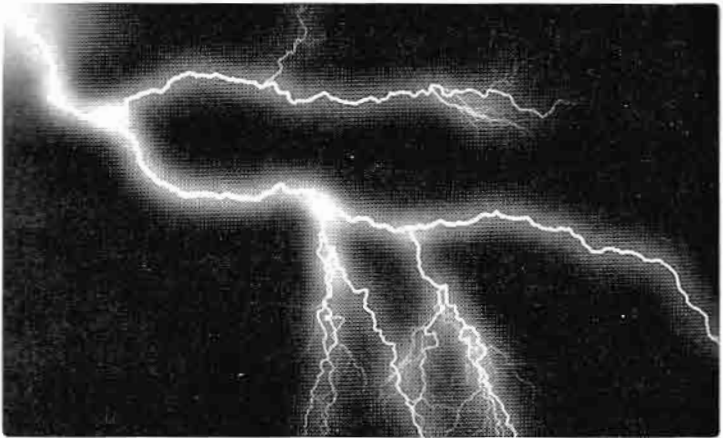

မနက်စောစောစီးစီး ကြားသိလိုက်ရသည့် သတင်းဆိုးကြီး တစ်ပုဒ်။ အဖွားအိုကြီးတစ်ယောက်၊ ကားတိုက်ခံလိုက်ရ၍ ပွဲချင်းပြီး သေဆုံးသွားခြင်းတဲ့။ ကားတိုက်ခံရသည့် အဖွားအိုကြီးမှာ နေရပ်လိပ်စာအတိအကျ မသိရှိရသေးဘဲ တိုက်သွားသည့်ကားကိုလည်း ယခုအချိန်ထိ ဖမ်းလို့ မမိသေးခြင်း။

ပို၍ထူးဆန်းသည်မှာ အဖွားအိုကြီးရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်မှာ ပြင်းပြင်းထန်ထန် အရိုက်ခံထားရသည့် အရှိုးရာများပေါ်နေခြင်း။ အဖွားအိုရဲ့ ရုပ်ရည် လက္ခဏာများလည်း လွန်စွာမှ ကြောက်မက်စွယ်ရာ ကောင်းခြင်း စသည့် သတင်းများ ဓာတ်ပုံနှင့်တကွ ဂျာနယ်တွေမှာ ဝေဝေဆာဆာ ပါနေကြတော့သည်။

နတ်လူသစ်

မိုးကြိုးသွားနှင့် သိမှတ်စရာအပြာပြာ

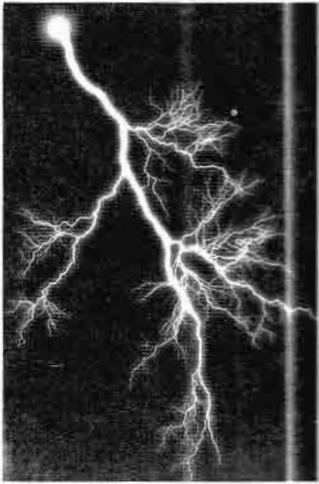
မိုးကြိုးသွားဆိုတာကို ဂမ္ဘီရပစ္စည်းအဖြစ် ယုံကြည်လက်ခံပြီး လောကီအဆောင်အဖြစ် သုံးကြသလို၊ ကာယအကာအကွယ်ပစ္စည်းအဖြစ်လည်း သုံးကြပါတယ်။ လွန်စွာ ရှားပါး အဖိုးတန်လှလို့ တန်ဖိုးလည်း အရမ်းကြီးပါတယ်။

မိုးကြိုးသွားအစစ်ဟာ ရခဲလှပါတယ်။ မိုးကြိုးသွားမှာ ကျောက်မိုးကြိုးသွားနဲ့ ကြေးမိုးကြိုးသွားဆိုပြီး ရှိသလို၊ တချို့လည်း မိုးကြိုးသွားကို အတုလုပ်ပြီး ရောင်းချကြပါတယ်။ မိုးကြိုးသွားဟာ ဓာတ်သဘာဝနဲ့ သက်ဆိုင်ပြီး မိုးကြိုးလျှပ်စစ်စီးကြောင်း ပစ်ချလိုက်ပြီးနောက် ဒီစီးကြောင်း နောက်ဆုံးရပ်တန့် အေးခဲသွားတဲ့အရာကို ခေါ်ပါတယ်။

မိုးကြိုးဆိုတာဟာ တစ်ကြိမ်တစ်ခါပစ်ချခြင်းပင် အလွန်အန္တရာယ်ကြီးမားလှပြီး ဒုက္ခပေးနိုင်ပါတယ်။ မိုးကြိုးထိမှန်ခံရတဲ့ ကုက္ကိုပင်၊ အုန်းပင်၊ ထန်းပင်တို့ဟာ အပင်သေ၊ မီးလောင်ပြီး မီးသွေးခဲအတိုင်း ဖြစ်သွားကြပါတယ်။ လူအပါအဝင် သက်ရှိတို့ကို မိုးကြိုးပစ်ပါက မီးဖုတ်ခံရသလို၊ တစ်ကိုယ်လုံး စက္ကန့်ပိုင်းအတွင်း မဲခြောက်ပြီး သေဆုံးရပါတယ်။

စက်ကွင်း မလွတ်၊ အငွေ့
 ခိုက်၊ အဖျားခတ်ခံရတာနှင့်ပင်
 ထုံကျင်ပြီး မေ့မြော သွားတတ်ကြ
 ပါတယ်။ သစ်ပင်ကို မိုးကြိုးပစ်ပြီး
 မီးသွေးခဲလို ဖြစ်သွားသည်ကိုပင်
 အသုံးအဆောင်အဖြစ် ဆောင်ကြ
 ပါတယ်။ ဓားပုံ၊ ပိတုန်းပုံ၊ ပေါက်
 ဆိန်ပုံနဲ့ နေ့သားအလိုက် ဂြိုဟ်
 နက္ခတ်အမှတ်အသား၊ သတ္တဝါ
 အကောင်ပုံများ ထုလုပ်ပြီး ဆောင်
 ကြပါတယ်။

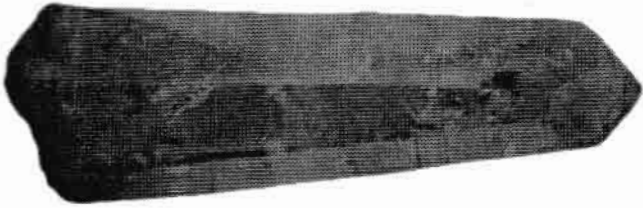
ဆေးဝါးအနေဖြင့် ကိုယ်လက်ကိုက်ခဲခြင်း၊ ခြေကပ်၊ လက်
 ကပ်၊ ကလေးများ အတက်ဝေဒနာအတွက် သုံးကြသည်လည်း ရှိ
 ပါတယ်။ မျက်စိနာခြင်းအတွက် မိုးကြိုးသွားကို သွေးပြီး မျက်လုံး
 ကွင်းပေးနိုင်ပါတယ်။

* မိုးကြိုးသွားနှင့် အရောင်များ *

- မိုးကြိုးသွားမှာ အရောင်သုံးမျိုးရှိပြီး အဲဒါတွေကတော့ -
- ၁) အဖြူရောင် မိုးကြိုးသွား
  - ၂) အနက်ရောင် မိုးကြိုးသွား
  - ၃) အနီရောင် မိုးကြိုးသွားတို့ ဖြစ်ပါတယ်။

အဖြူရောင်ရှိတဲ့ မိုးကြိုးသွားသဏ္ဍာန်ဟာ လက်ချောင်း ပုံ
 သဏ္ဍာန်ဖြစ်ပြီး လက်ညှိုးပုံအရှည်၊ လက်ခလယ်ပုံအရှည်၊ လက်
 သူကြွယ်ပုံအရှည် အနေအထားများ ဖြစ်ပါတယ်။ စကျင်ကျောက်
 သားလိုဖြစ်ပြီး ကျောက်ချောင်းအရှည်လိုဖြစ်ကာ အဖျားတစ်သက်
 မှာ ဆောက်သွားတဲ့သို့ ဖြစ်သွားပါတယ်။

အနက်ရောင်ရှိတဲ့ မိုးကြိုးသွားကတော့ ပိတုန်းလိုလဒ်၊

အညိုထဲမှာ ကျောက်ကြမ်းစပ်တဲ့ အရောင်အဆင်းများပါရှိပြီး သပိတ်အရောင် (သံသပိတ်၊ မြေသပိတ်အရောင်မဟုတ်) နှင့်လည်း တူပါတယ်။ အရွယ်အစားကတော့ သုံးလက်မအရှည်နဲ့ တစ်လက်မခွဲအရွယ် ရှိပါတယ်။ ပုံသဏ္ဍာန်ကတော့ ပေါက်ဆိန်(ပုဆိန်)အသေး နှင့် တူပါတယ်။

အနီရောင်မိုးကြိုးသွားကတော့ ကျောက်သားဖြစ်ပေမယ့် ဂဝံအုတ်အရောင် (အုန်းခွဲရောင်နဲ့) ပိုပြီးတူပါတယ်။ အကြောမျှင်များ ပါရှိပါတယ်။ သုံးလက်မနဲ့ လေးလက်မ အရွယ်များရှိပါတယ်။

* မိုးကြိုးသွား အတုနှင့်အစစ် စမ်းသပ်နည်း *

တကယ်လို့မိုးကြိုးသွားတစ်ခုကို သင့်ထံရောင်းချဖို့ရောက် ရှိလာပါက ထိုမိုးကြိုးသွားကို အတု၊ အစစ်ခွဲခြားနိုင်ဖို့အတွက် စမ်းသပ်နည်းများ သိထားဖို့ လိုအပ်ပါတယ်။

အဆိုပါ စမ်းသပ်နည်းများက တော့ -

- ၁) လျှပ်စစ်ပစ္စည်းများဖြစ်တဲ့ မီးချောင်း၊ ကက်စက်၊ တီဗွီ၊ ရေခဲသေတ္တာ၊ အဲယားကွန်းများအပေါ်ကို တင်လိုက်လျှင် မိုးကြိုးသွားအစစ်ဖြစ်ပါက အဆိုပါအရာများ အားလုံး မီးပြတ်ပြီး စက်များ ရပ်သွားပါလိမ့်မယ်။
- ၂) ငှက်၊ ကျိုင်းကောင်ကျသော စပါးခင်းများ

စပါးပုံများမှာ မိုးကြိုးသွားကို ထည့်ထားပါက
ငှက်များဆင်းပြီး စပါးတို့ကို မစားပါ။

၃) လင်ဗန်း၊ စကော၊ ခွက်တစ်ခု
ခုထဲကို မိုးကြိုးသွားကို ဖုံးအောင် စပါး၊
ဆန်တို့ကို ထည့်ပြီး ကြက်ကိုဖြစ်စေ၊
ငှက်တို့ကို ဖြစ်စေ ကျွေးလျှင် ကောက်
ယူစားသုံးခြင်း မပြုလျှင် မိုးကြိုးသွား
စစ်တယ်လို့ သတ်မှတ်နိုင်ပါတယ်။

၄) သစ်ပင်၊ သစ်ကိုင်ကို
ခုတ်လျှင် အတက်ထွက်ကြပါ
တယ်။ မိုးကြိုးသွားကို တင်လိုက်လျှင် ထိုသစ်ကိုင်ကနေ အတက်
မထွက်လျှင် မိုးကြိုးသွားစစ်ပါတယ်။

၅) ငှက်ပျောပင်ကို ပင်စည်ကိုခုတ်လိုက်လျှင် (ငှက်ပျော
ပူးထွက်သည်အပင်မှလွဲ၍ အရွက်တန်ပြန်ထွက်သည်) အရွက်
တန်ပြန်၍ ထွက်သည်။ မိုးကြိုးသွားကို ခုတ်ဖြတ်ထားတဲ့ ငှက်ပျော
ငုတ်ပေါ်ကို တင်ထားလျှင်၊ အရွက်တန်ပြန်မထွက်လျှင် မိုးကြိုးသွား
စစ်ပါတယ်။

၆) နောက်ဆုံးနည်းကတော့ မိုးကြိုးသွားစစ်၊ မစစ်ကို စမ်း
သပ်ရာမှာ မလုပ်ကောင်းဘူးလို့ လူကြီးများက ဟန့်တားထားမှုရှိတဲ့
နည်းပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

ဒီနည်းမှာ မိုးတွင်းကာလ၊ မိုးရာသီမှာ ကောင်းကင်မှ ကွေး
ကွေးကိုင်ကိုင်နှင့် ရောင်စုံဖြာပြီး ကျဆင်းလာတဲ့ သက်တန့်အစင်း
ကြောင်းကို မိုးကြိုးသွားနဲ့ ဖြတ်ပါက အပိုင်းပိုင်းပြတ်ပါတယ်။ ဒါဆို
ရင် မိုးကြိုးသွားစစ်တယ်လို့ ဆိုနိုင်ပါတယ်။

ဒီလိုသက်တန့်ဆင်းခြင်းကို သက်တန့်ရေဆင်းသော
တယ်လို့ဆိုကြပါတယ်။ သိနားလည်သူနှင့် ဂမ္ဘီရလမ်းလိုက်သူတို့က
သက်တန့်ဆင်းခြင်းဟာ မြေအောက်ရတနာပစ္စည်းများဖြစ်တဲ့ ဒွေ၊
ငွေ၊ ကျောက်သံပတ္တမြားနဲ့ သတ္တုကြောရှိလို့ သက်တန့်ဆင်းခြင်း။

ဂန္ထီရအဆောင် (ဓာတ်လုံး၊ အဝိုရတ်ရွှေ)တို့ရှိလို့ဆင်းခြင်းဖြစ်ပြီး သိနားလည်သူတို့အနေဖြင့် ဖော်ယူအသုံးချနိုင်တဲ့အတွက် မိုးကြိုး သွားနှင့် မဖြတ်သင့်လို့ ဆိုခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။

* မိုးကြိုးသွားနှင့် ဆေးဘက်ဆိုင်ရာအသုံး *

မိုးကြိုးသွားကို ဆေးဘက်မှာ အသုံးပြုလျှင် ကြေး၊ ကျောက် မိုးကြိုးသွားနှစ်မျိုးစလုံးနဲ့ ကုသလို့ရပါတယ်။ အဖု၊ အကြိတ်နှင့် မျက်စိနာခြင်းဝေဒနာတို့ကိုလည်း ကုလို့ရပါတယ်။ ထုံနာကျင်နာ၊ လေငန်းရောဂါဝေဒနာတို့ကို မိုးကြိုးသွားနဲ့ခုတ်ပြီး ကုသရပါတယ်။

ကြွေခွက်၊ ကြွေရည်သုတ်ခွက်၊ ဖန်ခွက်တို့မှာ ရေထည့်ပြီး (၇)ရက်တိတိစိမ်ပြီး မိုးကြိုးသွားစိမ်ရေကို မျက်စဉ်းအဖြစ် ခပ်ပေးရင် အတွင်းတိမ်၊ ရေတိမ်၊ မျက်စိနာ၊ မျက်သားတက်ခြင်းများ ပျောက်ကင်းနိုင်ပါတယ်။ မိုးကြိုးသွားရဲ့အစွမ်းဟာ အမျိုးမျိုးရှိသလို၊ မိုးကြိုးသွားစစ်စစ်ကိုရဖို့ကလည်း အလွန်ခဲယဉ်းလှပါတယ်။

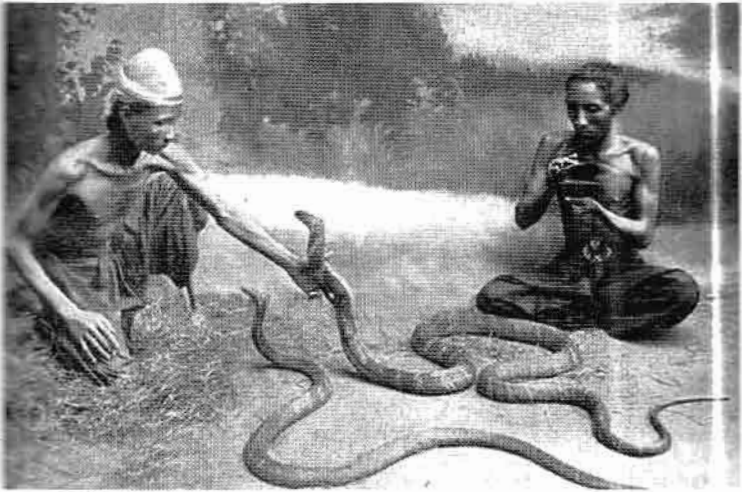
မိုးကြိုးတစ်ကြိမ်ပစ်ပြီးလျှင် အဲဒီနေရာအမှန်ကို မြေအိုးအဖုံး(စလောင်းဖုံး)နဲ့အုပ်ပြီး အပေါ်မှ ဆန်၊ ဆန်ကွဲ(စကွဲ)အုံပေးပြီး အမွှေးနံ့သာရည် ပက်ဖျန်းပေးရပါတယ်။ ကိုယ်နဲ့ ထိုက်ရင်တော့ မိုးကြိုးသွားရပါလိမ့်မယ်။

စိုးယဉ်ထွန်း

အန္တရာယ်ပြုလွယ်သော မြွေနှင့် မြွေဆိပ်များ

မြွေလိုတစ်မျိုးတည်းခေါ်ပေမယ့် မြွေအမျိုးပေါင်း(၃၀၀) ကျော် ရှိပါတယ်။ ပါဠိသက်သဘောအရခေါ်သောမြွေများမှာ အမှတ်ရခက်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အနီးစပ်ဆုံးနှင့် လူကို အန္တရာယ် ပြုလွယ်တဲ့ မြွေမျိုးများကိုတော့ သိရှိထားဖို့ လိုအပ်ပါတယ်။

မြွေမှာ အမျိုးများစွာရှိပေမယ့် ထင်ရှားပြီး လူတကာသိတဲ့ လူကို အန္တရာယ်ပြုနိုင်တဲ့ မြွေ(၇)မျိုး ရှိပါတယ်။ ၎င်းမြွေများဟာ အလွန် အဆိပ်ပြင်းကြပါတယ်။

ထိုမြွေ(၇)မျိုးကတော့ -

- ၁) မြွေပွေး၊ ၂) မြွေဟောက်၊ ၃) ငန်းမြွေ၊ ၄) ငန်းတော်ကျား၊ ၅) ငန်းပုတ်၊ ၆) ငန်းစောင်းမြွေ၊ ၇) သစ်တက်ငန်းမြွေ တို့ ဖြစ်ပါတယ်။

၁) မြွေပွေး

မြွေပွေးဟာ မြွေများထဲမှာ အလွန် ကြောက်စရာကောင်းပါတယ်။ မြွေပွေးဟာ မလှုပ်မယှက်နေတတ်ပြီး လေဟတ်မခံ

(အထိမခံ)လို့ ပြောရပါမယ်။ ထိလိုက်တာနဲ့ ပေါက်ပြီးသား(ကိုက်ပြီးသား) ဖြစ်ပါတယ်။ မြွေပွေး နေထိုင်တဲ့နေရာ (ကျင်း)ဟာ ပြောင်ချော ရှင်းသန့်ပါတယ်။ အရပ်ဒေသ၊ နေရာထိုင်ခင်း အလိုက် မြွေပွေးဟာ အရောင်ပြောင်းပါတယ်။

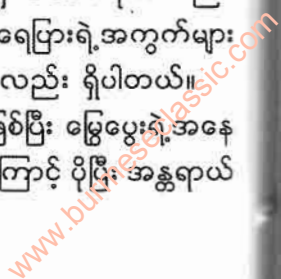
ရေထဲမှာ အချိန်ကြာမြင့်စွာ နေနိုင်ပြီး တစ်နေရာထဲမှာ နေတတ်ပါတယ်။ မျိုးတူမြွေမနဲ့သာ သားစပ်ပြီး မြွေပွေးမဟာ ဥ၊ မဥဘဲ အကောင်လိုက်မွေးပါတယ်။ အကောင်အတိုင်းမွေးရာမှာ ပါးစပ်မှထွက်ခြင်း၊ ဝမ်းဗိုက်မှ အကောင်လေးများ ပေါက်ထွက်ကြပါတယ်။

သားပေါက်ပြီးရင် မိခင်မြွေပွေးမဟာ သေဆုံးသွားတတ်ပါတယ်။ မြွေပွေး သားပေါက်လေးတွေကအစ အဆိပ်အလွန်ပြင်းပါတယ်။ အကောင်သေးပေမယ့် အဆိပ်ပြင်းသည်ဆိုတာ မြွေပွေးကို ညွှန်းဆိုခြင်းဖြစ်ပါတယ်။

တစ်ခါက လူတစ်ယောက်ဟာ ကိုယ်ဝန် နေ့စေ့လစေ့ မြွေပွေးမတစ်ကောင်ကိုသတ်ပြီး အကျီဗိုက်ထဲ ထည့်လာရာမှာ ကံဆိုးစွာ မြွေပွေးလေးများပေါက်လာတဲ့အတွက် ဒီလူ အိမ်လည်းရောက်ရာ မြွေပွေးပေါက်လေးတွေကိုက်လို့ သေပါတယ်။

မြွေပွေးဟာ နေရာအကွာအဝေးတော်တော်များများကို ခုန်ပြီးသွားတတ်သလို၊ တခြားမြွေများလိုလည်း တွန့်လိမ်လျှော့တိုက်သွားတတ်ပါတယ်။ ခွေလျက်နေရင်းမှ ခေါင်းကိုဘယ်ညာယိမ်းပြီး ကိုက်ခဲတတ်ပါတယ်။ ကိုယ်ပေါ်အရေပြားရဲ့အကွက်များဟာ ဆက်နေတတ်သလို၊ အကွက်ပြတ်များလည်း ရှိပါတယ်။

မြွေပွေးရဲ့အဆိပ်ဟာ အအေးဆိပ်ဖြစ်ပြီး မြွေပွေးရဲ့အနေကျစ်မှု၊ လျှင်မြန်မှုနှင့် အအေးဆိပ်ဖြစ်ခြင်းကြောင့် ပိုပြီး အန္တရာယ်

ကြီးမားပါတယ်။

၂) မြွေဟောက်

မြွေဟောက်ဟာ လည်း အဆိပ်ပြင်းမြွေမျိုးပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒေါသ အလွန် ကြီးတဲ့ မြွေမျိုးဖြစ်ပြီး အမြဲလို လို ပါးယှဉ်းထောင်၊ မာန်ဖီပြီး အသံ ပေးတတ်ပါတယ်။ ပေါက် (ကိုက်) တဲ့ အခါမှာ အနောက်ကို အားယူတတ်ပါတယ်။

မြွေဟောက်ရဲ့ ထူးခြားမှုက ချေးအရောင်က အဝါဖြစ်ပြီး ပူပြင်းသောအရပ်ဒေသမှာ အဝါရောင်ပျော့ပျော့ရှိပါတယ်။ ကိုယ်ကိုလုံးထွေးနေတတ်ပြီး တွင်းဂလိုင်းများကိုဝင်ရင် ကိုယ်ကိုလုံးပြီး ဝင်တတ်ပါတယ်။ ကိုယ်လုံးနဲ့ပွတ်သပ်တာကြောင့် မြွေဟောက်နေတဲ့နေရာဟာ ပြောင်ချောနေပါတယ်။ မျိုးမတူတဲ့ မြွေမများကိုလည်း မိတ်လိုက်တတ်ပါတယ်။ မြွေဟောက်အဆိပ်ဟာ အပူဆိပ်ဖြစ်ပြီး ဥဥပြီး အကောင်ပေါက်ပါတယ်။

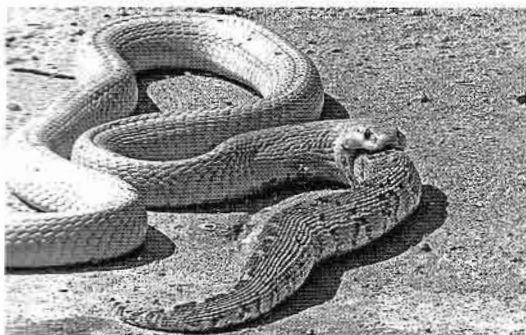
၃) ငန်းမြွေ

ငန်းမြွေဟာ ငန်းတော်ကျားမြွေ၊ ငန်းပုပ်မြွေ၊ ငန်းဝါမြွေ၊ ငန်းစောင်းမြွေများနဲ့ အမျိုးတူ အုပ်စုဝင်မြွေဖြစ်ပါတယ်။

၄) ငန်းတော်ကျားမြွေ

ငန်းတော်ကျားမြွေဟာ မြွေအတော်များများနဲ့ အရောင် အဆင်းမတူပါ။ အနက်နဲ့အဝါရောင်ကျားဖြစ်ပြီး မြင်လွယ်သော အရောင် ဖြစ်ပါတယ်။ ငန်းတော်ကျားမြွေကို မြွေသူဇော်လို့ခေါ်ပေ

မယ့် အများကတော့ မြွေဘုရင်လို့ပဲ အသိများကြပါတယ်။

ငန်းတော်ကျားမြွေရဲ့ချေးအရောင်ဟာ အမည်းရောင်ဖြစ်ပြီး တွင်းအောင်းပြီး အနေများပါတယ်။ ထူးခြားစွာပင် သူနေတဲ့နေရာဟာ ပြောင်ရှင်းလွန်းပါတယ်။ ငန်းတော်ကျားမြွေဟာ လူကိုကိုက်လေ့ကိုက်ထ မရှိပါဘူး။

ဒါပေမယ့် ငန်းတော်ကျားမြွေရဲ့အဆိပ်ဟာ မြွေပွေး၊ မြွေဟောက်တို့ရဲ့အဆိပ်ထက် ပိုပြင်းပါတယ်။ ငန်းတော်ကျားမြွေရှိရင် တခြားမြွေများ မလာပါဘူး။ ငန်းတော်ကျားကိုကြောက်ရွံ့လို့ အစာကိုပင် ရှာဖွေပေးရပါတယ်။ အစာမရရင် ငန်းတော်ကျားမြွေရဲ့အစားကို ခံရပါတယ်။ ငန်းတော်ကျားမြွေ ပါးစပ်ဟထားပြီး အစာရှာဖွေမရတဲ့မြွေဟာ အဲဒီပါးစပ်ပေါက်ထဲကိုဝင်ပြီး အစားခံရပါတယ်။

ငန်းတော်ကျားမြွေရဲ့အဆိပ်ဟာ အပုပ်ဖြစ်ပြီး သလိပ်ပုပ်နဲ့တူပါတယ်။ သူ့ရဲ့ချေးအရောင်မှာ ညိုပုပ်ပုပ်အရောင်ဖြစ်ပြီး ကျင်းထဲမှာ အနေများပါတယ်။ ဖက်ရွက်အကြွေအောက်နဲ့ ချုံပုတ်၊ ကျူပင်တော၊ ကိုင်းပြတ်တောတို့မှာ ဝပ်နေတတ်ပါတယ်။

၅) ငန်းပုတ်မြွေ

ငန်းပုတ်မြွေဟာ ချုံနွယ်တို့ရဲ့အပေါ်မှာ အနေများပြီး ကိုယ်ပေါ်မှအကွက်က အကွက်ဆက်ဖြစ်ပြီး ငန်းပုတ်မြွေရဲ့ချေးဟာ အဝါရောင်ဖြစ်ပြီး အဆိပ်ကလည်း အပုပ်ပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

၆) ငန်းစောင်းမြေ

ငန်းစောင်းမြေ တတော့ အမည်နဲ့ လိုက်ဖက် စွာပင် ဦးခေါင်းက အမြဲ စောင်း (ပါးပျဉ်းခွက်က စောင်း)နေတတ်ပါတယ်။ လူကို လိုက်တဲ့ အခါမှာ ဝါးပျဉ်း စောင်းလျက်လိုက် တတ်ပြီး ခေါင်းမစောင်းတဲ့ ဘက်ကို ပြေးလျှင် လွတ်ပါ တယ်။ သစ်ခေါင်း၊ ကျောက်ကြားများနဲ့ လယ်ကွက်စပ်ရိုးပြတ်တို့မှာ အနေများပြီး ချေးမှာ အဝါရောင်ဖြစ်ကာ အပုပ်ဆိပ် ဖြစ်ပါတယ်။

၇) သစ်တက်ငန်းမြေ

သစ်တက်ငန်းမြေဟာ လွန်စွာ အန္တရာယ်ပေးပြီး ကြောက် ရောကောင်းလှပါတယ်။ အေးသောနေရာများမှာ အနေများပြီး သစ်ပင်ကြီးများ၊ ချုံကြီးကြီးများထဲမှာ အနေများပါတယ်။ သစ်ပင် ပေါ်ကနေ လူနဲ့ ကျွဲ၊ နွားများအပေါ်ကို ဖြုတ်(လှန်ချ)တတ်ပါတယ်။ ထစ်ခါတစ်ရံ ရုပ်ရှင်များထဲမှာ သစ်ပင်တွေပေါ်ကနေ မြေတွေ့ ဖြုတ်ကျလာတာဟာ သစ်တက်ငန်းမြေတွေ ဖြစ်ပါတယ်။

သစ်တက်ငန်းမြေရဲ့အရောင်မှာ သစ်ပင်များ(ပင်စည်များ) နှင့် ခွဲမရပေ။ ချေးအရောင်က အဖြူရောင်ဖြစ်ပါတယ်။ သစ်တက် ငန်းနဲ့ ငန်းပုပ်၊ ငန်းစောင်းမြေများဟာ လူကိုကိုက်ရင် ညနေ စောင်း၊ နေဝင်မိုးချုပ်၊ နွားရိုင်းသွင်းချိန် အချိန်များမှာ အကိုက်များ ခံတယ်။ ဒီအချိန်မှာ မြေကိုက်ရင် အဆိပ်က ပိုပြင်းပါတယ်။

စိုးယဉ်ထွန်း

မကျေးဇူးပြုစိန်

နန်းရှေ့ ပုဏ္ဏား ဘာကွန်း
နှင့်
တိုက်ရွား ခံရွား

“နွေခေါင်ခေါင် မိုးကြိုးပစ်သည်”

အချိန်အခါ မကျပါဘဲ။

မမျှော်လင့်ဘဲ၊ မဖြစ်သင့်

မဖြစ်ထိုက်ပါဘဲလျက် ဘေးဆိုး

ဒုက္ခရောက်လျှင် (နွေခေါင်ခေါင်

မိုးကြိုးပစ်ချခံရတာပဲ)လို့ ကျွန်တော်

တို့ မြန်မာလူမျိုးတွေ ဥပမာပုံ ခိုင်း

နှိုင်း၍ ပြောဆိုတတ်ကြသည်။

မိုးကြိုးဆိုသည်ကား မိုးရွာမှ၊

မိုးတိမ်တိုက်ချင်း တိုက်မိ ခိုက်မိရာမှ

ဖြစ်ပေါ်တတ်သော ကိစ္စရပ်တစ်ခု

ဖြစ်၏။ နွေကာလတွင် မည်သည့်

အခါမှ မိုးတိမ်မရှိ။ ထို့ကြောင့်

မိုးကြိုးပစ်စရာလည်း အကြောင်း

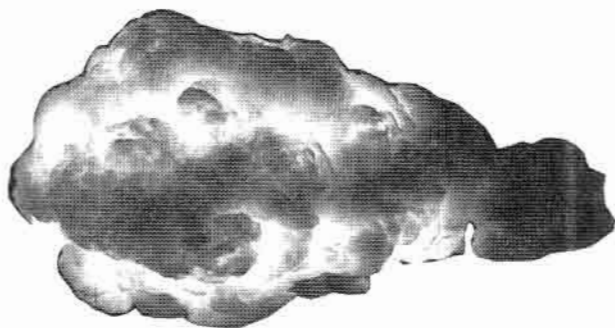
မရှိပေ။

သို့သော် . . . ယခုသော် ကျွန်တော့ရှေ့မှာပင် တော်သလင်း
လဆုတ်၊ တစ်ရက်နေ့တွင် နွေခေါင်ခေါင်၌ ကျွန်တော်ထိုင်နေသော
အိမ်ထဲသို့ ကျွန်တော့်ဦးခေါင်းပေါ်မှ မိုးကြိုးတန်းကြီး အိမ်ထဲဝင်
လာသည်ကိုတွေ့ရ၍ ကျွန်တော်ပင် ကြောက်၍ ခေါင်းငုံ့ရှောင်လိုက်
မိသည်။

မီးခိုးတန်းကြီးမှာ အိမ်ထဲသို့ရောက်သောအခါ စုစည်းကာ
ဘောလုံးကဲ့သို့ လုံးသွားပြီး ကမ္ဘာကြီး မိမိ၏ဝင်ရိုးတန်းပေါ်တွင် လည်
သကဲ့သို့ တစ်နေရာတည်းမှာရပ်၍ လည်နေ၏။

စက္ကန့်ဝက်မျှကြာသော် ထိုမီးလုံးကြီးမှာ အိမ်ထဲသို့ အခန်း
စေ့ ပတ်ချာလှည့်ကာ လည်ပတ်နေပြန်သည်ကို အိမ်ရှင်များ
ကြောက်လန့်ပြီး ထွက်ပြေးပါသော်လည်း အထူးအဆန်းဆိုလျှင်
စိတ်ဝင်စားသော ကျွန်တော်မှာ ထိုင်ရာမှ မထမိ။ ကြောင်၍ ကြည့်

နေမိ၏။

မီးလုံးကြီးမှာ အိမ်ဦးခန်းဘက်သို့ ပြန်ထွက်လာပြီးနောက် ရပ်သွားပြီး မီးပွားများအဖြစ် ပြောင်းလဲသွားပြီးသကာလ အိမ်ခန်းကြီးတစ်ခန်းလုံး မီးတုတ်ဖြင့်ပစ်၍ ရှိလိုက်သကဲ့သို့ အိမ်ထရံနှင့် ဝါးကြမ်းပျဉ်များပေါ်သို့ ကျရောက်ပြီး အိမ်ကို မီးစတင်၍ လောင်လေတော့၏။

“ဆရာညိုစိမ့် . . . ဘာလုပ်နေတာလဲ၊ ဆင်းခဲ့တော့လေဗျာ”

အိမ်ရှင်မောင်ပေစိက ကျွန်တော့ကို အိမ်ပေါ်မှဆင်းခဲ့ရန် ဇွတ်လှမ်းခေါ်မှ ကျွန်တော်လည်း သတိပြန်ဝင်လာပြီး အိမ်ပေါ်မှ ဆင်းပြေးခဲ့ရသည်။

တော်တော်တော့ ထူးဆန်းလှ၏။ ဤမီးလုံးကြီးမှာ သစ်ပင်ကြီး၊ သစ်ပင်ကြားမှထိုးထွက်လာပြီး မောင်ပေစိ၏အိမ်ထဲသို့ ဝင်လာခြင်းဖြစ်၏။

- “မီးလောင်နေပြီဟေ့”
- “ပေစိအိမ် မီးလောင်နေပြီ”
- “ဒေါင် . . . ဒေါင် . . . ဒေါင်”

ရွာသားများသည် တနိုင်တပိုင် ရေပုံးများဖြင့် ရေကိုယူ၍ ပေစိ၏အိမ်သို့ ဝိုင်းပက်ကြသည်။ ရေစည်လှည်းများလည်း ရောက်လာ၏။ ထိုရွာမှာ မကွေးမြို့နှင့် တောင်တွင်းမြို့သို့သွားသော လမ်းပေါ်တွင်ရှိပြီး မကွေးမြို့နှင့် (၁၅)မိုင်ဝေးသည်။

www.burmeseclassic.com

လှည်းလမ်းသာရှိ၍ ကားဝင်၍မရ။ သို့သော် ထူးဆန်းသည်က အနီးနားကအိမ်များကို မီးက မကူး။ ပေစိရဲ့အိမ် တစ်အိမ်တည်းကိုသာ လောင်နေခြင်းဖြစ်၏။

“တော်ကြဟေ့ . . ရေနဲ့ မပက်ကြနဲ့တော့၊ ဘယ့်နယ် . . ထူးဆန်းလိုက်တာ . . ရေနဲ့ပက်တာ ဓာတ်ဆီနဲ့ပက်သလို ပိုပြီးသာ လောင်နေတော့တာပဲဟေ့”

ရွာစော်ဦးလှက ပြောသဖြင့် ရွာသားများ ရေပက်ခြင်းအလုပ်ကို ရပ်လိုက်ကြ၏။ ပြောမည်ဆိုလည်း ပြောလောက်သည်။ မီးလောင်ပုံက ထူးဆန်းသည်။ အိမ်တစ်အိမ်လုံး မီးလောင်ပါသော်လည်း မီးညွှန်က မတက်။ အိမ်အတွင်းလိုက်၍ လောင်သွားခြင်းသာ ဖြစ်၏။

“နင်တို့နဲ့ မဆိုင်ဘူး၊ ငါ့အလုပ် ငါလုပ်နေတာ”

ဟု ပြောနေသကဲ့သို့ ပေစိ၏အိမ် ကုန်သွားသောအခါ မီးငြိမ်းသွားလေ၏။

“ဟေ့ကောင် . . ပေစိ၊ မင်းအိမ် မီးလောင်ပုံက ဆန်းလှတယ်ကွာ။ ငါတို့ရွာလယ် မွှာရုံခေါင်မိုးပေါ်ကနေ မီးလုံးကြီးက လေပူဖောင်းကြီးလို တက်လာပြီး ကောင်းကင်ထဲမှာ ချာချာလည်နေသေးတယ်”

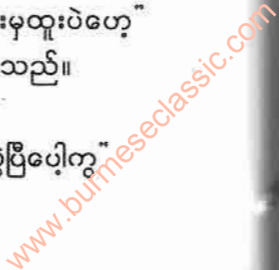
“တော်တော်ကြာတော့ မီးတန်းကြီးလိုဖြစ်ပြီး မင်းအိမ်ကို တည့်တည့်မတ်မတ် ဝင်သွားတာပဲဟေ့ . . ငါတို့အုပ်စု အန်စာတုံးကစားနေရင်းက ကြည့်နေတာ၊ မိုးခြိမ်းသံမကြားရဘဲ နွေခေါင်ခေါင် ပေစိအိမ် မိုးကြိုးပစ်ပြီလို့ပြောပြီး ငါတို့ ရယ်နေကြတာကွ၊ ထူးမှထူးပဲဟေ့”

“ဟုတ်တယ် . . မောင်ပေစိ၊ မင်းအိမ် မီးလောင်ပုံကတော့ ဂရင်းနစ်စံတော်ချိန်စာအုပ်ထဲမှာတောင် ထည့်ထားရမလို့ပဲကွ၊ မင်းအိမ်လည်းကုန်ရော မီးလည်းငြိမ်းရော။ ထူးမှထူးပဲဟေ့”

ရွာသားတစ်ယောက်က ထောက်ခံသည်။

“မဟုတ်မှလွဲရော”

“မင်းပြောမှလား မဟုတ်မှတော့ လွဲပြီပေါ့ကွ”

“ဟော . . ဒီကောင်

တေးကောင်း ပြော

ယေ့ကြံ ဝင်နှောက်

ခြံ၊ ငါပြောချင်

အာက ပေစီ အိမ်

ပုဏ္ဏကတိုက်ခံရ

ခြံ ထင်တယ်ကွ”

“ ဟေ့

ကောင် . . အောင်သာ၊

ပုဏ္ဏကတိုက်တယ်ဆိုတာက အိမ်ကို ခဲနဲ့ပေါက်တာကွ၊ မီးဆိုရင် လည်း ဟိုနေရာ တစ်ကွက်၊ ဒီနေရာ တစ်ကွက် လောင်တာ။ အခုလို ပြာကျအောင် မလောင်ဘူး။ အခုဟာက ဘာမှန်းကို မသိဘူး။ ဆန်းမှ ဆန်းပဲဟေ့”

“ထွန်းထွန်းပြောတာ မှန်တယ်ကွ၊ ဒါ ပုဏ္ဏကတိုက်တေး မဟုတ်ဘူး။ ဒီကောင် တစ်ခုခု မဟုတ်တာလုပ်ထားလို့ စုန်းပြုစားတာဖြစ်မယ်”

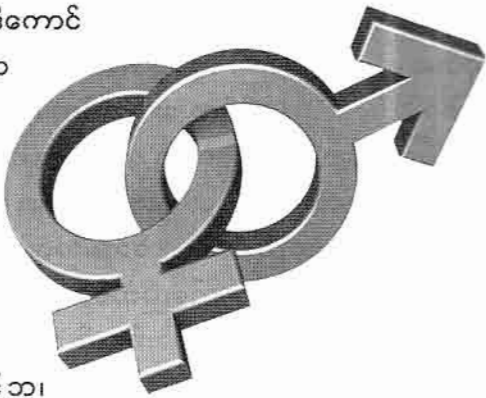
“အေး . . ဟုတ်တယ်၊ ဒီကောင်က ခပ်ရှုပ်ရှုပ်ရယ်၊ ဒါနဲ့ ဆရာညိုစိမ့် . . ခင်ဗျားတပည့် ချင်းရွာ တစ်ရွာရွာမှာ တစ်ခုခုလုပ်ခဲ့ပြီထင်တယ်။ ဆရာကောင်း၊ သမားကောင်းနဲ့ ပြုကြည့်စမ်းပါဦး”

ရွာလူကြီးဦးသာဗျောက ကျွန်တော့ကိုပြောသည်။

ကျွန်တော်လည်း ခပ်ကြောင်ကြောင် ဖြစ်နေ၏။ ဦးသာဗျောပြောမှ ကျွန်တော် သတိရမိသည်။ ပေစီက လူရှုပ်၊ မိန်းမပွေသည်။ ရွာတစ်ရွာရောက်သွားတာနဲ့ ပွဲဈေးတန်းက မိန်းမတစ်ယောက် ယောက်ကို ထိတော့၊ ငြိတော့သည်။

“ထိပြီ၊ ငြိပြီ” ဆိုတာနဲ့ ဒီကောင်က အလွတ်မပေး။ လင်ဗေးကိစ္စကို အပြတ်ရှင်းတတ်သည်။ လူက ငယ်သည်။ ရုပ်ချောသည်။ ကျွန်တော့ဇာတ်မှာ သူက လူရွှင်တော်ခေါင်းဆောင်။

ပွဲကြည့်ပရိတ်သတ်က သူထွက်လာနဲ့ ရယ်သည်။ ထွက်လာ

www.burmeseclassic.com

ပြီဆိုကတည်းက ပြောင်ချော်ချော်နဲ့ ထွက်လာတတ်ရာ အောက်က ဆိုင်းဆရာများကလည်း သူ့အထာသိပြီးမို့ ပက်မကြီး၊ လကွင်းနှင့် ခြောက်လုံးပတ်သမားတို့က အစို့အပို့ကလေးများဖြင့် ဝှင်ကျကျစို့ ပေးတတ်ကြရာ ပရိတ်သတ်က ဟားကနဲ၊ ဝါးကနဲ ဖြစ်ကြရသည်။

ဒီတော့ လူရွှင်တော်အားလုံးထဲမှာ သူ့ကိုပဲ သတိထားမိ ကြသည်။ “ဈေးသည်အစ၊ ဇာတ်သမအလယ်၊ ဖာသည်အဆုံး” ဆို သည့်စကားပုံကို ကြားဖူးကြမည်ထင်သည်။ အမှန်တော့ ဈေးသည် ရယ်၊ ဇာတ်မင်းသမီးရယ်၊ ဖာသည်ရယ်ဟာ အတူတူပဲလို့ ပုံခိုင်းထား ခြင်းဖြစ်၏။

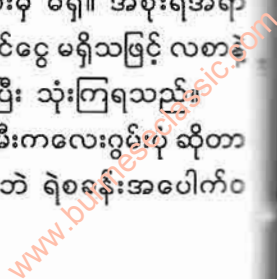
အထူးသဖြင့် ဇာတ်ပွဲများကရာတွင် လာရောင်းကြသော ကွမ်းယာသည်၊ ထမင်းဆိုင်၊ အရက်ဆိုင်မှ အမျိုးသမီးများ၊ (၁၂)ပွဲ တော် ဈေးသည်အများစုမှာ ထိုကိစ္စများကို အလွန် ယဉ်ပါးကြသူများ ဖြစ်ကြ၏။

ကျွန်တော် ဇာတ်ထောင်စဉ်ကာလမှာ သူ့ကို လူကြိုက်များ သဖြင့် သူ့ကို ဦးစားပေးထားရာ သူက ဒီအခွင့်အရေးကိုယူ၍ ပွေ ချင်တိုင်း ပွေနေသူဖြစ်သည်။ ကိုယ့်ဇာတ်ထဲက မင်းသမီးအချို့ကို လည်း သူ မလွတ်။ ပွဲဈေးတန်းက မိန်းမဆိုလည်း သူမလွတ်။

ပြီးခဲ့တဲ့လက ကျွန်တော့ဇာတ်(လက်ပံတံခါးရွာ)မှာ ကခဲ့ သည်။ “လက်ပံတံခါးရွာ”ဆိုသည်က မင်းဘူးမြို့ အနောက်ဘက်၊ (ပဒန်း)ဆိုသည့် ချင်းရွာကြီး၏တောင်ဘက်၊ ပုသိမ်-မုံရွာလမ်းမ ကြီးဘေး။ ရခိုင်ရိုးမတောင်ခြေတွင်ရှိသော ချင်းရွာကြီး ဖြစ်သည်။

ထိုရွာတွင် ချင်းတစ်ဝက်၊ မြန်မာတစ်ဝက်နေကြသည်။ မြန်မာက စစ်မှုထမ်းနှင့် ရဲတပ်ဖွဲ့တို့၏ မိသားစုများဖြစ်သည်။ လက်ပံ တံခါးရွာက ချင်းရွာပီပီ ဘာလောင်းကစားမှ မရှိ။ အစိုးရအရာ ထမ်း၊ အမှုထမ်းတို့မှာ အပိုဝင်ငွေ၊ လာဘ်ဝင်ငွေ မရှိသဖြင့် လစာနဲ့ စားဝတ်နေရေး ဖူလုံအောင် မြိုးခြံချွေတာပြီး သုံးကြရသည်။

ရဲတပ်ကြပ်ကြီး ဦးဘထွေးတွင် သမီးကလေးဝှမ်းပုံ ဆိုတာ ရှိ၏။ ဝှမ်းပုံသည် ကျောင်းစာမသင်တော့ဘဲ ရဲစရန်းအပေါက်ဝ

နန်းရှေ့ပုဏ္ဏားဘကွန်းနှင့် တိုက်ခွားခံခွား

တွင် ကွမ်းယာရောင်းသည်။

ကျွန်တော့ဇာတ် လက်ပံတံခါး

ရွာတွင် ဘုရားပွဲအတွက် (၅)ည က
ရ၏။ ကျွန်တော့ဇာတ်မှာ မုံရွာ -
ပုသိမ်လမ်းမကြီးဘေး ယာ
ကွက်ကြီးထဲတွင် ဇာတ်ခုံထိုး၍
ကရသည်။ လက်ပံတံခါးရွာ
နှင့် မြဲစည်းရိုးပဲခြား၏။

ဖြစ် ချင် တော့
ဝွမ်းပုံသည် ကျွန်တော်၏
ဇာတ်လက်မှတ် ရောင်း
သောနေရာတွင် ကွမ်းယာ
လာရောင်းရာတွင် ပေစီနှင့်

တွေ့ကြလေ၏။ ခြေမြန်လက်မြန် ပေစီသည် အတွေ့အကြုံ လုံ့
မရှိသော ရိုးသားသည့် တောသူကလေးဝွမ်းပုံကို အတွေ့ထူးများ
ပေးလိုက်ရာ ဒုက္ခရောက်တော့သည်။

ဝွမ်းပုံ၏အဖေသည် ရဲပီပီ .. ပေစီအား မုဒိန်းမှုဖွင့်၍ ဖမ်း
လေတော့၏။ ထိုအခါ ကျွန်တော်သည် ပေစီမပါလျှင် နောက်ကမည့်
နေရာများတွင် ဒုက္ခလှလှတွေ့ရတော့မည် ဖြစ်သဖြင့် ကြားဝင်ရ
တော့၏။

ပေစီနှင့် ကျွန်တော် ကံကောင်းသည်က ဝွမ်းပုံသည် ပေစီ
တို့ မရပါက ကိုယ့်ကိုကိုယ်သတ်၍ သေမည်လုပ်နေသဖြင့် အဖေက
မုဒိန်းမှုကို ရုတ်သိမ်းပြီး ဝွမ်းပုံကို ပေစီနောက်သို့ ထည့်လိုက်ရ
တော့၏။

“ခွေးမြီးကောက် ကျည်တောက်စွပ်” ဆိုသကဲ့သို့ပင် ပေစီ
သည် သူ၏ရှုပ်ပွေသော စရိုက်ကို မဖျောက်။ ဝွမ်းပုံရှေ့မှာပင် ရွာသူ
များ၊ ဇာတ်တွင် ဈေးရောင်းသူများနှင့် ရှုပ်ပွေနေတတ်သည့် အငြင်
ဇောင်းကြီးပါရှိနေသည်ကို ဝွမ်းပုံသိသွားလေရာ ဝွမ်းပုံသည် လက်ပံ

တံခါးရွာ သူ့မိဘများရှိရာသို့ ပြန်သွားလေ၏။

ပြန်မည့်ရက်တွင် ဝမ်းပုံက -

“ဇာတ်ဆရာ ရှင်တပည့်ကိုပြောလိုက် .. ဝမ်းပုံဆိုတဲ့ မိန်းမက တခြားမိန်းမတွေလို ငြိမ်ခံနေမှာ မဟုတ်ဘူး။ သူ သောက်ကျင့် မပြင်သမျှ ဒုက္ခလှလှရောက်အောင် လုပ်ပြမယ်” ဟု ကြိမ်းမောင်း၍ ပြောဆိုသွားခဲ့၏။

ကျွန်တော်လည်း ဝမ်းဘုံပြောခဲ့သောစကားကို ပေစီအား သတိထားရန် ပြန်ပြောပြသော်လည်း ပေစီက ဝမ်းပုံ၏စကားကို ဖင်ကြားတောင် မညှပ်။ ရှုပ်မြဲတိုင်း ရှုပ်၊ ပွေမြဲတိုင်း ပွေနေ၏။

ပေစီအိမ် ရှားပင်လှရွာသို့ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ပေစီကို လာခေါ်ရာမှ ဤမီးလောင်သည်ကိစ္စနှင့် ကြုံတွေ့နေရ၏။ ရွာလူကြီး ဦးသာဇျော၏ စကားကိုကြားရမှ လက်ပံတံခါးရွာက ဝမ်းပုံကို အမှတ်ရမိ၏။

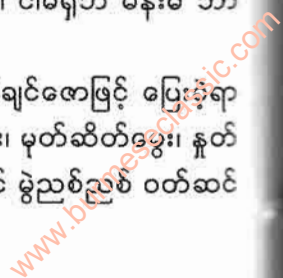
အထူးသဖြင့် ဝမ်းပုံ ကျွန်တော့ကိုပြောခဲ့သောစကားကို အမှတ်ရပြီး ကျွန်တော် ကြောက်ဒူးတုန်မိသည်။ ဤသို့ဖြင့် ဇာတ်လမိုင်းပွဲပေးရန်အတွက် ကျွန်တော် ပေစီကို မကွေးသို့ခေါ်ခဲ့သည်။

ကျွန်တော်တို့ဇာတ်ထုံးစံမှာ ဇာတ်ပွဲမထွက်မီ ဇာတ်မတိုက်မီ ကျွန်တော်၏ဇာတ်တွင် ဤပုဂ္ဂိုလ်များ ပါပါသည်။ ဘေးရန်ကင်းအောင် ဆောင်ရွက်ပေးပါဟု ကားစွဲမှအစ ခေါင်းဆောင်မင်းသား၊ မင်းသမီး၊ ဆိုင်းဆရာများပါ စုံလင်စွာဖြင့် နတ်လမိုင်းပွဲတင်မြှောက်ပသပူဇော်ကြရသည်။

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် .. ကျွန်တော့အိမ်လမ်းထဲဝင်သည်နှင့် ကျွန်တော့အိမ်မှ နတ်ဆိုင်းသံကြားနေရသည်။

“လမိုင်းပွဲက မနက်ဖြန်မှလုပ်မှာပါ။ ငါမရှိဘဲ မိန်းမ ဘာတွေလုပ်ပါသလဲ”

လို့ ပေစီကိုပြောပြီး အိမ်ကိုရောက်ချင်စေဖြင့် ပြေးခဲ့ရာ လားလား နတ်ရှုပ်တွေရှေ့မှာ ဆံပင်စုတ်ဖွား၊ မုတ်ဆိတ်ဖွေး၊ နှုတ်ခမ်းမွေးက ဗလဗျစ်။ အဝတ်က အညိုရောင် မွဲညစ်ညစ် ဝတ်ဆင်

ထားတဲ့ လူတစ်ယောက် မိန့်မိန့်ကြီး
ထိုင်နေတာတွေ့ရသဖြင့် ဒေါပွကာ
ဧကန်ထဲသို့ ကျွန်တော် အပြေးဝင်
လာမိတော့၏။

ကျွန်တော် ဒေါသတကြီး ဝင်လာ
သည်ကိုတွေ့ရသော ကျွန်တော့ မိန်းမ
နှင့် ဇာတ်သမားများက ထိတ်
လန့်သွားကြပါသော်
လည်း ထိုမှတ်ဆိတ်
မွေး ဗလဗျစ်လူက
ကျွန်တော် ဝင်လာသည်
တိုပင် ဂရုမစိုက်ဘဲ ကျွန်တော့

အား မိတ်ဟောင်းဆွေဟောင်း အပေါင်းအသင်း တစ်ယောက်ကို
တွေ့ရသည့်အလား ကျွန်တော့အား ဆီးကြိုလျက် -

“ဟ . . ညှိစိမ့် . . ငါမင်းကို စောင့်နေတာ ၊ ငါ့မှာ နည်း
ကောင်းတွေ အများကြီးရခဲ့တယ်။ ဒီနှစ် မင်းတို့ဇာတ်တော့ က
လွန်းလို့ ငြီးယူရမယ်ဟေ့”

လို့ အဲဒီလူကြီးက ပြောလိုက်တော့မှ အသံကို မှတ်မိပြီး
ကျွန်တော်ဝမ်းသာအားရ နှုတ်ဆတ်လိုက်မိပါတော့တယ်။

“ဟာ! . . နန်းရှေ့ပုဏ္ဏားဘကွန်းကြီးပါလား။ ခင်ဗျား
ဘယ်မှာ သွားနေတာလဲ။ မှတ်ဆိတ်တွေ၊ နှုတ်ခမ်းမွေးတွေ၊ ဆံပင်
တွေတောင် မပြုမပြင်ဖြစ်နေရအောင် ဘာတွေ အလုပ်ရှုပ်နေလို့
လဲဗျ”

လို့ပြောပြီး ဝမ်းသာအားရနဲ့ သူ့ရှေ့ကိုသွားပြီး ထိုင်မိတယ်။

“ဟကောင် . . ငါ သစ်တံခါး ဆရာတော်ဘုရားထံမှာ ငါတွင်း
သုံးလပတ်လုံး ဝဇီပိတ်တရား သွားကျင့်နေတာကွ။ ဂူအောင်းမန်
ထယ်ဆိုပါတော့ကွာ၊ အခု ငါ့ပုံသဏ္ဍာန်က ဆန်းမနေဘူးလား”

“ဆန်းဆို . . ခင်ဗျားကြည့်ရတာ ပုဂံခေတ်က အရည်းကြီး

www.burmeseclassic.com

နဲ့ တူနေတယ်ဗျ”

“နို့ နေစမ်းပါဦး . . မင်းက အရည်းကြီးတွေကို မြင်ခဲ့ဖူးလို့လား”

“ကျွန်တော်တို့သင်ကြားရတဲ့ သမိုင်းထဲကရုပ်လုံးကို ပုံဖော်ကြည့်ရတာပေါ့ဗျ”

“ဟကောင် . . မင်းမတိုးတက်တာ လေဖမ်းဝါးရမ်းချည်တဲ့ အကျင့်ကြောင့်ပဲကွ၊ မှတ်ထား . . ပြောစကားနဲ့ မယုံနဲ့၊ ကိုယ်တွေ့ကြမှပြော၊ ကိုယ်တွေ့ကြမှ ယုံကွ”

“ဒါနဲ့ . . မင်းတပည့်က ဘာဖြစ်နေတာတုန်း။ မျက်ခွက်ကိုက အီးမှန်ထားတဲ့ပုံစံနဲ့ . . မရွှင်လန်းပါလားကွ။ ဘာလဲ . . မင်းခေါ်လို့သာ လိုက်လာရတာ စိတ်ထဲက လိုက်ချင်ပုံမပေါ်ဘူး”

“အေး . . လူဆိုတာ ဒါပဲကွ။ သူများ ပိုက်ဆံယူပြီး အလုပ်ကြတော့ တန်အောင် လုပ်မပေးချင်ကြဘူးကွ”

နန်းရှေ့ပုဏ္ဏား ဘကွန်းကတော့ သူထင်ရာ စွတ်ပြောနေပြီ။ ကြာရင် စကားတွေ ဖောင်းဖြစ်လာမှာစိုးလို့ ကျွန်တော်က ပိတ်ပြောလိုက်တယ်။

“နန်းရှေ့ကြီး ထင်ရာတွေ စွတ်ပြောမနေနဲ့ဦး၊ ဒီနေ့ ဒီကောင်အိမ်မီးလောင်သွားလို့ စိတ်မကောင်းဖြစ်နေတာ၊ ဗေဒင်လေး ဘာလေး ကြိုတွက်ကြည့်ပြီးမှ ကိုယ်ပြောချင်ရာပြောပါဗျ”

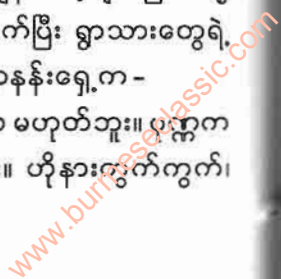
“ဘာတွေဖြစ်လာလို့လဲ”

“နွေခေါင်ခေါင် မိုးကြိုးပစ်ချခံရပြီး အိမ် လောင်မီးကျသွားလို့ဗျ”

“ဘယ်လို . . ဘယ်လို ငါရှင်းအောင် ပြောပြစမ်းပါ”

“ဒီလို . . ဆရာနန်းရှေ့ရဲ့” ဆိုပြီး ကျွန်တော့မျက်မြင်ကိစ္စတွေ ကျွန်တော်က ပြောပြလိုက်တယ်။ နောက်ပြီး ရွာသားတွေရဲ့ ထင်ကြေးကိုလည်း ပြောပြလိုက်တော့ ဆရာနန်းရှေ့က -

“ဟကောင် . . အဲဒါ ပုဏ္ဏကတိုက်တာ မဟုတ်ဘူး။ ပုဏ္ဏကတိုက်တဲ့မီးက တစ်အိမ်လုံး မီးမလောင်ဘူး။ ဟိုနားကွက်ကွက်၊

နန်းရှေ့ပုဏ္ဏားဘကွန်းနှင့် တိုက်နွားခံနွား

ဒီနားကွက်ကွက် လောင်တာ”

“ဒါဖြင့် အခုဟာက ဘာဖြစ်တာလဲ။ ဆရာနန်းရှေ့”

“တိုက်နွား လွတ်လိုက်တာကွ”

“ဗျာ!..”

“မင်းတပည့်ကို တစ်ယောက်ယောက်က မကျေနပ်လို့ အိမ်ကို တိုက်နွားလွတ်လိုက်တာ ခံလိုက်ရတာ”

“ဟာ!.. ဆရာနန်းကတော့ လုပ်ပြီ။ ကောင်းကင်ပေါ်က မီးလုံးကြီး အိမ်ထဲဝင်လာတာဗျ။ ဘာနွားမှ မလာဘူး”

“အသိခေါက်ခက်၊ အဝင်နက်တဲ့ကွ။ ငါတို့ ဂမ္ဘီရလောကမှာ သိပ္ပံပညာတွေ လိုက်မမှီတဲ့ လောကီပညာရပ်တွေ အများကြီးပဲ။ ဒါတွေ အကုန်သိအောင်ဆိုပြီး ငါလိုက်လေ့လာနေတာ .. ဒီမယ်ကြည့် .. မင်းကိုပြမယ်”

နန်းရှေ့ပုဏ္ဏားဘကွန်းက ကျွန်တော့ကိုပြောရင်း လွယ်အိတ်ထဲက ပစ္စည်းတွေ ထုတ်လိုက်တယ်။ ပစ္စည်းက တခြား မဟုတ်ပါဘူး။ နွားရှုပ်ကလေး နှစ်ရှုပ်ပါ။ တစ်ကောင်က စစ်စီးအရောင်၊ နက်နီအရောင်။ တစ်ကောင်က နီညိုအရောင်။ နွားနှစ်ကောင်ခဲအရွယ်က တစ်လက်မခွဲလောက်ပဲ ရှိတယ်။

“ဒီအကောင်က တိုက်နွား”

နက်နီစစ်စီးအရောင်ရှိတဲ့ နွားကို “တိုက်နွား” လို့ ပြတယ်။ တစ်ကိုယ်လုံး အနက်၊ မျက်လုံးတွေက အတွင်းသား အနီရောင်။

www.burmeseclassic.com

ခေါင်းကို အောက်မှာ ဆင်းထားပြီး ရှေ့
ခြေနှစ်ချောင်းက ခွာ
ယက်နေတဲ့ပုံ၊ နောက်
ခြေနှစ်ချောင်းက ချွန်
မြနေတာပဲ။ ရှေ့ကို
တိုက်ဖို့ မာန်ဖီနေတဲ့ပုံ။
“ဒီနွားက ခံနွား”
နီညိုအရောင်နဲ့

ပန်းပုထုထားတဲ့ နွားပုံကိုတော့
“ခံနွား”လို့ ပြောတယ်။ သူ့ချို့တွေကလည်း ချွန်ထက်နေတယ်။ ဒါ
ပေမယ့် သူ ကတော့ ခေါင်းကို အနေတော်ထားပြီး တစ်ဘက်က
ရန်သူနွားကို စောင့်ပြီး ခုခံဖို့ အဆင်သင့်ပြင်နေတဲ့ပုံ။

“ဆရာနန်းရယ် .. ဒီနွားရှုပ်မျိုးတွေကတော့ ကျောင်းတော်
ရာ ဘုရားဈေးမှာ လိုချင်သလောက် ဝယ်လို့ရပါတယ်ဗျာ”

လို့ ကျွန်တော်က ပြောမိတယ်။ ဟုတ်တယ်လေ။ ကျောင်း
တော်ရာမှာ (ဆုတောင်းစား) သူတောင်းစားတွေက ဒီလိုအရှုပ်တွေ
ကို သစ်သားနဲ့လည်း လုပ်တယ်။ ရွံ့စေးနဲ့လည်း လုပ်တယ်။ အချိန်
မရွေး ဝယ်လို့ရတယ်လေ။ ဒီလိုနွားရှုပ်တွေက ပုဂံမှာဆို၊ ပေါ့မှပေါ့ပဲ”

“မင်းကတော့ လူ့ကပ်ဖဲပီပီ ပြောတော့မယ်။ ကျောင်းတော်
ရာ ဘုရားဈေးမှာပဲလားကွ၊ ရွှေတိဂုံဘုရားအရှေ့ဘက် စောင်းတန်း
မှာလည်း ရပါတယ်ကွ၊ အရှုပ်ချင်းတူပေမယ့် ထုလုပ်တဲ့ပစ္စည်းက
မတူဘူးကွ၊ ဒီ ခံနွား၊ တိုက်နွားတွေကို အစီအရင်တွေနဲ့ လုပ်ရတာ”

“ကဲပါ ဆရာနန်းရယ် .. ဒိုင်လျှို မနေစမ်းပါနဲ့၊ ဒီပစ္စည်းတွေ
ကို ဘာနဲ့ဖော်စပ်ရသလဲဆိုတာ ရှင်းပြစမ်းပါဦး”

ကျွန်တော်က မရှင်းလို့ မေးမိတယ်။

“ဒီအစီအရင်တွေက တော်တော် အောက်တန်းကျတဲ့
အောက်လမ်းဆရာတွေနဲ့ စက်တစ်ဆယ့်နှစ်စက်နိုင်တဲ့ စုန်း၊ ထဘီ
ခြုံလိုက်ရင် လင်းတဖြစ်တဲ့စုန်းတွေမှ လုပ်လို့ရတာကွ”

“အော် . . . ဆရာ
နန်းရယ်၊ စုန်းဆိုမှတော့
အတူတူပဲ မဟုတ်လားဗျ”

ကျွန်တော်က မရှင်း
လို့မေးမိတယ်။

“အေး . . . မင်း
ဗဟု သု တ ရ အေ ဝ င်
ပြောပြမယ်။ တို့မြန်မာ
ပြည်မှာ စုန်း(၇)မျိုးရှိတယ်
ကွ”

“၁) ခြေစုန်း၊

၂) ခေါင်းစုန်း၊

၃) ကိုယ်စုန်း၊

၄) မောက်လုံး၊

၅) မောက်ပြား၊

၆) ဇော်ဂနီလို့ခေါ်တဲ့ အိမ်တလိမ့်စုန်း၊

၇) ကဝေမြောက်စုန်း”

“အဲဒီစုန်းက နံပါတ်(၆)ဖြစ်တဲ့ အိမ်တလိမ့်စုန်းနဲ့ တူတယ်။
စွမ်းတယ်။ အထူးသဖြင့် နတ်ကတော် အစွမ်းထက်လာရင်လည်း
စုန်းဖြစ်တာပဲ။ ဒီအလုပ်က နတ်ကတော်တွေက ပိုစွမ်းတယ်”

“ခြေစုန်း၊ ခေါင်းစုန်းနဲ့ ကိုယ်စုန်းက လူသေအောင် မလုပ်
နိုင်ဘူး။ ကျန်တဲ့စုန်းတွေက လူသေအောင် လုပ်နိုင်တယ်”

ဟု နန်းရှေ့ပုဏ္ဏားဘကွန်းက ဆက်ပြောတယ်။

“ဒီ တိုက်နွားနဲ့ ခံနွားကို ငါ ယောနယ်ဘက်သွားတုန်းက
ကဝေမတစ်ဦးအကူအညီနဲ့ စီရင်ခဲ့တာ၊ ဘာမှတော့ စမ်းမကြည့်
ရသေးဘူး။ မင်းတပည့်ကို အကြောင်းပြုပြီး ငါ စမ်းကြည့်မယ်
လို့ နန်းရှေ့ပုဏ္ဏားဘကွန်းက ပြောတယ်။

ကျွန်တော်လည်း အစီအစဉ်ကို ဘယ်လိုစီစဉ်တာလဲဆို

တာ သိချင်လို့ စီစဉ်နည်းကို ပြောပါဦးဆိုတော့ နန်းရှေ့ပုဏ္ဏားကွန်းက အောက်ပါအတိုင်း ဆက်ပြောတယ်။

“တိုက်နွားနဲ့ခံနွားကို စီရင်မယ်ဆိုရင် အခုပြောတဲ့ပစ္စည်းတွေ လိုတယ်”

“ကိုယ်ခန္ဓာ၊ စီရင်သူရဲ့ ကိုယ်ခန္ဓာ ရင်ညွန့်ချေး(ဂျီး)၊ မြေဖဝါးချေး(ဂျီး)၊ လျှာချေး (ဂျီး)၊ နတ်ရဲသစ်ပင် (ညောင်ပင်၊ ကုက္ကို၊ တမာ၊ ကျွန်း)စတဲ့ နှစ်ရှည်အပင်ရဲ့ အသား၊ လူသိများတဲ့ သင်္ချိုင်းမြေ (ဥပမာ - ထိန်ပင်သင်္ချိုင်း၊ ကြံတောသင်္ချိုင်း)ကိုးခုရဲ့ မြေ၊ လင်းတငှက်ချီး(ချေး)။ ခုခေတ်က လင်းတ ရှားတယ်။ တိရိစ္ဆာန်ဥယျာဉ်တွေမှာတော့ ရှိတယ်။ တန်ခိုးကြီးဘုရားများရဲ့ ပြိုဟ်ရှစ်ခွင်မှ ပန်းပေါင်းစုံနဲ့ ညောင်စာတွေကိုစုပြီးထောင်းပြီးမှ အမှုန့်တွေကို နွားရုပ်ထုရတာ”

“ဆရာနန်း . . . ညောင်စာဆိုတာက ဘာကိုပြောတာလဲ”

“ညောင်စာဆိုတာက ညောင်ပင်ကိုတိုက်တဲ့ လွှစာမှုန့်ကိုပြောတာ။ အဲဒီညောင်ပင်က ကိုယ်တိုင် မခုတ်ရဘူး။ ပုံတကူလို့ ခေါ်တဲ့ သူ့အလိုလိုလဲတဲ့အပင်က သူများတိုက်ထားတဲ့ လွှစာကိုယူရမှာ”

“ကိုယ်တိုင်မဟုတ်ဘဲ သူများခုတ်တဲ့၊ သူများတိုက်တဲ့ ညောင်ပင် လွှစာမှုန့်။ တစ်ခုရှိတာက ကိုယ်က ဒီညောင်ပင်ကလေးခုတ်ပေးပါလို့ မပြောရဘူး။ အကြောင်းတစ်ခုခုကြောင့် ကိုယ်မသိဘဲခုတ်တဲ့ ညောင်ပင်ဖြစ်ရမယ်”

“အဲဒီပစ္စည်းတွေစုမိပြီဆိုရင် ထောင်းပြီး နွားရုပ်ထုရတာ။ နွားရုပ်ဖြစ်သွားပြီဆိုရင်တော့ နေရာသုံးနေရာမှာ အစွမ်းထက်ဖို့ ဂါထာစုတ်ရတယ်။ ရွတ်ဖတ်ရမယ့်နေရာများက”

“အမြင့်ဆုံးနဲ့ အထင်ရှားဆုံးတောင်၊ ဥပမာ - ပုပ္ဖားတောင် မကြီးနဲ့ ဇွဲကပင်တောင်မျိုး”

“တန်ခိုးအကြီးဆုံးဘုရား ဥပမာ - ရွှေတိဂုံ၊ မဟာဗြတ်မုနိ၊ ပြန်တော်ပြန်ဘုရား စသည်ဖြင့်ပေါ့”

နန်းရှေ့ပုဏ္ဏားဘကွန်းနှင့် တိုက်နွားခံနွား

“နောက်ဆုံးအချက်က လမ်းလေးခွအဆုံမှာ ဂါထာကို (၁၀၈ ခေါက်ရွတ်ရမယ်”

“ရွတ်ရမယ့် ဂါထာကရော . . ဆရာ”

“အေး . . ရွတ်ရမယ့်ဂါထာက

ဥုံ ကုတိ အရဟ ဉာဏ်အဝိ။

ဥုံ ကုတိ အရဟံ အဝိဉာဏကဩတံ။

သဝိဉာဏက သမ္မာအံအံ . . ဩသထံ” လို့ ရွတ်ဆိုရမယ်။

အဲဒီ တိုက်နွားနဲ့ခံနွားက ပင်လယ်နားနီးတဲ့ မြို့နယ်တွေမှာ သုံးလို့မရဘူး။ အထူးသဖြင့် မြန်မာပြည်အောက်ပိုင်းမှာ ရေကြီးလို့ သုံးမရဘူး။ ကုန်းမြေတွေဖြစ်တဲ့ မြန်မာပြည်အလယ်ပိုင်းနဲ့ အောက်ပိုင်းမှာပဲ သုံးလို့ရတယ်။ နွားဆိုတော့ ရေကြောက်တယ်လေ” လို့ ချင်းပြတယ်။

“ဆရာနန်းရယ် . . ဦးရှင်ကြီးကို ကြောက်လို့ဖြစ်မှာပါ . . ဟဲ . . ဟဲ” ဆိုပြီး ကျွန်တော် နောက်ပြောင်မိတယ်။

“နွားတွေကို အသက်သွင်းပြီးပြီဆိုရင် သူ့အတိုင်း လွှတ်ထားလို့ မရဘူး။ လွှတ်ထားရင် သူတို့သဘောနဲ့ သူတို့ လုပ်ချင်ရာ လုပ်ကြလိမ့်မယ်။ ဒီတော့ ဒီနွားတွေကိုပိုင်တဲ့ ပိုင်ရှင် ခိုင်းချင်သလို ခိုင်းလို့ရအောင် အချုပ်ဂါထာ ရွတ်ရတယ်”

“ဒါနဲ့ ဆရာနန်း စီရင်တဲ့အခါမှာ ကန်တော့ပွဲတွေ၊ ဘာတွေ မလိုဘူးလား”

“လိုတာပေါ့ . . စာရေးဆရာရယ်၊ ငှက်ပျော(၃)ဖီး၊ အုန်း(၁)လုံး၊ ကွမ်း(၃)ယာ၊ အလင်းတိုင်(၅)တိုင်၊ အမွှေးတိုင် (၅)ချောင်း၊ သပြေ(၉)ညွန့်၊ ဘုံ(၉)ဆင့် ထီးဖြူတစ်လက်တို့ လိုတယ်”

“နေရာ သုံးနေရာစလုံးမှာ ကန်တော့ပွဲအသစ် သုံးပွဲလို တယ်”

“ဒါနဲ့ ချုပ်တဲ့ဂါထာကရော ဘာရွတ်ရမှာလဲ . . ဆရာနန်း၊ ဘယ်နှခေါက်ရွတ်ရမှာလဲ ဆရာနန်း”

ကျွန်တော်က တစ်ခါတည်း ရှင်းအောင် မေးမိသည်။ ဒီတော့

www.burmeseclassic.com

ဆရာ နန်းတော်ရှေ့ပုဏ္ဏားဘကွန်းက -

“ပထမဆုံး(၄၅)ခေါက် ရွတ်ရမယ်။ နှစ်ခုပေါင်း ကိုးဂဏန်း ရတာပေါ့။ ချုပ်မိပြီဆိုရင်တော့ ကိုးခေါက်ပဲရွတ်လို့ ရတယ်”

“ဟုတ်ပြီ၊ ဆရာနန်းရှေ့ . . ဂါထာပြောပါဦး”

“ဂါထာကတော့ . .

ဥံ၊ ဗုဒ္ဓခြံ၊

ဥံ၊ ဓမ္မခြံ၊

ဥံ၊ သံဃာ့ခြံ၊

ဥံ၊ ဗြဟ္မာခြံ၊

ဥံ နတ်ဒေဝါအပေါင်း ခြံ . . လို့ ပထမ လေးဆယ့်ငါးခေါက် ရွတ်ရမယ်။ အထက်က ပြောထားသလိုပေါ့ကွာ”

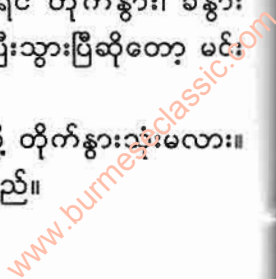
“အထူးသတိထားရမှာက ဒီနွားတွေကို ပိုင်ပြီဆိုရင်တော့ အတတ်နိုင်ဆုံး ငွေနှောက်မလိုက်ဘဲ မှန်တဲ့လူအတွက် လုပ်ပေးဖို့ လိုတယ်။ မမှန်တဲ့ဘက်က လုပ်ပေးမိတယ်ဆိုရင်တော့ အဝီဖိကို ထောက်ထိုးကျမယ်။ ငရဲပြည်မှာ နောက်ဘုရားပွင့်တောင် မကျွတ် ဘူး။ ဒါကြောင့် ဒီပစ္စည်းပိုင်တဲ့လူက ကောင်းတာရှိသလို၊ မကောင်း တာက ပိုများတယ်” လို့ ရှင်းပြတယ်။

“ဒါဖြင့် ဆရာနန်းက . .”

“ငါက နန်းရှေ့ပုဏ္ဏားဘကွန်းလေ။ အထက်လမ်းရော၊ အောက်လမ်းရော၊ အလယ်လမ်းရောသိထားမှ ဖြစ်မှာကွ။ ဘယ်လို လူက အကူအညီတောင်းတောင်း လုပ်ပေးနိုင်ရမယ်လေကွ။ ဒါ ကြောင့် စောတို့၊ ယောတို့ နယ်မြေကိုရောက်တုံး ရှိသမျှပညာ၊ ရ သမျှ ယူထားရတာကွ”

“ကိုင်း . . ကိုင်း ဒီလောက်ဆိုရင် တိုက်နွား၊ ခံနွား အကြောင်း မင်းတို့ သိသင့်သလောက်သိပြီးသွားပြီဆိုတော့ မင်း တပည့် ပေစိကိစ္စ တို့လုပ်ကြရအောင်”

“ဟုတ်ပြီ . . ဆရာ၊ ကျွန်တော်တို့ တိုက်နွားသုံးမလား။ ခံနွားသုံးမလား” လို့ ကျွန်တော်က မေးမိသည်။

နန်းရှေ့ပုဏ္ဏားဘကွန်းနှင့်တိုက်နွားခံနွား

“မင်းတပည့်က အတိုက်ခံနေရပြီ ဆိုတော့ ငါတို့ ခံနွားသုံး ရတော့မှာပဲ”

ဟုပြောကာ ကန်တော့ပွဲပြင်ပြီး ကန် တော့ပွဲရှေ့တွင် (ခံနွား) ကိုထားလျက် ငါထာများရွတ်ဆိုနေလေ၏။ ဂါထာ များရွတ်ပြီးသောအခါ လက်ခုပ် သုံးချက်တီး၍-

“တိုက်ဟ .. ခိုက်ဟ .. လုပ်ထား ငါ့လူ”

ဟု ပါးစပ်မှ တထွတ်ထွတ် ရွတ်ဆိုနေ၏။ ကျွန်တော်တို့လည်း-

“ဘာတွေ ဖြစ်လာမလဲ”ဟု ခံနွားကို မျက်ခြေမပြတ် စောင့်ကြည့် နေမိသည်။

လေမတိုက်ပါဘဲလျက် ခံနွား က မသိမသာ လှုပ်ခါလာသည်။ ကျွန်တော်တို့မှာ အံ့ဩသော မျက်လုံး များဖြင့် မမှိတ်မသုန် ခံနွားကို ကြည့်နေမိ၏။

ကျွန်တော်တို့ ဂရုတစိုက်ကြည့်နေခိုက် နာရီဝက်ခန့်ကြာ သော်-

“ဝုန်း! ..”

“ဖြောင်း! ..”

“ဂျလောင်း .. ဖြော .. ဖြော .. ဖြော”

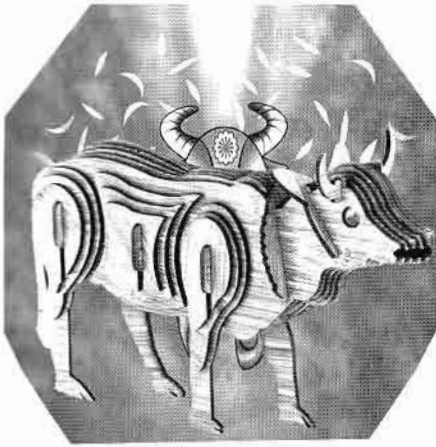
ခံနွားမှာ “ဖျောင်းခနဲ .. အသံနှင့်အတူ ထားရှိသော စားပွဲ ပေါ်မှ မြေပြင်သို့ပြုတ်ကျလာသည်ကို တွေ့ရ၏။

နန်းရှေ့ပုဏ္ဏားဘကွန်း မျက်စေ့မျက်နှာ ပျက်သွားသည်။ ကျွန်တော်လည်း အောက်ကျသွားသော ခံနွားကိုကြည့်လိုက်ရာ မြေမြင်ပေါ်တွင် မလှုပ်မယှက်လဲကျနေသည်ကို တွေ့ရ၏။

ခံနွား၏ ညာနောက် ခြေထောက်တစ်ချောင်း ပါမလာသည်

www.burmeseclassic.com

ကို တွေ့မြင်ရလေရာ ခံနွားထားသော ခုံပေါ် သို့ကြည့်မိရာ ခံနွား၏ ညာနောက် ခြေထောက် မှာ ခုံပေါ်တွင် ကျန်ရစ် သည်ကို တွေ့ရ၏။

“ညှိစိမ့်ရေ . . မင်းတပည့် ပေစိကို ဒီနေ့ချက်ချင်း ရွာကို ပြန်ခိုင်းလိုက်၊ လမိုင်း

နတ်က နောက်မှတင်လည်း ရပါတယ်။ မဟုတ်လည်း ရှိတဲ့လူနဲ့ပဲ နတ်ပြလိုက်ကြတာပေါ့ကွာ”

ဟုပြောသဖြင့် အခြေအနေမဟန်မှန်းသိသဖြင့် ပေစိကို ရွာသို့ ပြန်လွှတ်လိုက်ရလေတော့၏။

“သူတို့ဘက်က တော်တော်ကလေး လက်ဦးသွားပြီကွ . . ညှိစိမ့်ရ”

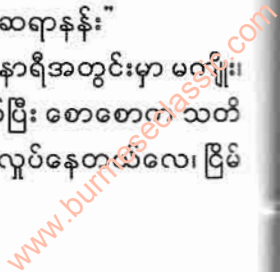
“ပေစိက ဘုန်းကံမြင့်တော့ ဟိုကလုပ်သမျှ သူ့သားသမီးနဲ့ မိန်းမတွေပဲ ခံရလိမ့်မယ်”

“ဒါနဲ့ ဆရာ ခံနွားက ဘာဖြစ်သွားတာလဲ”

“ရှုံးလို့ ခြေကျိုးသွားတာလေ၊ မှတ်ထား . . တိုက်နွားဖြစ် ဖြစ်၊ ခံနွားဖြစ်ဖြစ် ခြေကျိုးသွားရင် ရှုံးလို့သာမှတ်။ ခြေမကျိုး၊ လက် မကျိုးဘူးဆိုရင် ကိုယ့်နွားက နိုင်လို့ပဲ”

“ပွဲပြီး မပြီးက ဘယ်လိုသိတာလဲ ဆရာနန်း”

“ပွဲတစ်ပွဲ တစ်နာရီကြာတယ်။ တစ်နာရီအတွင်းမှာ မကျိုး၊ မပဲ့ဘူးဆိုရင် ကိုယ့်နွားက နိုင်လို့ပဲ။ နောက်ပြီး စောစောက သတိ ထားမိတယ်မဟုတ်လား၊ နွားက မသိမသာ လှုပ်နေတယ်လေ၊ ငြိမ်

သွားရင် ပွဲပြီးလို့ပဲပေါ့”

“အခုကိစ္စမှာ ဘယ်လို အကျိုးအမြတ် ဖြစ်နိုင်မလဲ ဆရာနန်း”

“အဲဒါက စောင့်ကြည့်ရမှာပဲ . . မင်းတပည့်လုပ်ထားတဲ့ အပြစ်အကြီးအငယ်ပေါ် ကြည့်ပြီး ခံရမှာပဲ ညှိစိမ့်”လို့ နန်းရှေ့ပုဏ္ဏား ဘကွန်းက ပြောပြ၏။

“ဒီကိစ္စရဲ့ ပြဿနာ အစက ဘာလဲ ညှိစိမ့်”

ဟု နန်းရှေ့ပုဏ္ဏား

ဘကွန်းကမေးသဖြင့် ကျွန်တော်က ဖြစ်နိုင်ခြေအများဆုံးဖြစ်သော လက်ပံတကားကျေးရွာမှ မိန်းကလေးအကြောင်းကို ပြောပြလိုက်ရာ

“ဪ... ချစ်စိတ်က ငယ်ထိပ်တက်နေပြီ ညှိစိမ့်၊ သူ့ဘက်က အပြတ်လုပ်နေပြီ။ ပေစိဘက်က တော်တော်ကလေး ပေးဆပ်ရလိမ့်မယ်။ နားသာထောင်နေပေတော့”

လို့ ပြောပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့လည်း ညဉ့်နက်သည်အထိ စကားပြောနေကြပြီး နောက်နေ့ နတ်ပွဲရှိသဖြင့် အိပ်ရာဝင်လိုက်ကြတော့၏။

လမိုင်းနတ်ပွဲကို မကွေးမှာရှိတဲ့ နတ်ကတော် စုံစုံလင်လင်နဲ့ ခုနစ်ရက် ကျင်းပလိုက်တယ်။

နတ်ပွဲကျင်းပနေစဉ်မှာပဲ သီတင်းကျွတ်လအတွက် ပွဲတွေက ဆက်တိုက်ဝင်နေတော့ ဒီနှစ်အတွက် ဇာတ်တိုက်ဖို့ လိုအပ်လို့ ပေစိကို လူကြိုနဲ့ စာပေးပြီး ကျွန်တော့ဆီ လာဖို့ မှာလိုက်

တော့ ပေစိ ရောက်မလာဘဲ မလာနိုင်သေးကြောင်း စာပြန်ကြားချက်ကို အောက်ပါအတိုင်း ရရှိခဲ့ပါတယ်။

သို့

ဦးညိုစိမ့်

စိန်သရဖူဇာတ်ပွဲ

အမှတ် (၂၄၂)၊ စကားဝါလမ်း

မြို့ဟောင်း(၆)၊ မကွေးမြို့

ရက်စွဲ ၈. ၈. ၁၉၈၇

ဇာတ်ဆရာခင်ဗျား . .

၁. ၈. ၁၉၈၇ ခုနေ့က ကျွန်တော့သမီးအငယ်မ မန်ကျည်းပင် ပေါ်တက်ပြီး မန်ကျည်းရွက်ခူးရာမှလိမ့်ကျပြီး သေဆုံးခဲ့ပါတယ်။

၆. ၈. ၁၉၈၇ ခုနေ့က သမီးအကြီး ကြိုးဆွဲချပြီး ကိုယ့်ကို ကိုယ် သတ်သေသွားခဲ့ပါတယ်။

ကျွန်တော်လည်း ဒီကိစ္စတွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး စိတ်မတည် ငြိမ်ဘဲ ဖြစ်နေတဲ့အတွက် ဇာတ်တိုက်မလာနိုင်တာကို ခွင့်လွှတ်စေလိုပါတယ်။

ကိစ္စအားလုံးပြီးပါက ကျွန်တော် ဆက်ဆက်လာခဲ့ပါမယ်။

မောင်ပေစိ

ရှားပင်လှရွာ

မှတ်ချက်

ရန်ကုန်မှ မကွေးသို့ ပြည်လမ်းဘက်မှလာပါက မကွေးမြို့နှင့် တောင်တွင်းမြို့အကြား၊ မကွေးမြို့နှင့် (၁၅)မိုင်အကွာတွင် "ရှားပင်လှ" ဟူသော ရွာ ယနေ့တိုင်ရှိပါသည်။

ထိုရွာကလေးသို့လာပြီး ဤဇာတ်ကြောင်းကို မေးပါက ပြောပြပါလိမ့်မည်။ သို့သော် ထိုရွာသူ၊ ရွာသားတို့က ကောင်းကင်မှ ဝင်

မိန်းမရေပုဏ္ဏားဘကွန်းနှင့် တိုက်နွားခံနွား

ထာသော မီးလုံးကြီးအား (ပုဏ္ဏက)တိုက်သည်ဟုပင် ထင်ကြပါသည်။ တိုက်နွားနှင့် ခံနွားကိစ္စကို မယုံကြပါ။

ပေစိမှာ ဘယ်သူက သတ်မှန်းမသိ။ စကုမြို့နယ် လျော်ဖြူ၊ ထောကျေးရွာ မန်းချောင်း ရေထဲတွင် အလောင်းကိုတွေ့ရာ ဝါးလုံးဖြင့်ထိုးလွှတ်၍ မန်းချောင်းရေအတိုင်း မျောပါလာပြီး လက်ခုတ်ပင်ကျေးရွာတွင် သောင်တင်ခဲ့ရာမှာ ဆယ်ယူပြီး စကုမြို့ဆေးရုံတွင် စာရေးသူကိုယ်တိုင် သင်္ဂြိုဟ်လိုက်ရပါသည်။

အဖြစ်မှန်များဖြစ်သော်လည်း ကာယကံရှင်၏အမည်ကို မပြောင်းလဲပါ။

(ဗဟုသုတ တိုးပွားကြပါစေ၊
စာပေသစ္စာဖြင့် -)

သဗ္ဗေ၊ အနိစ္စ၊ သင်္ခါရ
မကွေးညိုစိမ့်

ဝိညာဉ်လိပ်ပြာခွံ လမိုင်းအလောင်းကောင်

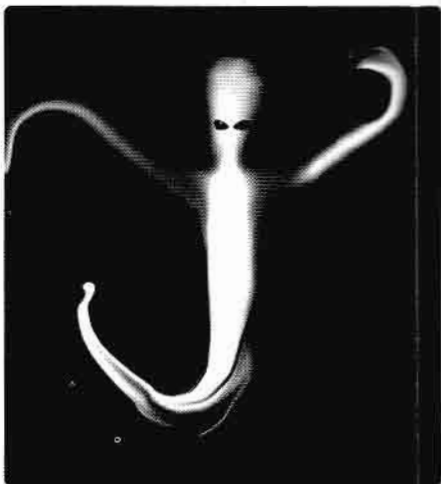
လက်တလောခေတ်စားတဲ့ ဝေါဟာရတစ်ခုဟာ “လမိုင်း” ဖြစ်ပါတယ်။ နတ်ကတော်တွေ သေသူကိုခေါ်တယ်တို့၊ သေသူနဲ့ စကားပြောနိုင်တယ်တို့ဆိုတာ တကယ်တော့ ဒီ“လမိုင်း”ကောင်နဲ့ စကားပြောခြင်းပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

မနောကလပ်မှုန်အားလုံး စွန့်ခွာပြီးနောက် ကျန်ရှိခဲ့သော လိပ်ပြာအလောင်းကောင်သက်သက်မျှကို လမိုင်းလို့ ခေါ်ပါတယ်။ လမိုင်းကို အလွယ်မှတ်မယ်ဆိုရင် ဝိညာဉ်အသေကောင်လို့ ခေါ်နိုင်ပါတယ်။ လူသေဆုံးပြီးနောက် ထွက်လာတဲ့ လိပ်ပြာအင်အား ကုန်ဆုံးသွားတဲ့အခါ ဝိညာဉ်ရိပ်(ဆာယာ)ဆိုတာ ထွက်လာပါတယ်။ ဒီကနေမှတစ်ဆင့် ဆာယာဟာ လမိုင်းအဖြစ် အသွင်ပြောင်းတာ ဖြစ်ပါတယ်။

ဒါဟာ ပညာရှင်တွေ သိပ်မသိသေးတဲ့ လျှို့ဝှက်ရှားပါးတဲ့ အကြောင်းအရာတစ်ခု ဖြစ်ပါတယ်။ လမိုင်းအသေကောင်မှာ အသိစိတ်နဲ့ အသိဉာဏ်တို့ လုံးဝမရှိတော့ပါဘူး။ လေတိုက်ရာလွင့်လျက်ရှိသော တိမ်ကဲ့သို့ လိပ်ပြာစီးကြောင်းအတိုင်း မျောနေပါတယ်။ ဒီလိပ်ပြာဝိညာဉ်ခွံကို နတ်ကတော်က ဆင့်ခေါ်တဲ့အခါမှာ

တစ်ခဏတာမျှ ကိုရို.ကား
ရားနဲ့ အသက်ဝင်လာပါ
တယ်။ ဒါကို လူတွေက
သေသူဝင်ပူးတယ်တို့၊
ဝင်စီးတယ်လို့ ဆိုကြတာ
ပါ။ များသောအားဖြင့်
လမိုင်းကောင်ပဲ ဝင်လာ
တာဖြစ်ပါတယ်။

ဒီလမိုင်းအခွံ
ဟာ သေသူနဲ့ သဏ္ဍာန်
အားဖြင့် ချွတ်စွတ်တူပါ

တယ်။ ယင်းကွယ်လွန်သူပုဂ္ဂိုလ် ပြောနေကျ စကားအတိုင်း ပြော
ပြီး၊ ရေးနေကျလက်ရေးကိုပင် ဖန်တီးပြီး ရေးပြနိုင်ပါတယ်။

ခုခေတ်မှာ ဘိုးမင်းခေါင်ဝင်စီးပြီး ပြောတယ်တို့၊ ဟော
တယ်တို့ဆိုတာ တကယ်တော့ ဒီပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတွေ တကယ်ကြွလာ
တာ မဟုတ်ဘဲ လမိုင်းကောင်များ ဝင်စီး၊ ဝင်ပူးခြင်းပဲ ဖြစ်ပါတယ်။
လူသားတစ်ဦးဟာ လူဘုံကနေ အထက်သုဂတိဘုံအဆင့်ဆင့်ကို
တက်လှမ်းရာမှာ အလောင်းကောင်(၃)ခုထက်မနည်း စွန့်ခွာခဲ့ရ
ပါတယ်။

ကြမ်းတမ်းသော ရုပ်ခန္ဓာ၊ ပရာဏခန္ဓာ၊ လိပ်ပြာခန္ဓာ(၃)ခု
တို့ကို တဖြည်းဖြည်း ပျက်ပြားကြွေလွင့် ပျောက်ကွယ်သွားသည့်
တိုင်အောင် စွန့်ခွာခဲ့ရတာ ဖြစ်ပါတယ်။ တချို့သော ယုတ်ညံ့တဲ့
အောက်လမ်းဆရာတချို့က ဒီလမိုင်းကောင်တွေကို ပညာအင်္ဂါ
အရင်များနဲ့ အသက်သွင်းပြီး အတိုက်အခိုက်စီရင်နည်းများမှာ
အသုံးပြုကြပါတယ်။

ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ အသွင်သဏ္ဍာန်ဖြင့် အသက်ရှင်
နေသည့် အလား အသက်သွင်းပေးနိုင်ပါတယ်။ ဖန်တီးနိုင်တဲ့
ပညာရှင်အပေါ်မူတည်ပြီး သူတို့ရဲ့သက်တမ်းဟာ တည်ရှိပါတယ်။

www.burmeseclassic.com

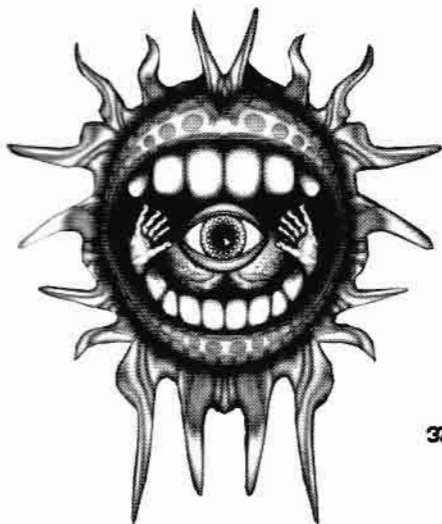
2 0 1 6

အာဖရိကမှ **ဒောင်ကျော်စွာ**

ဒီဘိုလာ

မှတ်သက်ကျေးဇူးတင်ဖူးများ

။

သေသူများမှာ

တလောဆီက

အီဘိုလာပိုး ကူးစက်ခံရ၍

သေဆုံးသွားသူများ ဖြစ်ပြီး

၎င်းတို့ကို ပူးဒူးနတ်ဆရာတို့

အစီအမံဖြင့် ပြန်လည်

အသက်သွင်းထားခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

၂၀၁၄ ခုနှစ် မတ်လလောက်က ဖြစ်သည်။

အီဘိုလာ ရောဂါကပ်ဆိုးကြီး အနောက်အာဖရိကနိုင်ငံများ ဖြစ်သော ဂီနီ၊ ဆီရာလီယွန်၊ လိုက်ဘေးရီးယား၊ ကွန်ဂို၊ နိုင်ဂျီးရီးယားတို့မှာ ဖြစ်ပွားခဲ့သည်။ ဤရောဂါမျိုးက ကူးစက်မြန်လွန်းသောကြောင့် အေအိုင်ဒီအက်၊ ကင်ဆာရောဂါတွေထက် ကြောက်မက်ဖွယ် ကောင်းခဲ့သည်။

အာဖရိကနိုင်ငံတွေမှာ လူပေါင်း(၈၀၀၀)ကျော် ကူးစက်ခံလိုက်ရပြီး (၄၀၀၀)နီးပါး သေဆုံးခဲ့ရကြောင်း၊ ကမ္ဘာ့ကုလသမဂ္ဂမှ ထုတ်ပြန်ထားခဲ့သည်။ သေဆုံးခဲ့သူတွေထဲတွင် ဆရာဝန်(၅)ဦးနှင့် ဆေးဝန်ထမ်း (၁၀၀)ကျော် ပါဝင်ခဲ့သည်။

ထို့ကြောင့် ကမ္ဘာပေါ်မှ ကျွမ်းကျင်သော ဆေးပညာရှင်များက တစ်လအတွင်း ဤအီဘိုလာရောဂါသည် ပြင်သစ်နိုင်ငံ၊ ဗြိတိန်နိုင်ငံတွေကို ကူးစက်ဖို့ (၅၀)ကနေ (၇၀)ရာခိုင်နှုန်းထိ သေချာနေသည်ဟု ခန့်မှန်းထားခဲ့လေသည်။

ထို့ကြောင့် အမေရိကန်နိုင်ငံ၊ ဗြိတိန်နှင့် ဥရောပလေဆိပ်အဝင်အထွက်ဂိတ်တွေမှာ အာဖရိကနိုင်ငံက ပြန်လာသူတွေ၊ အပြင်း

www.burmeseclassic.com

များနာနေသူတွေကိုပါ ညွှန်ကြားစောင့်ကြည့်နေကြရသည်။

(၂၆)ကြိမ်မြောက် ကမ္ဘာ့ကုလသမဂ္ဂညီလာခံတွင် သမ္မတ အိုဘားမားက ဤအိဘိုလာရောဂါကို တိုက်ဖျက်ရာမှာ နိုင်ငံတကာက ပူးပေါင်းပါဝင်ကြဖို့ပင် တိုက်တွန်းထားလေသည်။

ဤတွင်သာမက အမေရိကန်နိုင်ငံအနေဖြင့် ဒေါ်လာ သန်း တစ်ထောင် ကူညီပေးနိုင်ဖို့ ကတိပေးသည့်အပြင် ရောဂါဖြစ်ပွားရာ အာဖရိကဒေသက လူတွေကို ကျန်းမာရေး ကူညီပေးနိုင်ရန် တပ်သား (၃၀၀၀)ကို စေလွှတ်ပေးခဲ့သည်။

အိဘိုလာရောဂါမှာ အာဘိုဗိုင်းရပ်စ်တစ်မျိုးကြောင့် ဖြစ်ရပြီး ရောဂါပျိုးရက်က (၅)ရက်မှ (၂၀)ရက် ကြာတတ်သည်။ ရောဂါဖြစ်ပြီး တစ်ပတ်မှ (၁၀)ရက်အတွင်း သွေးထွက်လွန်ပြီး သေဆုံးကြရခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

ရောဂါဖြစ်လာလျှင် “ကုရာနတ္ထိ ဆေးမရှိသေး” ဟု ဖြစ်စကကြောက်လန့်၊ တုန်လှုပ်ခဲ့ရသေးသည်။ သို့သော် အမေရိကန်နိုင်ငံဆေးကုမ္ပဏီကြီးမှ ဆေးရွက်ကြီးမှ စမ်းသပ်ထုတ်လုပ်လိုက်သော ဆေးကြောင့် ကာကွယ်ကုသနိုင်ပြီဖြစ်သည်။ တောမီးပမာ ယုံ့နဲ့လာမည့် ဘေးကြီးမှ ကင်းဝေးသွားခဲ့ပြီ။

သို့သော် အနောက်အာဖရိကတိုက်ရှိ တိုဂိုနိုင်ငံတောင်ပိုင်းတွင် နေထိုင်ကြသော တိုင်းရင်းသားများမှာ ပူးဒူးဝါဒကို (VOC DOO ISM) သက်ဝင်ယုံကြည်သူများနှင့် ပူးဒူးပညာတတ် အောက်လမ်းဆရာများက တစ်စခန်းထလာသည်။

“အညှီရှိရာ ယင်အုံ” ဆိုစကားအတိုင်း ပူးဒူးဝါဒီသမားများက သိုင်းပိုင်းရောက်လာကာ ကိုယ်ကျိုးရှာခဲ့ကြသည်။ အိဘိုလာရောဂါနှင့် အမြန်မြှုပ်နှံလိုက်ရသော လူသေအလောင်းတချို့မှာ ဖုတ်သက်သွင်းခံလိုက်ရကြောင်း မှုခင်းပြစ်မှုသတင်းများ ယုံ့နဲ့သွားသည်။ အိုင်တီစေတီကြီးတွင် အင်တာနက်နှင့် လူမှုကွန်ရက်၊ ဖေ့စ်ဘုတ်၊ ဟန်းဆက်များကြောင့်လည်း ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

ထိုသို့ ဖွန်ဘီး ခေါ် ဖုတ်ဝင်နေသူများကို ကြိုတင်ပျိုးခင်း

များ၌ အလုပ်လုပ်ခဲ့ရပြီး ရွာရှိသင်္ချိုင်းသို့ ပြန်ရောက်လာကြကြောင်း တင်ပြထားသည်။ ထိုသူများကို ဒေသခံ အာဖရိက ကျွန်းသားများက “လမ်းလျှောက်နေသော လူသေများ” ဟု တင်စား ခေါ်ဝေါ်ခဲ့ကြပြန်သည်။

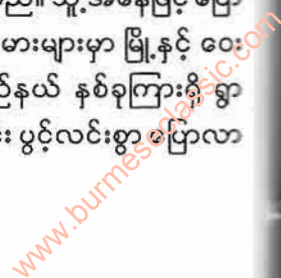
ဖြစ်ပျက်သည့် နေရာဒေသမှာ ဟေတီကျွန်းပိုင် ဗြိတိသျှ အစိုးရနှင့် အမေရိကန်ကုမ္ပဏီကြီးတစ်ခုတို့ ဖက်စပ်လုပ်ကိုင်နေရာ ဝန်းအတွင်းမှာ ဖြစ်သည်။ ယင်းနေရာတွင် စက်ရုံကြီးများ၊ ခေါင်းတိုင်ကြီးများ၊ ဥဩသံများနှင့် ကြံတင်သော ရထားတွဲခုတ်မောင်းများ စသည် စသည်ဖြင့် စိုပြေလှသည်။

ထိုအချိန်ကာလတွင် အတိုကောက်အားဖြင့် “ဟက်စကိုး” အမည်ရှိ ကုမ္ပဏီကြီးမှာ လုပ်ငန်းအတွင်ကျယ်ဆုံး ဖြစ်နေသည်။ သကြား ဝယ်ယူလိုသူ ဖောက်သည်တို့ထံမှ အကြီးအကျယ် မှာထားခြင်း ခံနေရချိန်ပင်ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် ဟေတီတစ်ကျွန်းလုံးရှိ ဒေသမျိုးစုံမှ နီဂရိုးမိန်းမ၊ ယောက်ျားအလုပ်သမားတို့ကို သိမ်းသွင်းလက်ခံ၍ အလုပ်ပေးနေရသည်။ ဟေတီကျွန်းမှ လယ်သမား၊ ယာသမားတို့ကလည်း တဖွဲဖွဲပင် လာရောက်၍ အလုပ်ဝင်ခဲ့ကြသည်။

ဤအခွင့်ကောင်းကိုယူ၍ ဖုတ်သက်ဝင်သူများ ရောက်လာပုံမှာ တစ်နေ့သော နံနက်တွင် အလုပ်သမားလက်ခံသည့် ရုံးခန်းသို့ ထူးခြားသည့် အသွင်ပြင်လက္ခဏာရှိသူ လူအချို့ လာရောက် စာရင်းသွင်းခဲ့သည်။ ထိုသူတို့မျက်နှာမှာ မည်သည့် ခံစားချက်မှမရှိသည့် ဟန်ဖြင့် ငိုငံတွေတွေ၊ ငေးတေးတေး ဖြစ်နေကြသည်။

သို့သော် သူတို့၏ခေါင်းဆောင်လုပ်သူ “တီဂျိုးဇက်” ဆိုသူကိုလံဘီယာမြို့သားမှာမူ လူရည်လည်ပုံရသည်။ သူ့အနေဖြင့် ပြောပြသည်မှာ ယခု သူခေါ်လာသော အလုပ်သမားများမှာ မြို့နှင့် ဝေးကွာလှမ်းလှသော ဟေတီနှင့် ဒိုမီနီကန်ပြည်နယ် နှစ်ခုကြားရှိ ရွာသိမ်၊ ရွာငယ်များမှလာကြသူများဖြစ်ကြောင်း ပွင့်လင်းစွာ ပြောလာသည်။

ထို့ကြောင့် အသိအလိမ္မာ၊ ဧဟုသုတခေါင်းပါးလှပြီး ဤကဲ့သို့ အလုပ်ရုံ အတွင်း လူသူ ဆူညံသော ပတ်ဝန်းကျင်ကို သူတို့တွေ အတွက် စိမ်းနေကြောင်း စသည် ဖြင့် ရှင်းလင်း ပြောပြခဲ့လေသည်။

တစ်ဖန် သူ့လူများမှာ အလုပ်ကို ကြိုးစားသူများသာ ဖြစ်ပြီး အပင်ပန်းခံနိုင်ကြသဖြင့် သူတို့တတွေနှင့် သဟဇာတ မတည့်လှသော တခြား အလုပ်သမားများနှင့် အဆင်မပြေဖြစ်မည်ကို စိုးရသည်။ ထို့ကြောင့် သူ့လူများအား စက်ရုံမှ ဝေးကွာလှမ်းသည့် ကြံခင်းများတွင်သာ တာဝန်ချထားပေးရန် တောင်းဆိုခဲ့လေသည်။

ထိုအချိန်ကာလက ဟေတီယန် အမေရိကန် သကြားတုမ္ဗကီကြီးမှာလည်း နိုင်ငံခြားတိုင်းပြည်များသို့ သကြားတန်ချိန်များစွာ တင်ပို့ပေးရန် စာချုပ်ချုပ်ဆိုထားသည်။ အလုပ်ပြီးနိုင်ရန် အတွက် အလုပ်သမားများ အလွန် လိုအပ်နေချိန်လည်း ဖြစ်သည်။

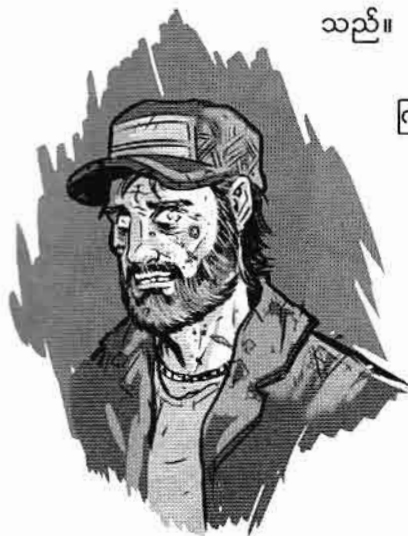
သို့ဖြစ်၍ အသစ် စာရင်းသွင်းလာသော အလုပ်သမားသစ်များကို ဘယ်သူကမှ ဂရုတစိုက် စစ်ဆေးလေ့လာမနေနိုင်ဘဲ လက်ခံခဲ့ကြသည်။ ထို့ကြောင့် တီဂျိုးဇက်၏အလုပ်သမားများကို အခြားသော အလုပ်သမားတန်းလျားနှင့် ဝေးကွာလှမ်းလွန်းသည့် ကြံစိုက်ခင်းများတွင် တာဝန်ပေးထားခဲ့လေသည်။

အလုပ်သမားများမှာ သူတို့ မိတ်ဆွေသင်္ဂဟများ၊ ဆွေမျိုးတော်စပ်သူများ ဆုံတွေ့မိစေရန်၊ မှတ်မိရန် အခွင့်အရေးနည်းပါးစေခဲ့သည်။ ယင်းသို့ မတွေ့ဆုံမိစေရန်လည်း အလုပ်သမားခေါင်းဖြစ်သူ "တီဂျိုးဇက်" မှာ အလွန် ဂရုတစိုက် ဆောင်ရွက်ထားရလေ

www.burmeseclassic.com

သည်။

ဤအကြောင်း ဇစ်မြစ်ကို ကြားသိလိုက်ရသူများ အံ့အား သင့် သွားကြပေလိမ့် မည်။ အဘယ်ကြောင့် ဆိုသော် သူတို့ခေါ်လာသည့် ဗဟုသုတ ခေါင်းပါးသူ ရွာသားအလုပ် သမားတို့သည် ရိုးရိုးလူများ မဟုတ်ချေ။ ဟေတီကျွန်း သူ ဇနီးသည် ကရီးယန်းနှင့် ပူးဒူးဆရာများ ပူးပေါင်း စီစဉ်၍ စုဆောင်းလာခဲ့သော

ဇွန်ဘီးခေါ် သေသူများကို ပြန်လည် အသက်သွင်းထားသူများ ဖြစ် နေခြင်းကြောင့်ပေတည်း။

သေသူများမှာ တလောဆီက အီဘိုလာပိုး ကူးစက်ခံရ၍ သေဆုံးသွားသူများဖြစ်ပြီး ၎င်းတို့ကို ပူးဒူးနတ်ဆရာတို့ အစီအမံဖြင့် ပြန်လည် အသက်သွင်းထားခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ "ပူးဒူး" ဟူသော အယူဝါဒ၏ ယေဘုယျ အဓိပ္ပာယ်ဖွင့်ဆိုချက်မှာ ဝိညာဉ် (SPIRIT) ဟုဆိုထားသည်။ သေသူ၏ဝိညာဉ်ကို ပြန်ခေါ်သွင်းကာ ချုပ်ကိုင် ထားခြင်းမျိုးပင် ဖြစ်သည်။

ယခု တီဂျိုးဇက်တို့ ဇနီးမောင်နှံမှာ ဇွန်ဘီးခေါ် ဖုတ်ကောင် များကို သူတို့ပိုင် ကျေးကျွန်များအဖြစ် အသုံးချနိုင်ရန် ပူးဒူးနတ်ဆရာ တို့အား ပူဇော်ငွေပေးပြီး မွေးခိုင်းစားထားခဲ့ခြင်းပင် ဖြစ်ပေတော့ သည်။

ဤသို့ဖြင့် ရက်သတ္တပတ် အတော်များများ ကုန်ဆုံးသွားခဲ့ လေပြီ။ တုံ့ကိုဘာဝေ အသွင်သဏ္ဍာန်ရှိသော ဖုတ်သက်ဝင် နှိပ်စား အလုပ်သမား စုစုပေါင်းသုံးကျိပ်တို့မှာ ကြံခင်းများထဲဝယ် သူတို့ သခင် တီဂျိုးဇက်အတွက် ပင်ပန်းကြီးစွာ အလုပ်လုပ်ပေးနေကြရ

သည်။ တစ်ခါတရံ အပိုချိန် အလုပ်ဆင်းရန်အတွက် တီဂျိုးဇက်က ကြိမ်တုတ်ဖြင့် ရိုက်ခိုင်းတတ်သည်။

လခထုတ်သည့်ရက်မျိုးတွင် တီဂျိုးဇက်သည် သူ၏ကုန် သုံးကျိပ်၏ တစ်ပေါင်းတည်းသော လုပ်ခများကို သူတစ်ယောက် တည်း သွားရောက်ထုတ်ယူလေ့ရှိသည်။ ထိုလုပ်အားခ ငွေအားလုံး မှာ သပိတ်ဝင်၊ အိတ်ဝင်ရသည်ဆိုခြင်းမှာ ယုံမှားဖွယ်သံသယ မရှိ ရှာကြချေ။

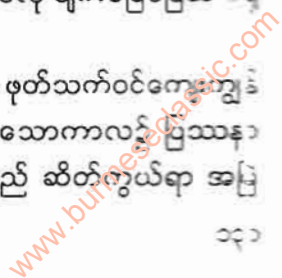
ဖွန်ဘီးခေါ် ဖုတ်သက်ဝင်နေသူများမှာ စကားလည်း မပြော။ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ဘာတွေဖြစ်နေသည်ကိုလည်း ဂရုတစိုက် မရှိသော သဘာဝ ရှိတတ်ကြ၏။ ထို့ကြောင့် သူတို့အတွက် အသုံးချစရာငွေ မလိုအပ်ပေ။ ငွေကိုလည်း သုံးရကောင်းမှန်းပင် မသိရှာကြ။ သူတို့ သိသည်က အစာစားဖို့နှင့် သခင်စေခိုင်းသည့်အမိန့်ကို နာခံဖို့သာ သိတော့သည်။

ရက်သတ္တပတ် ကုန်ဆုံးသည့် အလုပ်ပိတ်ရက်မျိုး၌ တီဂျိုး ဇက်နှင့် ဇနီးသည်တို့မှာ ဖွန်ဘီးခေါ် ဖုတ်သက်ဝင်နေသူများအတွက် အကုန်အကျနည်းလှသော အပေါစား အစားအစာများကို တာဝန် ယူ၍ ကျွေးမွေးရတတ်သည်။

ဤသို့ အစာကျွေးရာ၌ ဂရုပြုရသည့် အချက်မှာ အစား အသောက်များထဲတွင် "ဆား"လုံးဝ ပါမသွားရန် သတိအမြဲထားချ သည်။ အကယ်၍ ဖွန်ဘီးခေါ် ဖုတ်ကောင်သည် "ဆား"စားမိသွား ခဲ့ပါက သူတို့သည် သေဆုံးပြီးသားအလောင်းများဟူ၍ ပြန်လည် သတိရသွားတတ်ကြသည်ဟု အယူအဆရှိသောကြောင့်တည်း။

ထို့ကြောင့်လည်း တီဂျိုးဇက်တို့ ဇနီးမောင်နှံမှာ "ဖွန်ဘီး" များကို တစ်ယောက်မရှိ၊ တစ်ယောက်ဆိုသလို မျက်ခြေမပြတ် ဝေ့ စိုက် စောင့်ကြည့်ကြရလေသည်။

ယင်းကဲ့သို့ ဂရုတစိုက်နှင့် သူတို့၏ ဖုတ်သက်ဝင်ကျေးကျွန် များကို ထိန်းသိမ်းခဲ့သော်လည်း တစ်ချိန်သောကာလ၌ ပြည်သူများ ဝေါ့ခဲ့ရလေတော့သည်။ မကောင်းမှုဟူသည် ဆိတ်ကွယ်ရာ အမြဲ

မရှိ ဆိုစကားလည်း ဒုစရိုက်သမားတို့အတွက် ရှိထားခဲ့ပြီမဟုတ်ပါလော။

ဖြစ်ရပုံမှာ .. တီလျိုးဇက်သည် ငွေကြေးစုဆောင်းမိလာသဖြင့် လောကီလူသားတို့ ထုံးစံအတိုင်း လေဘဝင်ဟပ်လာသည်။ သို့ဖြစ်၍ အပန်းဖြေခရီး ထွက်သွားသည်။ ယင်းအတွက်ကြောင့် ဇနီးဖြစ်သူ ကရီးယန်းက ဇွန်ဘီးခေါ် ဖုတ်ကောင်ဝင်နေသူများကို ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရသော တာဝန်ယူထားရသည်။

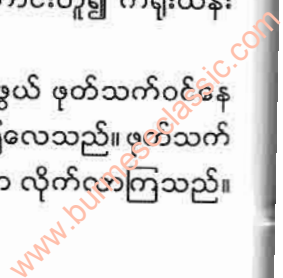
တစ်ရက်သော တနင်္ဂနွေနေ့ သင်္ကြားစက်ရုံပိတ်ရက်တွင် ဖြစ်၏။ အနီးအနားမြို့ထဲ၌ ပျော်ပွဲရွှင်ပွဲ အခမ်းအနားတစ်ခုရှိနေသည်။ ဝေးလံခြောက်သွေ့လှသည့် ကြံခင်းတောကြီးအတွင်း နေထိုင်ခဲ့ရသည်မှာ ငြီးငွေ့လှသောကြောင့် "ကရီးယန်း" တစ်ယောက် သွားကြည့်လိုစိတ် ပြင်းပြလာသည်။

သို့သော် သူမ တာဝန်ယူ စောင့်ကြည့်နေရသော ဖုတ်သက်ဝင် ဇွန်ဘီးများကို ထိန်းသိမ်းစောင့်ကြည့်သူမရှိဘဲ ထားခဲ့ရန်မှာလည်း မဖြစ်နိုင်ပြန်ချေ။

ဖုတ်သက်ဝင်နေသူများမှာ မည်သည့် အကျိုးအမြတ်မှ မရရှာကြ။ ကြံခင်းထဲမှာ အလုပ်ပင်ပန်းကြီးစွာ လုပ်ကိုင်နေရရှာသည်မှာလည်း ကြာပေပြီဟု သူမအနေဖြင့် ဂရုဏာသက်မိလိုက်သည်က တစ်ကြောင်း။

မြို့ပေါ်ကလူများအနေနှင့်လည်း သူတို့၏ကျွန်များဖြစ်သော ဖုတ်သက်ဝင်နေသူများအကြောင်းကို ဂရုတစိုက် ရှိမိကြမည် မထင်သောကြောင့် တစ်ကြောင်းဟူသော အတွေးမျိုးတွေး၍ သူတို့ကိုပါ မြို့ပေါ် ပျော်ပွဲရွှင်ပွဲဆီခေါ်သွားမည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ ဤကဲ့သို့ခေါ်သွားခြင်းဖြင့် အန္တရာယ်မရှိစကောင်းဟူ၍ ကရီးယန်းက ယူဆမိသည်။

သူမအနေဖြင့်လည်း အချွေအရံသဖွယ် ဖုတ်သက်ဝင်နေသူ လူသုံးကျိပ်နှင့် မြို့သို့ တက်ရောက်လာခဲ့ကြလေသည်။ ဖုတ်သက်ကောင်များမှာ တုံ့ကိုဘာဝေနှင့် တိတ်ဆိတ်စွာ လိုက်လာကြသည်။

သူတို့သည် ပြူးကြောင်သော မျက်လုံးများဖြင့် စိတ်ဝင်စားမှု ကင်းမဲ့စွာ ခပ်ငေးငေးပင် လမ်းလျှောက်လာခဲ့လေသည်။ မြို့ထဲရှိ ဈေးရပ်ကွက်တွင် လူစည်ကားလှပြီး အာဖရိကတိုက် နေပူရှိန်က လည်း ပြင်းထန်လှ၏။

ခဏမျှကြာသောအခါ ကရီးယန်းသည် သူမ၏ ဇွန်ဘီးများ အတွက် အမောအပန်းပြေစေရန်သဘောဖြင့် အခွံပါသော သစ်သီးခြောက်တစ်ထုပ်စီ ဝယ်ယူကျွေးလိုက်၏။ ၎င်းသစ်သီးခြောက်တို့ ငါးဆား” ပါဝင်နေမှုကို သတိမထားလိုက်ချေ။

ဇွန်ဘီးခေါ် ဖုတ်ကောင်များသည် ဝါးစားနေကြ၍ မကြာမီ ပြောင်းလွဲမှုများ ဖြစ်ပေါ်ခဲ့ရလေသည်။ စကားတစ်ခွန်းမှ မပြော၊ အသံဟူ၍ စိုးစဉ်းမျှမပြုခဲ့သော “ဇွန်ဘီး” များသည် သစ်သီးခြောက် ဝါးစားပြီး ပါးစပ်မှ စူးစူးဝါးဝါးနှင့် တိရိစ္ဆာန်များကဲ့သို့ အော်မြည်ကြပြီးနောက် ငေးကြောင်ကြောင်ဖြစ်နေသော မျက်လုံးများကလည်း သူတို့လာခဲ့ရာ ဝေးလံလှသည့် တောင်တန်းများဆီသို့ တပြိုင်နက် လှမ်းမျှော် ကြည့်ရှုနေကြလေ၏။

ဖုတ်ကောင်များ၏ ထူးဆန်းစွာ အော်ဟစ်နေမှုကြောင့် အံ့ဩထိတ်လန့်သွားသော “ကရီးယန်း” က တွေဝေကြည့်နေစဉ် မှာပင် ဇွန်ဘီးများသည် ထိုင်ရာမှထကာ တစ်ဦးနောက်တစ်ဦး၊ စီတန်းကာ ကိုယ့်အရပ်ဒေသရှိရာ တောင်တန်းများဆီသို့ ပြန်လှည့်

လျှောက်သွားကြလေသည်။

ကရီးယန်းက မသွားရန်
အော်ဟစ် အမိန့်ပေးသည်
ကိုပင် ဂရုမစိုက်ကြတော့
ချေ။ အဘယ်ကမျှလည်း
ဖုတ်ကောင်များအား လှမ်း၍
မတားဆီးနိုင်ကြ။ တားဆီးရဲနိုင်
သူလည်း မရှိချေ။

ဗူးဒူးဝါဒကို လက်ခံ
၍ အယူသီးကြသူ နီဂရိုးများ
အဖို့ ဤကဲ့သို့ စီတန်းသွား
နေကြသူများမှာ မိမိတို့မှာ

အလောင်းကောင်များဖြစ်ကြောင်း ပြန်ပြောင်း သတိရသွားတတ်
ကြသည်။ ဘေးပတ်ဝန်းကျင်ရှိ လူများကလည်း လူစစ်စစ်မဟုတ်၊
ဖုတ်ကောင်များဟု သဘောပေါက် နားလည်သွားသောကြောင့် ဖြစ်
သည်။

ဖုတ်ဝင်နေသူအားလုံးက သူတို့၏ ဇာတိရွာများသို့ ပြန်
ရောက်လာကြသောအခါ လမ်းမလယ်ခေါင်ကိုပင် စက်ရှပ်သဖွယ်
ဆက်လျှောက်သွားကြသည်။ ထိုအခါ သူတို့ကို မှတ်မိသိရှိသွားသော
ဆွေမျိုးမိတ်သင်္ဂဟတို့က ပြေးထွက်ကြိုဆို၍ နှုတ်ဆက်စကား ပြော
ကြားကြသည်။

သို့သော် ဇွန်ဘီးများသည် ထိုသူများကို လမ်းပေါ်မှ တွန်း
ဖယ်ပစ်ပြီးနောက် သချိုင်းမြေအထိ ဆက်လက် လျှောက်သွားခဲ့
ကာ သချိုင်းရောက်လေမှ လဲကျ၍ တစ်ဖန် သေဆုံးခြင်းသို့ ရောက်
ကြရလေသည်။ သည်တစ်ကြိမ်တွင်မူ သူတို့သည် အဘယ်သူက
မျှ အနှောင့်အယှက်မပြုသဖြင့် ထာဝရ သေဆုံးကြရချေသည်။

မိမိတို့၏ဆွေမျိုးသားချင်းများ ယခုကဲ့သို့ ဖြစ်ပျက်ခဲ့ချ
သည်ကို မခံမရပ်နိုင်ဖြစ်ကြကုန်သော ရွာသားများ ထိတ်လန့် တုန်
လှုပ်ခြင်း ဖြစ်ကြရသည်။ ပြီးတော့ ဖြစ်ပျက်ခဲ့သော အခြင်းအရာ
တို့ စုံစမ်းကြသည်။

ဤသို့ဖြင့် သူတို့သည် တီဂျိုးဇက်ကို မိမိတို့ ဆွေမျိုး၊ မိငယ်
ဆွေများအတွက် လက်စားချေမည်ဟု သစ္စာဆိုကြသည်။ ယင်း
သစ္စာကို သူတို့သည် ပူးပေါင်းကြိုးပမ်း၍ အကောင်အထည်ဖော်နိုင်
ခဲ့သည်။

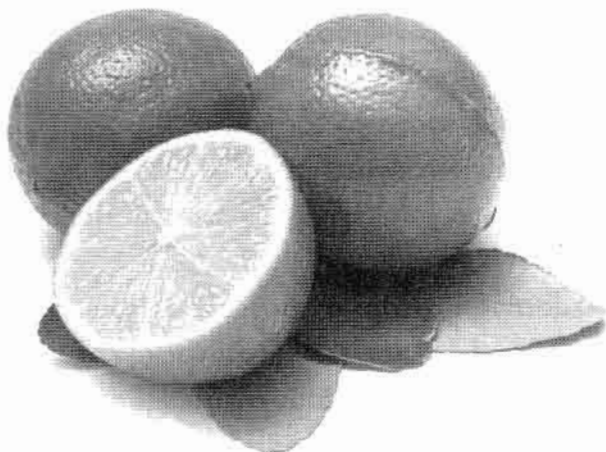
မကောင်းမှုဟူသည် ဆိတ်ကွယ်ရာမရှိ ဆိုစကားအတိုင်း
တီဂျိုးဇက်တို့ လင်မယားအား အီဘိုလာရောဂါကြောင့် သေဆုံးချ
သည့်အလောင်းများ ပျောက်ဆုံးမှုကြောင့်ပင်ဖြစ်သည်။

ယခု စာရေးသူ ကျွန်ုပ်အနေဖြင့် တင်ပြခဲ့သော အာဖရိက
မှ အီဘိုလာဖုတ်သက် ကျေးကျွန်များအကြောင်းကို အခြေအမြစ်
မရှိသော အယူသီးယုံကြည်မှုဟူ၍ ထင်မြင်ပေလိမ့်မည်။ သေဆုံး
ပြီးသူ အလောင်းကောင်သည် လှုပ်ရှားသွားလာသည်ဟု ဆိုခြင်းမှာ
ယုံကြည်စရာ မကောင်းသလို၊ မဖြစ်နိုင်ကောင်းသည်မှာ အမှန်ပင်
ဖြစ်ပါသည်။

သို့ရာတွင် ဟေတီကျွန်း၏ ရာဇဝတ် တရားဥပဒေပြဋ္ဌာန်း
ချက်တစ်ရပ်၌ သေဆုံးပြီးသူကို မြှုပ်နှံထားရာမှ မဖော်ယူရ။ ဖော်ယူ
ပြီးလျှင် ဆေးဝါးမစီရင်ရ။ ဤသို့ထားမြစ်ချက်ကို မလိုက်နာလျှင်
ဖောက်ဖျက်သူကို လူသတ်မှုကဲ့သို့ တစ်ထပ်တည်း အပြစ်ဒဏ်ခတ်
မည်ဟူ၍ အတိအလင်း ဖွင့်ဆိုထားလေရာ ထိုအရာမှာ အကြောင်း
မဲ့ သက်သက် ဤဥပဒေကို ထုတ်ပြန်ခြင်း မပြုကြောင်း ထင်ရှားနေ
လေတော့သည်။

ကုစိတံ = လိုရာဆန္ဒ ပြည့်ဝကြပါစေ
အောင်ကျော့စွာ

သံပရာသီးနှင့် အတိုက်အခိုက်များ ပြေရှင်းနည်း

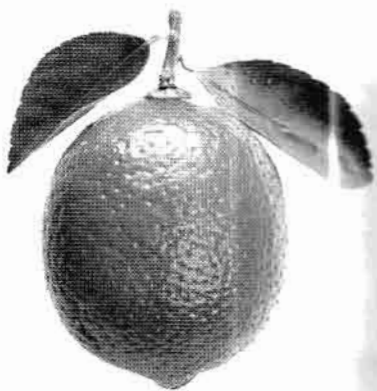
သံပရာသီးဟာ အဆိပ်ဖြေ၊ အတိုက်အခိုက်ဖြေနိုင်တဲ့ ဂမ္ဘီရ အသီးဖြစ်သလို၊ ဆေးဖက်ဝင်တဲ့ သီးနှံလည်း ဖြစ်ပါတယ်။ သံ(၆)၊ ပ(၅)၊ ရာ(၄) ဒီဂဏန်းတွေကို ကြည့်မယ်ဆိုရင် ကိန်းဂဏန်းတွေ ကြီးရာက ငယ်သွားတာကို ထူးထူးခြားခြား တွေ့ရပါလိမ့်မယ်။ ဒါဟာ ဂမ္ဘီရနည်းနဲ့တွက်လိုရတဲ့ အဖြေကိန်းဂဏန်းတွေပဲ ဖြစ်တယ်။

နောက်တစ်ချက်က သံပရာသီးဆောင်ထားရင် အိပ်ဆေး၊ တို့ဆေးတို့ရဲ့ အစွမ်းကို ပြယ်စေပါတယ်။ လူဟာ ကိုယ့်ကို တိုက်တဲ့ လူရှိရင် အလိုလိုသိပါတယ်။ ဒါဟာ လူတွေရဲ့ စိတ်မှာရှိတဲ့ ဆဋ္ဌမ အာရုံအစွမ်းပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

ကိုယ့်အိမ်မှာ အတိုက်အခိုက်ရှိမရှိ၊ သိလိုပါက အိမ်ရဲ့ ဘုရားစင်မှာ သံပရာသီး(၃)လုံးကို ဘုရားကပ်ထားပါ။ ခြောက်တဲ့အထိ ထားရမှာ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီလိုထားတဲ့နေရာမှာ သံပရာသီး(၃)လုံးဟာ တစ်ပြိုင်နက်တည်း ခြောက်မသွားဘဲ တစ်လုံးပုပ်သွားမယ်၊ သို့မဟုတ် နှစ်လုံးပုပ်သွားမယ်ဆိုရင် သင့်ကို မကောင်းတဲ့နည်း တစ်ခုခုနဲ့ တိုက်နေသူရှိနေပြီဆိုတာ သေချာပြီ။

ဒီလိုဆိုရင် ဘယ်လိုတုန့်ပြန်မလဲ။ တုန့်ပြန်နည်းကတော့

ဓုမ်သွားတဲ့ သံပုရာသီးတွေကို အိမ်ရှေ့ယူလာပြီး အိမ်ရှေ့ရောက်တဲ့အခါ မိမိအိမ်ထဲကို မျက်နှာ မူကာ ပုပ်နေတဲ့ သံပုရာသီးကို နောက်ပြန်ပစ်လိုက်ပါ။

အဲ့လိုလွှတ်ပစ်တဲ့နေရာမှာ ပါးစပ်ကနေ -

“ငါ့ကို မကောင်းကြံသူ၊ တိုက်ခိုက်သူ . . နင်ထံ နင်ပြန်”

လို့ ချွတ်ဆိုပြီး လွှတ်ပစ်ပါ။ အရေးကြီးတာက မိမိဘက်က မတရားတဲ့နည်းနဲ့ မဟုတ်တာ၊ မမှန်တာမျိုး လုပ်ထားရင်တော့ ဒီနည်းကို သွားမလုပ်ပါနဲ့။ လုပ်ထားရင် မိမိပဲ ပြန်ခံရမှာ ဖြစ်ပါတယ်။

နောက်တစ်ချက်ကတော့ အိမ်တွင်းရေးတွေ ပူလောင်နေမယ်။ အိမ်မှာရှိတဲ့ မိသားစုဝင်တွေ အကြောင်းမရှိဘဲ ရန် မကြာခဏဖြစ်နေမယ်။ အိမ်ရှိလူများ ကျန်းမာရေးတွေညံ့နေမယ်ဆိုရင် သံပုရာသီးနဲ့ပဲ ဖြေရမှာဖြစ်ပါတယ်။

ဒီလို အိမ်မှာ အပူအပင်တွေ၊ ရန်တွေ၊ အတိုက်အခိုက်တွေ ရှိနေပါက မိမိနေအိမ်ရှိ ဘုရားမှာ သံပုရာသီး(၁၀)လုံးကို လှူပါ။ အိမ်အဝင်ဝမှာ သံပုရာသီးတစ်လုံးကို သံနှင့်ရိုက်ထားပါ။ အိမ်ထောင့်တွေနဲ့ အိမ်ပတ်လည်ကို ရှာလကာရည်နဲ့ ဖျန်းပေးပါ။ ဒါဆိုရင် မိမိအိမ်ကို တိုက်ထားတဲ့ အတိုက်အခိုက်တွေ မရှိတော့ဘဲ အိမ်သန့်သွားပါလိမ့်မယ်။

သန့်လျင် ချစ်မိုးညို၊

တံစူးဝါး

(သို့မဟုတ်)

အလောင်းကောင်စူးထိုးဝါး

ကျီးကုန်းရွာ -

ပဲခူးမြစ်အနီး၊ ခရမ်းချောင်းနံဘေးတွင် ရှိသည်။

ကိုလိုနီခေတ် -

ချစ်တီးကုလားသူဌေးများ ပုဂံတောင်၊ သပြေကုန်း၊ ကုလားဝဲ၊ ညောင်လေးပင်၊ ဥယျာဉ်၊ ငပြေမ စသော ကျေးရွာများမှ စပါးများကို အကြွေးစနစ်ဖြင့်သိမ်းယူပြီး ကျိုကြီး၊ ကျိုငယ်များဖြင့် သိုလှောင်ထားသောကြောင့် ရွာငယ်ကလေးမှာ "ကျိုကုန်းရွာ" ဟု အမည်တွင်ခဲ့သည်။

ကျိုကုန်းရွာသည် သန်လျင်မြို့၊ သံပုံဆိပ်(သီတာသင်္ဘောဆိပ်အနီး)မှ မော်တော်ငယ်ဖြင့် ရေဝင်၊ ရေလှည့် သွားရသည်။ ရွာမှာ မော်တော်ညအိပ်ပြီး နံနက် ရေလှည့်ဖြင့် ပြန်ထွက်ကြရသည်။ နေ့ချင်းပြန် မရ။

ကားလမ်း... သန်လျင်ဘောလုံးကွင်းဈေး အနောက်ဘက်မှ သူဌေးကွင်း၊ ပုဂံတောင် ကားကြီးစီးပြီး ပုဂံတောင်ရှောက်၊ ယင်းမှတစ်ဆင့် ခရမ်းချောင်းတစ်ဖက်ကမ်း လှေငယ်စီး သွားလာရ

သည်။ ရွာထဲ လမ်းကျဉ်းကျဉ်းသာရှိပြီး မိုးတွင်း ရွံ့ငွက်တွေနဲ့ မို့
ဧည့်ကနယ်မြေအတိုင်း ဖိနပ်စီးလို့မရ။

မောင်သန်းဝင်း -

သန်လျင် ရေနံချက်စက်ရုံ၊ ချောဆီရောစပ် စည်သွပ်ဌာန
မှ ဝန်ထမ်း။ နံနက် (၆:၃၀) နာရီအရောက် စက်ဝင်းထဲ ဝင်ရသည်။
စက်ရုံအဝင်ဝဂိတ်မှ TE Open Truck စီးကာ တစ်မိုင်ခွဲခန့်ဝေး
သော ဌာနသို့သွားရသည်။

ကားပေါ်တွင် စက်ရုံဝင်းထဲ ကားလမ်းဘေး တာဝန်ကျသော
ထုံခြုံရေး၊ ဆိပ်ကမ်းပြုပြင်ရေး ဌာန၊ ကုန်တင်ကုန်ချ ဌာန၊ ချောဆီ
ရောစပ် စည်သွပ်ဌာနမှ ဝန်ထမ်းအသီးသီး လိုက်ပါကြရသည်။ လမ်း
ခရီးတာဝန်ကျရာ ဝန်ထမ်းများဆင်းကာ နောက်ဆုံး ချောဆီရောစပ်
စည်သွပ်ဌာနတွင် ဝိတ်ဆုံးသည်။

တစ်နေ့ -

မောင်သန်းဝင်း ပဲခူးစုရပ်ကွက်၊ ဦးလေးအိမ်မှ အလုပ်ဆင်း
သည်။ စက်ရုံအဝင်ဝဂိတ်မှ ဝန်ထမ်းအသီးသီးနှင့် လိုက်ပါလာသည်။
လမ်း၊ ဌာနအသီးသီးမှ ဝန်ထမ်းများ ဆင်းကြသည်။

ချောဆီရောစပ်ဌာနမှ ဝန်ထမ်း (၄ / ၅) ယောက်သာ ကျန်
သည်။ မောင်သန်းဝင်းသည် ကားပေါင်ပေါ်မှ ထိုင်၍ လိုက်ပါစဉ် ကား
သည် ချိုင့်ခွက်တစ်ခုကို ရှောင်လိုက်ရာ မောင်သန်းဝင်း ကားပေါ်မှ
မြုတ်ကျပြီး ပွဲချင်းပြီး သေဆုံးသွားသည်။

ရွာတွင် မီးသင်္ဂြိုဟ်သည်။ မှောက်လျက်အနေအထားဖြင့်
မီးသင်္ဂြိုဟ်ရာ အလောင်းကောင်မှာ ခုံးထလာသဖြင့် ဝါးလုံးများနှင့်
ဆိုးရိုက်ရသည်။ ဝဝလုံးလုံး၊ လူပျိုပေါက်စမို့ တော်တော်နဲ့ မြေမကျ
သူ့အဆီနှင့် သူလောင်သည်။

လူသေကောင်၏အညော်နဲ့သည် မည်သည် အညော်နဲ့နှင့်

မတူ။ (၂၊ ၃)ရက် အညော်အနံ့ထာ
မပျောက်။ မီးရှို့စဉ် တခဏ ...
အသုဘပို့သူများ ဝိုင်းအုံကြည်ကြ
သော်လည်း အညော်နံ့ကြောင့် ခွဲ
သွားကြသည်။ မြေကျခဲ့လေပြီ။

ဦးတောကျော်သည် လူသူ
ရှင်းချိန် အလောင်းကောင်ကို မီးရှို့
ထိုးဆွထားသော မီးညိုမဲ ထိုးဝါးထိပ်ဖျားကို ချိုးဖဲ့ယူသည်။
ကျွန်တော် အမှတ်မထင် မြင်ခဲ့သည်။

ဦးတောကျော်သည် မိမိတဲတွင် သူယူဆောင်လာသော
ထိုးဝါးကို သွားကြားထိုးတံကဲ့သို့ စူးအချွန်ကလေးများ ပြုလုပ်ကာ
ပလတ်စတစ်ဘူးထဲသို့ထည့်ပြီး သိမ်းထားသည်။

ဦးတောကျော်၊ မခင်ပု လင်မယားသည် ကျီကုန်းရွာ ခရမ်း
ချောင်းနံဘေး ဝါးတဲထိုး၊ ဓနိမိုးနှင့် နေသည်။ ဤရွာ၊ ဤဒေသက
မဟုတ်။ တစ်နယ်တစ်ကျေးမှ ပြောင်းလာနေကြသည်။ အလုပ်
အကိုင် သတ်သတ်မှတ်မှတ် မရှိ။ ဟိုသည်စပ်စပ်နှင့် ဖားရှာ၊ ငါးရှာ
စားသောက်နေထိုင်ကြသည်။

ရွာလယ်တွင် -

ဦးလူဝဇနီး ဒေါ်ခင်ကြီးတို့ ကုန်စုံဆိုင် တစ်ဆိုင်တည်းသာ
ရှိသည်။ တစ်ရွာလုံး ကြွေးမြီကင်းသူ မရှိ။ ဩဇာရှိသည်။

“ခင်ကြီးဟေ့ ..” ဆိုလျှင် တစ်ရွာလုံး ဖိန့်ဖိန့်တုန်။ ရွံ့ကြောက်
ကြီးဖြစ်သော်လည်း မကင်းကြပေ။

တစ်နေ့ -

ဦးတောကျော် စေခိုင်းချက်အရ .. ဇနီးသည် မခင်ပုသည်

။

(၃)ရက်မြောက်နေ့တွင် မခင်ပုသည် ဦးတောကျော်၏ စေခိုင်းချက်အရ မောင်လူခင်၏ခြေရာတွင် စိုက်ထားသော စူးထိုးဝါးတံကို သွားနှုတ်သည်။ ယင်းနေ့မှာပင် အနာမီးလောင်ဖုများ ပျောက်လေသည်။

ဒေါ်ခင်ကြီး၏သား မောင်လူခင် အကြွေးတောင်းရန် ရွာထဲ လျှောက် ထုမ်းသည့်ခြေရာကို သေချာမှတ်၍ စူးထိုးဝါးတံကို စိုက်ခဲ့သည်။

ည . .

မောင်လူခင် တစ်ညလုံး ယားယံသည်။ ယားသည့်နေရာ များသို့ လက်သည်းနှင့် အယားပြေအောင် ကုတ်သည်။ အိပ်မပျော် ခဲ့။ နံနက်မိုးလင်း ကုတ်ခြစ်သောနေရာများမှာ မီးလောင်ပြင်ကဲ့သို့ ခြေသလုံးနှစ်ဖက်စလုံး ရောင်ရမ်းပြီး နေမထိ၊ ထိုင်မသာဖြစ်ခဲ့ သည်။

တစ်ရက်၊ နှစ်ရက် ဆေးမြီးတိုနှင့် ကြိတ်ကုသော်လည်း ပို၍ ပို၍ အခြေအနေဆိုးလာသည်။ ဦးလူဝ ဆေးဆရာ စုံစမ်းကြည့်တော့ ဣအနောက်ဘက်၊ ချောင်းနံဘေးတွင် ဆရာတောကျော်ရှိကြောင်း သိ၍ အိမ်ကိုပင့်သည်။

ဆရာတောကျော်သည် ဆေးဆရာသဏ္ဍာန်၊ ဟန်ပီပီ ယောက် ရောင်ဝမ်းဆက် ခပ်နွမ်းနွမ်း တစ်စုံသာရှိသည်ကို ဝတ်၍ လွယ်အိတ် ထစ်လုံးနှင့် ရောက်လာသည်။

လူနာအခြေအနေကို ကြည့်သည်။ လူနာကို ခြေဆင်းစေ နှိပ်ပါးစပ်မှ တလှုပ်လှုပ်ရွတ်ကာ လက်ဖြင့် ခြေသလုံးမှ ခြေဖျားအထိ အပေါ်ယံ သပ်သပ်ပေးသည်။ ပါလာသော ကျောက်ပြင်ငယ်တွင် ဆေးလုံးကိုသွေးပြီး ညာဘက်မျက်စိကို ကွင်းသည်။ ဘာ လက္ခဏာ မှမပြ။ တစ်ဖန် ဆေးလုံးကိုလှည့်၍ သွေးပြီး ဘယ်ဘက်မျက်စိကို ကွင်းသည်။ လူနာသည် -

“မျက်လုံး ပူတယ် . . ပူတယ်
စပ်တယ် . . စပ်တယ်”

ဟု အော်သည်။ အနီးရှိသော
ဦးလူဝ အံ့သြမိသည်။

ဆရာဦးတောကျော်မှ -

“ဒါ . . ပယောဂ . .

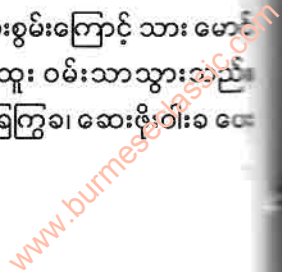
ပယောဂ မကင်းဘူး။ စိတ်ချ
. . ကျုပ် ပျောက်အောင် တု
ပေးမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ . . ဆရာ
ကိုပဲ အားကိုးပါတယ်။ အိပ်
ပါတယ်။ ပျောက်အောင်တု
ပေးပါ”

ဦးတောကျော်သည် ကျောက်ဂေါ်လီလုံးခန့် သနပ်ခါးခဲ
တစ်ခဲနှင့် မန်ကျည်းစေ့ခန့်ရှိသော ဆေးလုံးသုံးလုံးပေးသည်။
ဆေးခဲကို တစ်နေ့သုံးခါ။ ရေနဲ့ ကျကျလိမ်း။ ဆေးလုံးကို ညစာစား
ပြီး အိပ်ခါနီး တစ်နေ့တစ်လုံးသောက်။ အိပ်ပျော် သက်သာလာပြီး
ပျောက်သွားမှာပါဆို ပြန်ကြံသွားသည်။

လူနာသည် ဆေးလိမ်း၊ ဆေးသောက်သဖြင့် အနာသက်
သာလာကာ စားဝင် အိပ်ပျော်ခဲ့သည်။ (၃)ရက်မြောက်နေ့တွင် မခင်မှ
သည် ဦးတောကျော်၏စေခိုင်းချက်အရ ယခင် မောင်လူခင်၏ ခြေရာ
တွင် စိုက်ထားသော စူးထိုးဝါးကို သွားနှုတ်သည်။ ယင်းနေ့မှာပင်
မောင်လူခင်၏ အနာ မီးလောင်ဖုများ၊ ခြေထောက်ရောင်ရမ်းမှုများ
ပျောက်ကွယ်သွားလေသည်။

ဦးလူဝသည် ဦးတောကျော်၏ ဆေးစွမ်းကြောင့် သား မောင်
လူခင် ရောဂါဝေဒနာပျောက်သည်ကို အထူး ဝမ်းသာသွားသည်။
ဦးတောကျော်ကိုလည်း လေးစားသည်။ ခြေကြွခါ ဆေးဖိုးဝါးခ ထေ
သည်။

ယင်းသို့ဖြင့် “ဆရာတောကျော် . . ဆရာတောကျော်” နာမည်တွင်လာသည်။ ရွာနီးပတ်ဝန်းကျင်တွင်လည်း ငွေကြေး ချမ်းသာသော အိမ်များတွင် အိမ်သားများ၏ ခြေရာတွင် လည်း ကောင်း၊ အကျီများတွင် လည်းကောင်း၊ စူးထိုးဝါးတံ စိုက်စေပြီး ဝေဒနာဖြစ်စေကာ ဦးတောကျော် လုပ်စားနေသည်မှာ ကြာခဲ့ပြီ။

တစ်နှစ်ကြာသော် -

ဦးလူဝ၏ဇနီး ဒေါ်ခင်ကြီးသည် သား မောင်လူခင်ဖြစ်စဉ် ဝေဒနာအတိုင်း ဖြစ်ပြန်သည်။ ဆရာတောကျော်သည် ယခင်နည်း အတိုင်း လိမ်းဆေး၊ သောက်ဆေးပေးပြီး သောက်စေသည်။

ထို့နောက် (၃)ရက်မြောက်သောနေ့ ဒေါ်ခင်ကြီး စွန့်ပင် ထားသောအကျီမှ စူးထိုးဝါးတံကိုနှုတ်စေပြီး ရောဂါဝေဒနာ ပျောက် ကင်းစေသည်။ ဇနီးသည် ရောဂါဝေဒနာပျောက်ကင်း၍ ဦးလူဝ ဝီတိဖြစ်ကာ ဆရာတောကျော်အား အလေးထား၍ ခြေကြွခ၊ ဆေးဖိုး ဝါးခ ကန်တော့သည်။

ကျွန်တော်တို့အိမ်ကို ကယားပြည်နယ်မှ ညီအစ်ကိုလို ခင်မင်ရင်းနှီးသော ဦးကျော်မင်းဝင်း ရောက်လာသည်။ အသိအိမ် များသို့ တစ်နေ့လုံး ဝင်ထွက်သွားလာနေသည်။ ညနေစောင်း ဦး ကျော်မင်းဝင်း အိမ်ပေါ်တက်ရန် အုတ်လှေခါးတွင် ရပ်နေစဉ် အိမ် မှ ညိုလုံးအမည်ရှိ ခွေး ကိုက်လိုက်သည်။

တစ်နေ့လုံး ညိုလုံးနှင့် ရင်းနှီးပြီးသား။ ဘာကြောင့် ကိုက် သလဲဟု စဉ်းစားနေချိန် အိမ်ခြေရင်း၊ ခြံစည်းရိုး ရေတွင်းနားမှာ ဒေါ်နန်းကြင်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ သိလိုက်သည်။ စိတ်ဆိုးသွား သည်။ ကျွန်တော်သည် အိမ်ပေါ်တက်စေပြီး “အိုင်တင်း” အနာကျက် ဆေးထည့်ပေးသည်။ ပတ်တီးစည်းပေးသည်။

ည . .

ဦးကျော်မင်းဝင်းသည် ဘုရားစင်ရှေ့တွင် ဖယောင်းတိုင် ထွန်းပြီး -

“မလောက်လေး မလောက်စား စုန်းကဝေမ .. သိကြရော ပေါ့၊ ငါလို ဆရာကို လာစမ်းတယ်။ ဒင်းတို့ တစ်အိမ်လုံး မီးလောင် တိုက်သွင်းပစ်မယ်” ဟုဆိုပြီး -

ဖယောင်းကြိုးနှစ်ကြိုးကို ယူကာ ပါးစပ်မှ ကုလားစကား လိုလို .. ဘာလိုလို ရွတ်ပြီး ဖွတ်မြှီးထိုးသည်။ မကြာမီ ဖွတ်မြှီး ပုတီး တစ်ကုံးစာ ပြီးသွားသည်။

“ဒါဆောင်ထား .. ဘာအန္တရာယ်မှ မကျရောက်နိုင်ဘူး” ဟုပြောပြီး ကျွန်တော့ကိုပေးသည်။

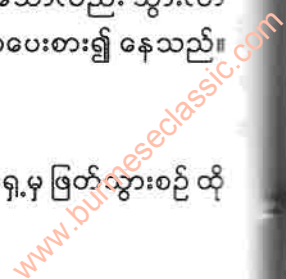
ကျွန်တော်နှင့် ဆရာကျော်မင်းဝင်းသည် အစ်မရှိရာ ကျီ ကုန်းရွာသို့ သွားလည်ကြသည်။ ဗဟုသုတအနေဖြင့် ရေလမ်းခရီး မှ သွားသည်။ အပြန် ကားလမ်းခရီးမှပြန်မည်ဟု စီစဉ်ပြီး ခရီးထွက် ခဲ့ကြသည်။

သန်လျင် သဲပုံဆိပ်မှ မော်တော်စီး၍ ပဲခူးမြစ်ကမ်းနံဘေး မှ ခုတ်မောင်းပြီး ကုန်းတန်းရေလွှဲကာ တာတမံကို ဖြတ်ကျော်ကာ ခရမ်းချောင်းထဲသို့ ဝင်သည်။ ချောင်းနံဘေး မော်တော်ဆိုက်၍ သစ်သားကုန်းဘောင်ထိုးကာ ရွာကမ်းပါးပေါ်သို့ တက်ခဲ့ရသည်။

မိုးတွင်းကာလဖြစ်၍ ဖိနပ်ကို လွယ်အိတ်ထဲထည့်ပြီး ရွှံ့ဗွက် လမ်းကလေးမှသွားကာ အစ်မကြီးတည်းခိုနေသော ဦးလူဝအိမ် ရောက်ခဲ့သည်။ အစ်မကြီးသည် ကျီကုန်း အ. မ. ကတွင် ကျောင်း အုပ်ဆရာမကြီး ဖြစ်သည်။ သန်လျင်မြို့နှင့်နီးသော်လည်း သွားလာ ရေး ခက်ခဲသဖြင့် ဦးလူဝအိမ်တွင် ထမင်းလခပေးစား၍ နေသည်။

တစ်နေ့ ..

ဦးတောကျော် ရွာလယ် ဦးလူဝအိမ်ရှေ့မှ ဖြတ်သွားစဉ် ထို

ဦးလူဝမှ -

“ဆရာဦးတောကျော်
ဘယ်သွားမလို့တုန်း”

“ဟိုဘက်ရွာ သွားမလို့”
ဟုဆိုကာ သွားသည်။
ကျွန်တော်က -

“ဦးတောကျော်က ဘာ
ဆရာလဲ”

“ဦးတောကျော်က ပယောဂ၊
ဗိန္ဓောကုဆေးဆရာ . . . ကျုပ်တို့
ကျေးရွာတစ်ဝိုက်မှာ ပယောဂကုရာ
မှာ တကယ်စွမ်းတာ၊ သည်နယ်
တစ်ခွင်မှာ နာမည်ကြီး။ သူ့ပဲ အား
ကိုးနေရတာ”

“ဘယ်လို ပယောဂမျိုး
တွေလဲ”

“ကိုယ်တွေ၊ လက်တွေ ယားယံပြီး အဖုတွေထ၊ မီးလောင်
ပြင်လို ခြေတွေ၊ လက်တွေ ရောင်ရမ်းဖောလာရင် ဆရာက မန်းမှုတ်၊
ဆေး(၃၊၄)ရက်လောက်သောက် ပျောက်တာပဲ”

“ဆရာတောကျော်က ဘယ်မှာနေသလဲ”

“ရွာရဲ့တောင်ဘက်၊ ချောင်းနံဘေးမှာ နေတယ်”
ကျွန်တော်ကလည်း ဦးတောကျော်ကို သိသည်။

နောက်ဆုံး မောင်သန်းဝင်း အစိမ်းသေ၊ လူသေကောင်
အလောင်းကို မီးသဂြိုဟ်စဉ် စူးထိုးဝါးကို ယူဆောင်သွားသည်
အကြောင်းကို ဆရာကျော်မင်းဝင်းကို ပြောပြသည်။

ဆရာ ကျော်မင်းဝင်း ထင်လိုက်သည်။ ကျွန်တော့ကို ခွဲမှ
လူတစ်ယောက်နဲ့ ဦးတောကျော် အိမ်အခြေအနေကို လေ့လာ
စောင့်ကြည့်ခိုင်းသည်။ သည်လိုနှင့် -

ဦးတောကျော်သည် ဇနီးသည် မခင်ပုအား စူးထိုးဝါးတံကို ယူဆောင်ကာ တစ်ရွာမှတစ်ရွာ။ စီးပွားရေးပြေလည်သော မိသားစု တစ်ဦးတစ်ယောက်စီမှ ခြေရာသော် လည်းကောင်း၊ စွန့်ပစ်ထားသော အဝတ်အစားတစ်ခုခုကိုသော် လည်းကောင်း၊ စူးထိုးဝါးတံ စိုက်စေ သည်။ ရောဂါဝေဒနာ ဖြစ်စေသည်။ လုပ်နေကျနည်းအတိုင်း ကုသ ပျောက်ကင်းစေသည်ကို စုံစမ်းသိရှိရသည်။

တစ်နေ့ -

ဦးတောကျော်တို့လင်မယား၊ ခရမ်းချောင်းဖျားတွင် ငါး သွားရှာသည်။ တဲအနီးအနားတွင် ရွာသားဗိုးလုံးအား အစောင့် ထားသည်။ ကျွန်တော် တဲထဲဝင်သည်။ တဲထဲ အထွေအထူး ဝင် စရာ မလို။ တံခါးမရှိ၊ အခန်းမရှိ ရှာဖွေရန် လွယ်သည်။

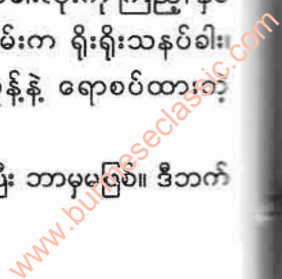
“ဘုရားစင်” ဟု ဆိုအပ်သော ဝါးထရံတွင် ညှပ်ထားသည့် ဘုရားပုံတော်ဘေးရှိ ချိတ်ဆွဲထားသော လွယ်အိတ်တစ်လုံးကို တွေ့၏။ အိတ်ထဲရှိ စူးထိုးဝါးတံ (၄၊ ၅)ခု ထည့်ထားသော ဖန်ပုလင်း တစ်လုံး။

ကျောက်ဂေါ်လီလုံးလောက်ရှိ သနပ်ခါးခဲ (၄၊ ၅၊ ၁၀)လုံး။ ပန်းရောင်လိုဟာမျိုး ဆေးလုံးတစ်ပုလင်း၊ အဖြူရောင်လိုဟာမျိုး ဆေးလုံးတစ်ပုလင်း၊ ဖန်ဂေါ်လီလုံးလောက်ရှိ သနပ်ခါး(၄၊ ၅)ခဲ။ ကျောက်ပြင်အသေးတစ်ခုတွေ့၍ ယူဆောင်လာခဲ့သည်။

ဦးလူဝအိမ်ရောက်သော် ဆရာကျော်မင်းဝင်းအား ပြ သည်။ ဆရာကျော်မင်းဝင်းမှ သေချာကြည့်ပြီး ဦးလူဝအား -

“ဒီဖန်ဂေါ်လီလုံးလောက်ရှိတဲ့ သနပ်ခါးလုံးကို ကြည့်၊ နှစ် ခြမ်းခြမ်းပြီး ကော်နဲ့ကပ်ထားတယ်။ တစ်ခြမ်းက ရိုးရိုးသနပ်ခါး၊ တစ်ခြမ်းမှာ လျှာနှင့်တို့ကြည့်ပြီး ငြုပ်သီးမှုန့်နဲ့ ရောစပ်ထားတဲ့ သနပ်ခါး”

“ဒီဘက်ခြမ်းကို သွေးလိမ်းရင် အေးပြီး ဘာမှမဖြစ်။ ဒီဘက်

ခြမ်းကို သွေးလိမ်းရင် ပူမယ်၊ စပ်မယ်။ ဒါကို ပယောဂ ကင်း၊ မောင်း ဆိုပြီး မျက်စိကိုကွင်းပြီး စမ်းတာ”

“ဒီစူးထိုးဝါးတံက အစိမ်းသေလူသေကောင်ကို မီးသင်္ဂြိုဟ် တဲ့အခါ ထိုးတဲ့ဝါး။ စူးထိုးဝါးကို သွားကြားထိုးတံလို ပြုလုပ်ထားတဲ့ စူးထိုးဝါးတံနဲ့ သာမန်လူရဲ့ ခြေရာ၊ အဝတ်အစားတွေမှာ ထိုးခိုက် ရင် အစိမ်းသေ၊ လူသေကောင်က ဒုက္ခအမျိုးမျိုး ပေးတော့တာ။ အဲဒါကို အစိမ်းတိုက်၊ အောက်လမ်းနည်းနဲ့ အစိမ်းတိုက်တာပေါ့ ချာ”

“ဒီဆေးလုံးလေးတွေက အကိုက်အခဲပျောက်ဆေး၊ အိပ် ဆေးတွေ။ ဒီဆေးလုံးလေးတွေကို ကြိတ်ပြီး ပေါင်းစပ်ထားတဲ့ ဆေးလုံးကို သောက်ရင် အကိုက်အခဲ ပျောက်မယ်။ အိပ်ပျော်မယ်။ စိုက်ထားတဲ့ စူးထိုးဝါးတံကို နှုတ်ပယ်လိုက်ရင် ဘာပယောဂမှ မဝင် ဘူး။ ဘာဒုက္ခမှ မပေးဘူး”

ဟု ရှင်းပြပြီး အားလုံးကို မီးရှို့ဖျက်ဆီးလိုက်သည်။

ဦးတောကျော်တို့ လင်မယားနှစ်ယောက် ငါးရှာလာပြီး အိမ်အခြေအနေ၊ ခြေရာလက်ရာဖျက်ပြီး လွယ်အိတ်ကိုကြည့် သော် ဘာဆေးတွေမှ မရှိတော့မှန်း သိလိုက်သည်။ ဦးတောကျော် တို့ လင်မယားနှစ်ယောက် ရွာမှ ပျောက်ခြင်းမလှ၊ ပျောက်သွားခဲ့ လေပြီ။

ရွာမှာလည်း မိမိတို့ လယ်ယာမြေကို ကျန်းမာအေးချမ်းစွာ လုပ်ကိုင်နေကြလေတော့သည်။ သုံးလကြာသော် ဒေါ်နန်းကျင်တို့ နေအိမ်သည်လည်း မီးပေါ်ဆမှုကြောင့် မီးလောင်သွားခဲ့လေပြီ။

သန်လျင်ချစ်မိုးညို
ဝန်ခံချက် - တကယ့်ဖြစ်ရင်မှန်

သက္ကရာဇ်၊ ခရစ်နှစ်နှင့် ဘီစီ၊ အေဒီတို့အကြောင်း

သက္ကရာဇ် သာသနာနှစ်		DECEMBER 2015						
၁၃၇၇ ၂၅၅၉		တန်ဆောင်မုန်း - နတ်တော်						
SUNDAY	MONDAY	TUESDAY	WEDNESDAY	THURSDAY	FRIDAY	SATURDAY		
		1 ၅ <small>World AIDS Day</small>	2 ၆	3 ၇	4 ၈	5 ၉ <small>Volunteer Day</small>		
6 ၁၀	7 ၁၁	8 ၁၂	9 ၁၃	10 ၁၄ <small>Human Rights Day</small>	11 ၁၅ <small>Mountain Day</small>	12 ၁၆		
13 ၁၇	14 ၁၈	15 ၁၉	16 ၂၀	17 ၂၁	18 ၂၂	19 ၂၃		
၉	21 ၁၀	22 ၁၁	23 ၁၂	24 ၁၃ <small>Christmas Eve</small>	25 ၁၄ <small>သက္ကရာဇ်</small>	26 ၁၅ <small>သီတင်းကျွတ်</small>		
27 ၁၆	28 ၁၇	29 ၁၈	30 ၁၉ <small>New Year Eve</small>	31 ၂၀ <small>New Year's Day</small>				
		ရက်ရော၊ ပြုသင်္ဂါး Yat Yar Zar or Pyat Tha Dar						

သက္ကရာဇ်အမျိုးမျိုး ရှိပါတယ်။ သာသနာနှစ်၊ ခရစ်နှစ် ဆိုတာတွေလည်း ရှိသလို၊ ဘီစီ၊ အေဒီဆိုတဲ့ ခုနှစ်တွေက မည်သို့ သတ်မှတ်ခဲ့သနည်း၊ သမိုင်းကိုဖတ်သည့်အခါမှာ နားလည်နိုင်စေဖို့၊ ဗဟုသုတများ တိုးပွားစေနိုင်ရန်အတွက် ဒီအကြောင်းအရာများကို ဖော်ပြလိုက်ရပါတယ်။ ၎င်းတို့မှာ -

- ၁) မဟာသက္ကရာဇ်
- ၂) သာသနာနှစ်
- ၃) ကောဇာသက္ကရာဇ်
- ၄) ခရစ်နှစ်
- ၅) ဘီစီ
- ၆) အေဒီတို့ ဖြစ်ပါတယ်။

၁) မဟာသက္ကရာဇ်

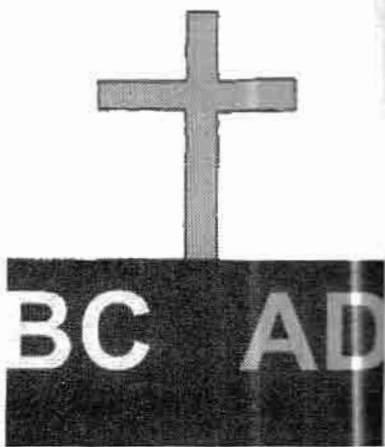
မဟာသက္ကရာဇ်ဆိုတာ ဘုရားမပွင့်ခင်ကာလကို ခေါ်ဆိုကြပါတယ်။ ဘုရားအလောင်း သိဒ္ဓတ္ထမင်းသားရဲ့အဘိုး အဇ္ဇနမင်းကြီးနဲ့ ကာလဒေဝီလ ရသေ့တို့သတ်မှတ်ခဲ့တဲ့နှစ်ကို မဟာသက္ကရာဇ်လို့ ခေါ်ပါတယ်။ ဗုဒ္ဓမြတ်စွာဘုရားအလောင်းကို မဟာသက္ကရာဇ်

(၆၈)ခုနှစ်မှာ မီးရှူးသန့်စင်
ဖွားမြင်တော်မူခဲ့ပါတယ်။

၂) သာသနာနှစ်

မြတ်စွာဘုရား ပရိ
နိဗ္ဗာန်စံတော်မူပြီးနောက်
ပထမ သင်္ဂါယနာကိုတင်
သောနှစ်၊ အရှင်မဟာ ကဿပ
မထေရ်နဲ့ အဇာတသတ်မင်း
ကြီးတို့ ထားခဲ့တဲ့နှစ်ကို သာ
သနာနှစ်(သို့မဟုတ်)သာသနာ သက္ကရာဇ်လို့ ခေါ်တယ်။

၃) ကောဇာသက္ကရာဇ်

ကောဇာသက္ကရာဇ်ကတော့ လက်ရှိ မြန်မာလူမျိုးတို့သုံးစွဲ
နေတဲ့ မြန်မာသက္ကရာဇ်ပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ မြန်မာသက္ကရာဇ်လို့ခေါ်တဲ့
ကောဇာသက္ကရာဇ်ဟာ (၂)ခါဖြိုခြင်းခံရပါတယ်။ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်
တို့ရဲ့ မြတ်စွာဘုရား ပရိနိဗ္ဗာန်စံတော်မူပြီး ပထမသင်္ဂါယနာ တင်
တဲ့နှစ်မှ စတင်ရေးတွက်ခဲ့တဲ့ သက္ကရာဇ်ကို (၆၂၂)ခုနှစ်အရောက်
သရေခေတ္တရာခေတ် သုမန္တရီမင်းလက်ထက်မှာ ပထမအကြိမ် ဖြို
ခဲ့ပါတယ်။

အဲဒီကနေ စတင်ရေးတွက်လာရာ သက္ကရာဇ်(၅၆၀)ခုနှစ်
အရောက်၊ ပုဂံခေတ် ပုပ္ဖိုးစောရဟန်းမင်းလက်ထက်မှာ ဒုတိယ
နောက်တစ်ကြိမ်ထပ်ဖြိုခဲ့ပါတယ်။ နှစ်ကြိမ်တိုင်ဖြိုခဲ့တဲ့ သက္ကရာဇ်
နှစ်ခုပေါင်းခြင်းက (၆၂၂)နှင့် (၅၆၀)ပေါင်းပါက (၁၁၈၂) ရရှိပုံ
တယ်။ အဲဒါကိုမှ ယခု လက်ရှိရောက်ဆဲ မြန်မာသက္ကရာဇ် (၁၃၇၈)နှစ်
ကို နှစ်ခါအဖြိုခံခဲ့ရတဲ့ သက္ကရာဇ်(၁၁၈၂) ထည့်ပေါင်းပါက
သာသနာနှစ်(သို့မဟုတ်) သာသနာသက္ကရာဇ်ကို ရရှိပါမယ်။

၄) ခရစ်နှစ်

သာသနာသက္ကရာဇ် (၅၄၄)ခုနှစ်အရောက်မှာ ခရစ်တော်ကို မွေးဖွားခဲ့ပါတယ်။ ထိုအချိန်ကနေ စတင်ရေတွက်သောနှစ်ကို ခရစ်သက္ကရာဇ်လို့ ခေါ်ပါတယ်။ အခုရောက်ရှိနေတဲ့ ခရစ်သက္ကရာဇ်ကို (၅၄၄)ထည့်ပေါင်းပါက သာသနာနှစ်ရပါမယ်။ လက်ရှိ(၂၀၁၆)ခုနှစ်ကို (၅၄၄)ထည့်ပေါင်းပါက သာသနာနှစ်(၂၅၆၀)ရပါတယ်။

၅) ဘီစီ

ဘီစီဆိုတာရဲ့အဓိပ္ပါယ်က (Before Christ) ခရစ်တော်မပေါ်ခင်မှာ ရေတွက်တဲ့နှစ်များကို ဆိုလိုပါတယ်။ ခရစ်တော်ကို ဘီစီ(၆၂၃)ခုနှစ်မှာ မီးရှူးသန့်စင် ဖွားမြင်တော်မူခဲ့ပါတယ်။

၆) အေဒီ

အေဒီဆိုတာကတော့ ခရစ်တော်မွေးဖွားပြီးနောက် ရေတွက်တဲ့နှစ်ကို ဆိုလိုပါတယ်။ အေဒီရဲ့အဓိပ္ပါယ်က (Anno Domini) ဖြစ်ပါတယ်။ Anno Domini က “ငါတို့ ဘုရားသခင်နှစ်”လို့ အဓိပ္ပါယ်ရပါကြောင်း ဖော်ပြလိုက်ရပါတယ်။

လူတိုင်း လူတိုင်းမှာ မွေးဖွားတဲ့ မြန်မာသက္ကရာဇ် ကိုယ်စီကိုယ်ငှ ရှိပါတယ်။ အင်္ဂလိပ် ခရစ်နှစ်သာသိလျှင်လည်း မခက်ပါဘူး။ ခရစ်နှစ်မှ (၆၃၈)ခုနှစ်လျှင် မြန်မာသက္ကရာဇ်ရပါလိမ့်မယ်။

လက်ရှိ ခရစ်နှစ်(၂၀၁၆)ခုနှစ်ထဲကနေ (၆၃၈)ခုကို နှုတ်ပါက မြန်မာသက္ကရာဇ်(၁၃၇၈)ခုနှစ်ကို ရပါလိမ့်မယ်။ ဒါဟာ ခရစ်နှစ်နဲ့ မြန်မာသက္ကရာဇ်ကို အလွယ်တွက်နည်းဖြစ်ပါတယ်။ အင်္ဂလိပ်ခုနှစ်သက္ကရာဇ်ကိုပဲ စွဲမြဲစွာ သိကြသူများအတွက် ခရစ်နှစ်သိရင် မြန်မာသက္ကရာဇ်ကို အလွယ်တွက်ပြီး သိနိုင်ပါကြောင်း ဖော်ပြလိုက်ရပါတယ်။

ယက္ခဒဝီ

ကိုယ်တွေ့ ပရုလောက

ဖြစ်ရပ်သန်းများ

။

“အမလေး... ဘယ်က
အဖွားကြီးလဲ”

တစ်ခါမှလည်း မမြင်ဖူးဘူးလေ။
သူမပုံစံက ပိန်ချိုးချိနဲ့နေပြီး
အမောဖောက်နေသလိုပဲ။
နောက် မျက်လုံးကြီးတွေ
ပြူးပြူးထွက်လာတယ်။

စာရေးသူ ဒီတစ်ခါပြောပြချင်တာက စာရေးသူဘဝမှာ
ငယ်ငယ်ကတည်းက ကြုံခဲ့ရတဲ့ ထူးထူးခြားခြားဖြစ်ရပ်တွေ
အကြောင်းပါ။

ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ တချို့က စာရေးသူကို မေးတယ်။
သရဲတစ္ဆေဝတ္ထုတွေ ရေးနေတော့ ကိုယ်တိုင်ကော သရဲတစ္ဆေတွေ
ကို ယုံလား၊ တွေ့ဖူးလား၊ ကြောက်လား၊ ဘာညာပေါ့။

စာရေးသူ အဲဒါကြောင့်လည်း စာရေးသူဘဝရဲ့ ကိုယ်တွေ့
ဖြစ်ရပ်မှန်အကြောင်းတွေကို ပြောပြချင်လာတာ။ တချို့ကလည်း
စိတ်ထင်တယ်၊ အယူသီးတယ်လို့ ထင်ချင်ထင်မယ်။

ဒါပေမယ့်စာရေးသူလည်း တကယ်ကြုံရတာကို အမှန်တိုင်း
ပြောပြတာပါ။ ယုံတာ၊ မယုံတာကတော့ စာဖတ်သူသာ ဆုံးဖြတ်ပါ
နော်။

စာရေးသူကို လူကြီးမိဘတွေက ငယ်ငယ်ကတည်းက
လိပ်ပြာငယ်တယ်လို့ ပြောတယ်။ တော်ရုံ၊ တန်ရုံဆို မြင်ဇာတ်
တယ်။ လန့်တတ်တယ်ပေါ့။ စာရေးသူ ခြောက်လသမီးအရွယ်

မိဘတွေက ငပလီသွားကြတယ်။ ကမ်းခြေမှာ လမ်းလေးဘာလေး
လျှောက်ပေါ့။

နေဝင်ရီတရောချိန်ကြီး ကလေးလေးချိုပြီး လျှောက်ကြ
တာ၊ ညရောက်တော့ ကလေးက အရမ်းငို၊ ဘယ်လိုမှ ချောမရဘူး။
နောက် အဲဒီက ရွာခံအဒေါ်ကြီး (အမေတို့အသိ)က ကလေးငိုနေ
တာ မရိုးဘူးဆို ခေါ်စာပစ်လိုက်မှ အငိုတိတ်တယ်။

နောက် . . နှစ်. နှစ်သမီးအရွယ်မှာ စာရေးသူတို့နေတဲ့
အိမ်နားက ဆေးကျောင်းသားတစ်ယောက် စာမကျက်နိုင်လို့ ဂေါက်
သွားပြီး ကိုယ့်ကိုကိုယ် သတ်သေသွားတယ်။

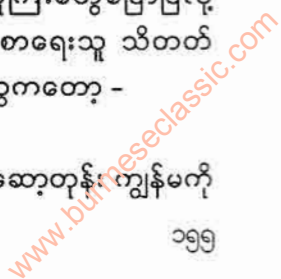
အဲ့နေ့၊ အဲ့ညကစလို့ စာရေးသူက ညသန်းခေါင်ဆို ထ.ထ
ငိုတတ်တယ်။ စကားလည်းမတတ်တော့ မေးလို့လည်းမရ၊ မိဘ
တွေက စိတ်ပူတာပေါ့။ ကလေး နေမကောင်းတာလား၊ ဝိုက်အောင့်
တာလားပေါ့။

နောက် စာရေးသူက အမှောင်ထဲကို လက်ညှိုးထိုးပြီး ငိုတာ၊
ချောမရ ဘာမရ။ စာရေးသူ ဘိုးဘိုးက ဗုဒ္ဓဘာသာ။ အရမ်း ဘာသာ
ရေးကိုင်းရှိုင်းတော့ ကလေးကို ခေါင်းလေးကိုင်းပြီး ဘုရားစာတွေ၊
ဘာတွေရွတ်ပေးလိုက်ရင် အငိုတိတ်.တိတ်သွားတယ်။

ဒါပေမယ့် စာရေးသူက နောက်ညတွေလည်း ထ.ထငိုပြန်
တယ်။ ဒါနဲ့ လူကြီးတွေက ဟုတ်တော့ မဟုတ်သေးဘူး။ “ယုံတာ မယုံ
တာ အပထား၊ ဒါ မရိုးဘူး” ဆိုပြီး နောက်ဆုံး တကယ့် တန်ခိုးကြီးပြီး
စွမ်းတဲ့ ဘိုးဘိုးတို့ကိုးကွယ်တဲ့ ဆရာတော်ဘုန်းဘုန်းကြီးက စာရေး
သူကို လိပ်ပြာချုပ်လုပ်ပေးတော့မှ အဲ့နေ့ကစပြီး စာရေးသူ လုံးဝ
မငိုတော့ဘူး။

ဒါက စာရေးသူ မသိတတ်သေးခင် လူကြီးတွေပြောပြလို့
မှ ပြန်သိရတဲ့အကြောင်းတွေ၊ နောက်တော့ စာရေးသူ သိတတ်
လာတဲ့ မှတ်မိတတ်တဲ့အရွယ်မှာ ကြုံရတာတွေကတော့ -

စာရေးသူ (၅)နှစ်သမီးမှာ ခြံထဲထွက်ဆော့တုန်း ကျွန်မကို

ကျွန်မအဒေါ်က ကားနောက်ဖုံးပေါ်တင်ပြီး ထမင်းခွံ့နေတယ်။ အဲဒါ အချိန်မှာ ခြံထဲမှာ နောက်ကားတစ်စီးကို ရှေ့ဆင့်၊ နောက်ဆင့် ရစ်ထားတယ်။

အဲဒါမှာ စာရေးသူ သေသေချာချာ မြင်လိုက်တာက နောက်မှာ ရပ်ထားတဲ့ ကားပေါ်မှာ ပထမက ဘယ်သူမှရှိမနေဘူး။ နောက်ကြည့်ရင်း၊ ကြည့်ရင်းက ကားမောင်းတဲ့နေရာမှာ လူကြီးတစ်ယောက် စတီယာရင်ကို ကိုင်ထားတယ်။

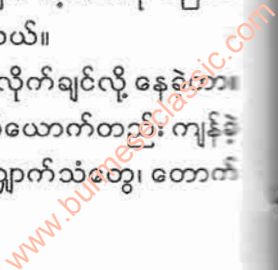
ဒါပေမယ့် အဲလူကြီးမှာ ခေါင်းမပါဘူး။ စာရေးသူကို သူ့လက်တစ်ဖက်က လက်လှမ်းပြုနေတာကို အံ့သြစရာ တွေ့လိုက်ရတယ်။ ကလေးဆိုတော့ ဘာကြီးမှန်းမသိတော့ အဒေါ်ကို လက်ညှိုးထိုးပြတယ်။ အဒေါ်က ဘာလဲပေါ့၊ သူ မတွေ့ဘူးတဲ့။ ဘယ်သူမှလည်း ကားပေါ်တက်သွားတာ မတွေ့ရဘူးလေ။

လူကြီးတွေက ကလေးပြောတာဆိုတော့ ယုံရအခက်၊ မယုံရအခက်နဲ့။ နောက် သမီးဦးလေးတွေ သမီးကို ကားပေါ်တက် နောက်တာလို့ ပြောပေးကြတယ်။ ကလေးဆိုတော့ ကြောက်မှာ စိုးလို့ ထင်တယ်။ ကျွန်မလည်း ကလေးဆိုပေမယ့် ငြင်းတယ်၊ မဟုတ်ဘူး။ လူတက်သွားတာလည်း မတွေ့ဘူး။ ဘာညာနဲ့ပေါ့ . .။

ဒါပေမယ့် ချော့လိုက်၊ မော့လိုက်တော့ ကလေးဆိုတော့ မေ့မေ့ပျောက်ပျောက် ဖြစ်သွားတယ်။ ဒါပေမယ့် အချိန်တွေ ကြာတဲ့အထိ အဲခေါင်းမပါတဲ့ လူကြီးပုံရိပ်က မျက်စိထဲမှာ အခုထိစွဲနေတုန်းပဲ။

စာရေးသူ ဆယ်တန်းရောက်တော့ မေမေတို့က အိမ်ဆောက်နေတော့ နေစရာ ခဏရအောင်ဆို သုဝဏ္ဏမှာ အိမ်ခဏငှားနေတယ်။ အဲအိမ်က နှစ်ဆောင်ပြိုင်ကြီး။ အဲအိမ်ကို ပြောင်းလာလာချင်း တစ်အိမ်လုံး အပြင်သွားကြတယ်။

ဖေဖေ တစ်ယောက်ထဲပဲ အိမ်မှာမလိုက်ချင်လို့ နေခဲ့တာ။ ဖေဖေက လုံးဝ မကြောက်တတ်ဘူး။ သူတစ်ယောက်တည်း ကျန်ခဲ့တုန်း အဲနေ့က အိမ်ထဲမှာ ခြံထဲမှာ လမ်းလျှောက်သံတွေ၊ တောက်

လျှောက်ကြားနေရတယ်တဲ့။ သူက
ဆတင်းစာဖတ်တောင် မပျက်ဘူး။

ဒါပေမယ့် အိမ်သားတွေ
ကြောက်မှာ စိုးလို့ ထင်တယ်။ ရယ်
သလို၊ မောသလိုနဲ့ “နင်တို့သာ အိမ်
မှာ မရှိတာ . . အိမ်ထဲမှာ လမ်း
လျှောက်သံတွေက ညံ့နေတာပဲ
တဲ့”

ဒါနဲ့ မေ့မေ့ပျောက်ပျောက်
နေလိုက်ကြတယ်။ ဆန်းတာက
ညဘက်ဆို မီးဖိုဆောင်မီးက ဘယ်သူမှမဖွင့်ဘဲ ပွင့်နေတတ်တယ်။
နေ့ရောက်ရင် သူ့ဘာသာ ပြန်ပိတ်နေရော။

ဒါပေမယ့် အိမ်သူအိမ်သားတွေက ဗန္ဓုလအမျိုးတွေ ထင်
တယ်။ အဲ့ကိစ္စအတွက် ဘာမှတောင် အရေးမစိုက်နေဘူး။ တစ်ခါ
တလေ စာရေးသူ အခန်းထဲမှာ နေနေတဲ့အခါ တစ်ယောက်ယောက်
က တံခါးဖွင့် ဝင်လာတယ်။ ဝီရိက ကွယ်နေတော့ မမြင်ရဘူး။ ပြီးရင်
ဝီရိနောက်မှာ သူ့ဘာသာ ဘာတွေလုပ်နေလဲမသိဘူး။ ပြီးရင် ပြန်
ထွက်သွားရော။

ပြီးရင် အိမ်ကလူတွေ မေးကြည့်တယ်။ နင်လား၊ ငါလား။
ဘယ်သူမှ မဟုတ်ဘူး။ အဖွားလည်း ပြောတယ်။ တစ်ခါတလေ သူ
ဆတင်းစာဖတ်နေရင် ခြေသံပြင်းပြင်းကြီးက လမ်းတွေလျှောက်
နေတာပဲတဲ့။ သူမက အရေးတောင် မစိုက်ဘူး။

အဖွားကလည်း မကြောက်တတ်ဘူး။ အာဂ သတ္တိခဲတွေ၊
စာရေးသူလည်း ညဘက်စာကျက်ရင်း ဝိုက်ဆာရင် တစ်ယောက်
တည်း ရေခဲသေတ္တာထဲကမုန့်တွေ ထွက်ထွက်စားနေတာပဲ။

အဲ့အခါ မှောင်မည်းနေတဲ့ ဧည့်ခန်းကြီးကို ဖြတ်သွားရတာ၊
တစ်ယောက်ယောက်က ကျောပေးထိုင်နေသလိုလို၊ ထိုင်ပဲ ကြည့်နေ
သလိုလို စိတ်ထဲမလုံဘူး။ ဒါပေမယ့် ဘာမှမဖြစ်သလိုလို နေနေခဲ့

www.burmeseclassic.com

တယ်။

တစ်ခါကတော့ စာရေးသူ လှေကားပေါ်က ဆင်းနေတုန်း တစ်ယောက်ယောက်က နောက်ကနေ လှေကားပေါ်က တွန်းချလိုက် သလို၊ လှေကားပေါ်က ခြေခေါက်လဲပြီး တလိမ့်ကောက်ကွေးကျတာ ကံကောင်းလို့ မသေတာ။

နောက်တော့ အိမ်ရာဝင်သိရတာ အိမ်ပိုင်ရှင်ရဲ့ ယောက်ျား အဘိုးကြီးရော၊ သူ့ညီမ အဖွားကြီးတစ်ယောက်ပါ အဲ့အိမ်ကြီးမှာ သေခဲ့ကြတာတဲ့။ သေတာကတော့ လူကြီးရောဂါနဲ့ သေတာပါပဲ။

ဒါပေမယ့် မသိတော့ပါဘူး။ အဲ့အိမ်ကြီးက ပိုင်ရှင်က သိပ် အဆင်မပြေလို့ လမပြည့်ခင် ပြောင်းခိုင်းတယ်။ သူ့အိမ်ကို ဆက် မငှားဘူး။ ရောင်းတော့မယ် ဆင်းပေးတဲ့။

စာရေးသူတို့ မိသားစုမှာ တစ်ဖက်က ဆောက်နေတဲ့ အိမ်က လည်း မပြီးသေးတော့ အရမ်းကို ကိုးလို့ကန့်လန့်တွေ ဖြစ်ကုန်ရော။ ဒါပေမယ့် အချင်းမများချင်လို့ ဆင်းပေးခဲ့တယ်။

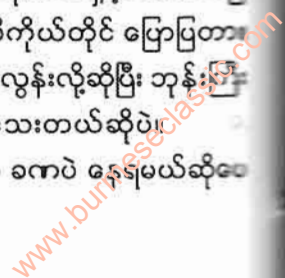
လောလောဆယ် တစ်ပတ်လောက်နေစရာမရှိလို့ အမေ့ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်က သူ့ရဲ့ငှားစားထားတဲ့ အိမ်တစ်လုံး ခို့ တယ်။ အဲ့မှာလည်း အိမ်ငှားတွေက လောလောလတ်လတ် ဆင်း သွားတဲ့အချိန်နဲ့ တိုက်နေလို့ တစ်ပတ်ဆို လာနေလို့ရတယ်ဆိုလို့ သွား နေလိုက်တယ်။

အဲ့အိမ်လေးက မြို့စွန်ရပ်ကွက်လေးတစ်ခုမှာ ရှိတာ။ တစ် ထပ်တိုက်လေး နေချင်စရာလေး။ အဲ့အချိန် ဒီဇင်ဘာလ ဆောင်း ရာသီဆိုတော့ တအားအေးတယ်။

စာရေးသူ ညဆို သိပ်ပျော်တာပဲ။ အေးအေးဆေးဆေး ခို့ လို့လေ။ ဒါပေမယ့် အဲ့အိမ်လေးကလည်း ရာဝင်ရှိခဲ့တယ်။ မြေ ကြမ်းတယ်ဆိုပဲ။ အမေ့သူငယ်ချင်း အန်တီကိုယ်တိုင် ပြောပြတာ။

သူ့အဲ့အိမ်စဝယ်တုန်းက မြေကြမ်းလွန်းလို့ဆိုပြီး ဘုန်းကြီး တွေပင့်ပြီး တော်တော်လေး လုပ်လိုက်ရသေးတယ်ဆိုပဲ။

စာရေးသူကတော့ အဲ့အိမ်လေးကို ခဏပဲ နေရမယ်ဆိုစေ

ဆိုသံတွေပရလောက ဖြစ်ရပ်များ

မေ့ သဘောကျနေခဲ့တယ်။ အိပ်တာ
အတော့ တစ်ခန်းလုံး မိသားစုတွေ ဖျာ
ခင်းပြီး စုအိပ်ကြတယ်။ ဖေဖေက
တော့ အဲဒီအချိန် သဘောတက်သွား
ပြီ။

တစ်နေ့ မနက်အစော
ကြီး စာရေးသူအိပ်နေတုန်း တစ်
ယောက်ယောက်က လာဖိထား
သလို အသက်ရှူကြပ်လာတယ်။
ထတော့လည်း ထလို့မရဘူး။
မျက်လုံးတွေက တအား လေးလံ
နေတာ၊ ပြန်ပြန်ပိတ်သွားတယ်။

အဲဒီအချိန်မှာ တကယ်လိုလို အိပ်မက်လိုလိုနဲ့ တရှူးရှူး
အသက်ရှူသံပြင်းပြင်းကြီး ကြားနေရတယ်။ အဲဒီအချိန် တစ်ကိုယ်လုံး
လှုပ်လို့မရဘူး။

ဒါပေမယ့် မျက်စိကို အတင်း ပြူးပြူးကြည့်တော့ မြင်နေ
ရတာ . . . ဟိုး အခန်းထောင့်တစ်နေရာမှာ အဖွားကြီးတစ်ယောက်
ဆံပင်ဖြူဖြူကြီးကို ဖားလျားချပြီး ဟိုဘက်လှည့်ကွေးနေတာ။ သူ့ပုံ
ကြည့်ရတာ မောနေသလိုပဲ။

အသံရှူသံကြီးက အဖွားကြီး ဆီကထွက်နေတာ။ စာရေး
သူက စာရေးသူရဲ့ အဖွားထင်လို့ “ဖွားဖွားလား” လို့ လှမ်းမေးတယ်။
ဒါပေမယ့် အသံက ထွက်မလာဘူး။ ကျွန်မ ဖွားဖွားရဲ့ ပုံစံမျိုးလည်း
တောက်တောက်။ နောက် တဖြည်းဖြည်း အဖွားကြီးက တဖြည်းဖြည်း၊
တဖြည်းဖြည်း ကျွန်မဘက်လှည့်လာတယ်။

“အမလေး! . . . ဘယ်က အဖွားကြီးလဲ”

တစ်ခါမှလည်း မမြင်ဖူးဘူးလေ။ သူမပုံစံက ပိန်ချုံးချိနဲ့ အန
ငြိ အမောဖောက်နေသလိုပဲ။ နောက် မျက်လုံးကြီးတွေ ပြူးပြူးထွက်
လာတယ်။ စာရေးသူလည်းအော်တာ . . . အသံက ထွက်မလာဘူး။

www.burmeseclassic.com

အဲ့မှာ အဖွားကြီးခေါင်းကြီးကပဲ ရှည်ရှည်ထွက်လာပြီး စာရေးသူနား ကပ်လာတယ်။ သူ့ ကိုယ်က ပါမလာဘူး။ အမလေး ကြောက်လိုက်တာ .. ခေါင်းကြီးပဲ ရှေ့ထွက်လာတာ။ ပြီးတော့ ကျွန်မ မျက်နှာနဲ့ တော်တော်လေးနီးနေပြီ။

အဲ့မှာ စာရေးသူ မျက်စိကို အတင်းမှိတ်လိုက်ပြီး "သံဗုဒ္ဓ" ဂါထာကို အသားကုန်ရွတ်တာ အသက်ရှူသံကြီးက နားနားမှာ ကပ် နေတုန်းပဲ။ ပြီးတော့မှ ကျွန်မလည်း ဘုရားစာရွတ်ရင်း ဝုန်းခနဲ လုံးဝ နိုးသွားပြီး မျက်လုံးတွေ ဖွင့်ကြည့်တော့ အခန်းထဲမှာ ကျွန်မ တစ် ယောက်တည်း ဘယ်သူမှလည်း မရှိတော့ဘူး။

အကုန်နီးလို့ ထသွားကြပြီထင်တယ်။ ကျွန်မလည်း အဲ့ဒီ တော့မှ အတင်းကုန်းရုန်းထပြီး အခန်းထဲက ထွက်ပြေးတယ်။

အဲ့အချိန်မှာ ဖွားဖွားက လမ်းထိပ်ကဆိုင်က မုန့်ဟင်းခါး စားပြီး အခုမှ ပြန်ရောက်လာတယ်။ မေမေတို့၊ တီတီတို့၊ တခြားလူ တွေကလည်း မီးဖိုချောင်မှာ၊ နောက်ညတွေတော့ ဘုရားရှိခိုး သေဆု အိပ်တော့ ဘာမှမဖြစ်တော့ဘူး။

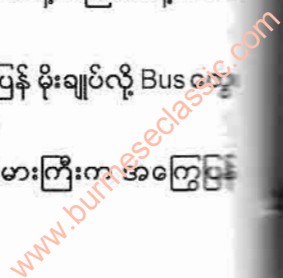
အိပ်မက်လား .. တကယ်လားလည်း မသိ။ ဆောင်းတွင်း အိပ်မက် ဂယောက်ဂယက်။ နောက်တော့ ကျွန်မတို့ အိမ်ပြောင်းလိုက် တယ်။ အဲ့အိမ်လည်း ရောင်းလိုက်ပြီတဲ့။

ဒါနဲ့ စာရေးသူလည်း (၁၀)တန်းအောင်တော့ စင်ကာပူမှာ ကျောင်းသွားတက်တယ်။ စင်ကာပူမှာ တစ်ယောက်တည်းနေတာ။ အခန်းငှားပြီး။ တစ်ယောက်တည်းပဲ အိပ်တယ်။ အခန်းဖော် ဘာညာ နဲ့ မနေဘူး။ အဲ့အိမ်က နေလိုကောင်းပါတယ်။ သန့်လည်း သန့်တယ်။ သန့်တယ်ဆိုတာ စိတ်ရှင်းပြောတာပါ။

တစ်နေ့တော့ ကျွန်မ ကျောင်းကအပြန် မိုးချုပ်လို့ Bus မတွေ့ MRT တွေ မစီးဘဲ Taxi ငှားပြန် လာတယ်။

အိမ်အောက်ရောက်တော့ Taxi သမားကြီးက အကြွေပြန်

တိုယ်တွေ့ပရလောက ဖြစ်ရပ်များ

အမ်းတယ်။ အင်းပေါ့ . . အကြွေ
ရတော့ အိမ်အောက်က စတိုး
ဆိုင်မှာ အချို့ရည်သောက်
ယေဆို သွားဝယ်တော့ ဆိုင်
က ပြောတယ်။

“နင့်ဟာက စင်ကာပူ
အကြွေ မဟုတ်ဘူးတဲ့။ မလေး
ရှား အကြွေကြီးတဲ့”

ဪ . . ဟုတ်လားပေါ့။

Taxi Driver ကြီး မှောင်နေတော့ မမြင် မစမ်း

နဲ့ ပေးချင်ရာ ပေးသွားတယ်ပဲ ထင်နေတယ်။ နောက်
တော့ ဆိုင်ရှင်က ဆက်ပြောတယ်။ နင့် မလေးရှားအကြွေကြီးက
(၁၉၇၀) ခုနှစ်လောက်က ဟာကြီးတဲ့။ အခုတောင် မလေးမှာ အဲ့ဒါ
ကြီးမသုံးတော့ဘူးတဲ့။

ဘုရားရေ . . ! တကယ့် ရှေးဟောင်းပစ္စည်းကြီးပဲ။ ရှာရှာ
ခွေဖွေ နင် ဘယ်က ရလာတာလဲတဲ့။ သူပြောမှ စာရေးသူလည်း
မြန်ကြည့်မိတာက ဟုတ်သားပဲ။ အကြွေပုံစံက စင်ကာပူအကြွေ
ဆိုင်ထက် ပိုကြီးတယ်။

ထားပါတော့ . . ။ ရှားပါးပစ္စည်းဆိုတော့ စိတ်ဝင်စားလို့
ဆိမ်းထားချင်လို့ ပြန်ယူလာတယ်။ အခန်းထဲ ပြန်ရောက်တော့
Laptop ကွန်ပျူတာနဲ့ ကျောင်းစာလုပ်နေတယ်။ အဲ့မှာ ကွန်ပျူတာ
Screen က နေရင်းထိုင်ရင်း မှောင်ကျသွားတယ်။

စာရေးသူက Plug ထိုးထားတော့ အားကုန်သွားစရာ
အကြောင်းလည်း မရှိဘူး။ ဘာထဖြစ်တာလဲပေါ့။ ခလုတ်များ ပိတ်
ထားမိလို့လားပေါ့။ မဟုတ်ဘူး။ မပိတ်ထားပါဘူး။ နောက်တော့
သူ့ဘာသာ Screen ပြန်လင်းလားတယ်။

ဪ . . စက်ပဲ တစ်ခါတလေ ကြောင်မှာပေါ့။ ခေါင်းထဲ
ထားပါဘူး။ ဒါပေမယ့် တစ်ခါမှမဖြစ်ဖူးဘဲ အခုဖြစ်တော့

www.burmeseclassic.com

နည်းနည်းတော့ အံ့ဩတယ်။

ဒါနဲ့ ထားပါတော့ . . . စာဆက်ဖတ်တယ်။ အဲ့မှာ စာရွက်တွေ “တဖျပ်ဖျပ်” လှန်လှောနေတဲ့ အသံတွေကြားရတယ်။ အခန်းထဲ အဲကွန်းလည်း မဖွင့်ရသေးဘူး။ ပန်ကာလည်း မဖွင့်ရသေးဘူး။ ဘယ်က စာရွက်တွေ လှန်လှောနေတာလဲ။ အခန်းထဲလည်း ငါ တစ်ယောက်တည်းပါပေါ့။

နောက်တော့ စာအုပ်တွေကလည်း ခြေရာလက်ရာ မပျက်ဘူး။ နောက်တော့ အသံရပ်သွားတယ်။ ကျွန်မလည်း စာကျက်ပြီး အိပ်ရာဝင်လိုက်တယ်။ စာကြည့်မီးလေး တစ်လုံးတော့ အမြဲဖွင့်အိပ်တယ်။ အဲမှာ . .

ကျွန်မ အသက်ရှူ ကြပ်လာပြန်တယ်။ အိပ်တစ်ဝက်၊ နှစ်တစ်ဝက် ဖြစ်နေတဲ့အချိန်မှာ မြင်နေရတာချည်းပဲ။ နံရံမှာ ကပ်ထားတဲ့ ဝီရိုကြီးအပေါ်က တံခါးပေါက်ကြီး ပွင့်လာတယ်။ တကယ်တော့ ဝီရိုပေါ်မှာ ဘာတံခါးမှ မရှိဘူး။ ဝီရိုမှာတော့ အပေါက်ရှိတယ်လေ။ အဲ့အပေါ်မှာ ဘာတံခါးမှ မရှိတာ။

ဒါပေမယ့် ကျွန်မ မြင်နေရတာက အဲ့အပေါ်မှာ အပေါက်ကြီးလိုပဲ။

“အမလေး! . . . ဆင်းလာတော့မယ်၊ ဆင်းလာတော့မယ်” လို့ စိတ်ထဲက ထင်နေတယ်။

ဘာဆင်းလာမှာကို စိတ်ထဲက ကြောက်နေမှန်း မသိဘူး။ နောက်တော့ အခန်းတံခါးကို တစ်ယောက်ယောက်က တက်လာဖွင့်တယ်။ ကျွန်မက သော့ပိတ်အိပ်တာလေ။ ဘယ်သူက လာဖွင့်လို့ရမလဲ။

ဟော! . . . တံခါးကြီး ပွင့်လာပြီ။
ဘယ်သူဝင်လာမလဲ။

“အမလေး မဝင်လာပါနဲ့ . . .
မဝင်လာပါနဲ့” လို့ စိတ်ထဲက
အော်နေတာ။ နောက်တော့ ကျွန်မ
ဝုန်းခနဲ လုံးဝနိုးသွားတယ်။ ကြည့်
လိုက်တော့ ဘာတံခါးမှလည်း
ပွင့်မနေဘူး။

ဗီရိန်ရုံမှာလည်း ဘာ
တံခါးမှ မရှိဘူး။ အင်း . . . အိပ်မက်ဆိုး
လိုလို၊ ဘာလိုလို မြင်နေရတာ တကယ်
မဟုတ်ဘူးပေါ့။ ပြန်အိပ်လိုက်တယ်။ ခဏ
နေတော့ အိပ်မောကျနေရင်း ပြန် အသက်ရှူ ကြပ်လာပြန်တယ်။
အိပ်တစ်ဝက်၊ နိုးတစ်ဝက်မှာ တဖြည်းဖြည်း မျက်လုံးတွေကိုဖွင့်
ကြည့်တော့ အားပါး! . . .

ပိန်ပိန်လိုလို အရပ်ရှည်ကိုင်းကိုင်းကြီး တရုတ်အဘိုးကြီး
တစ်ယောက်။ သူ့ပုံက အရိုးခြောက်ကြီးလိုပဲ။ ပိန်ခြောက်နေတယ်။
ရှုပ်အကျီအဖြူရယ်၊ ကာကီရောင်ဘောင်းဘီကြီး ဝတ်ထားတယ်။

ကျွန်မ အိပ်နေတာကို မျက်လုံးပြူးကြီးနဲ့ စိုက်ကြည့်နေ
တာ။ ကျွန်မ လှုပ်လို့ မရ၊ အော်လို့ မရဘူး။ စာရေးသူလည်း မျက်စိ
ကို ပြန်မှိတ်ပြီး ဘုရားစာကို အသားကုန်ရွတ်တယ်။

နောက်တော့ ထုံးစံအတိုင်း ဝုန်းခနဲ နိုးတာပဲ။ အရမ်းမော
နေတယ်။ ရင်တွေလည်း တုန်နေပြီ။ တစ်ညလုံးမှာ ကြောက်စရာ
အိပ်မက်တွေပဲ မက်နေတာကိုး။ ဒါပေမယ့် အိပ်မက်လည်း မဟုတ်
ဘူး။ တကယ်လိုလို၊ ဘာလိုလိုနဲ့။

ဒီအိမ်မှာ နေလာတာလည်း ကြာပြီ။ တစ်ခါမှ အဲလိုမမြင်
ဖူးဘူး။ ဒီနေ့မှ ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲပေါ့။ နောက်တော့ တစ်ခု သတ်
ရသွားတာက အကြွေစေ့။ ရှေးဟောင်း မလေးရှားအကြွေ ကွိုင်ဇေ

www.burmeseclassic.com

ကြီး။ စိတ်ထဲ မသိုးမသန့်ဖြစ်လာတယ်။

ဒါနဲ့ပဲ ဟုတ်သော်ရို၊ မဟုတ်သော်ရို၊ အဲ့အကြွေစေ့ကြီးကို စာကြည့်စားပွဲမှာ တွေ့လိုက်တော့ စိတ်ထဲ နည်းနည်းလန့်သလို ဖြစ်လာလို့ ချက်ချင်း ဘုရားစာတွေရွတ်ပြီး အိမ်နောက်ဖေးပေါက်ကလွင့်ပစ်လိုက်တယ်။

တိုက်ဆိုင်တာလား . . . ဘာလားတော့ မသိဘူး။ အကြွေစေ့ကြီးလည်း မရှိတော့ရော၊ တစ်ညလုံး ဘာမှမဖြစ်တဲ့အပြင် နောက်နေ့တွေလည်း ဘာမှ မဖြစ်တော့ဘူး။

ကဲ . . . စာဖတ်သူရော ဘယ်လိုထင်လဲ။ စာရေးသူကတော့ သရဲခြောက်တယ်ပဲ ထင်တယ်။

ဒါတွေ အကုန်လုံး . . . ကျွန်မ တကယ်ကြုံတွေ့ခဲ့ရတဲ့ တကယ့်အဖြစ်ပျက်တွေချည်းပါပဲ။ တစ်ခုမှ စာဖတ်လို့ကောင်းအောင် ပြောင်းလဲပြင်ဆင်ထားတာတွေ မပါပါဘူး။

ဒါကြောင့် စာဖတ်သူကို သရဲယုံလားမေးရင် အင်း . . . ယုံပါတယ်။ စာရေးသူတို့ ဘုရားဟောမှာ ပေတလောကဆိုတာ တကယ်ရှိပါတယ်။ ခြောက်ခံရဖူးလားမေးရင် အခုပြောပြတဲ့ အဖြစ်အပျက်တွေကို ဖတ်ကြည့်ပါ။

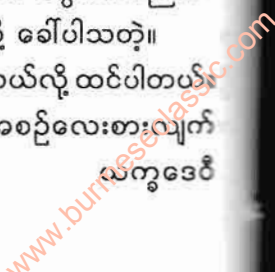
စာဖတ်သူအနေနဲ့ ဒါတွေက စာရေးသူ စိတ်ထင်တာပါလို့ ထင်ချင်လည်း ထင်ပေါ့။ သရဲခြောက်ခံရတယ် ထင်ချင်လည်း ထင်ပေါ့။ သဘောအတိုင်း ဆုံးဖြတ်ပါ။ တချို့က ပြောတယ်။ ကံနိမ့်မှ သရဲမြင်တာတဲ့။

ဒါပေမယ့် လူကြီးသူမတွေ ပြောကြတာကတော့ -

ဝိညာဉ်တွေကို မြင်တွေ့၊ ကြားသိဆက်သွယ်လို့ရတဲ့ လူတချို့ရှိတယ်။ သူတို့ရဲ့ မွေးရာပါအာရုံတစ်ခုက မွေးကတည်းက ပါလာတာတဲ့။ Sixth Sence “ဆဋ္ဌမအာရုံ” လို့ ခေါ်ပါသတဲ့။

ဒါဆို ကျွန်မမှာလည်း အဲ့လို အာရုံရှိတယ်လို့ ထင်ပါတယ်။

အစဉ်လေးစားလျက်
သက္ကဒေဝီ

ကျိန်စာအုပ် နှလုံးသား
သန့်လျင် မိုးထက်ဝံ

။

“ကိုဝင်းမောင်တစ်ယောက်
ဘုရားတပည့်တော်မလို
ဘဝမျိုးနဲ့ မကြုံရပါစေနှင့် ဘုရား”
သီတာနှုတ်မှ ဆုတောင်းရင်း
ရေတွင်းထဲသို့ ခုန်ချလိုက်သည်။
“ပွမ်း”

ဒေါ်မိုးတစ်ယောက် မနက်သုံးနာရီခွဲ ထသည်။ မျက်နှာ
သစ်၊ မီးပွေး၊ ပဲပြုတ်အိုးတင်ပြီး သောက်တော်ရေလဲ၊ ဘုရားရှိခိုး၊
ဂါထာရွတ်၊ ဆုတောင်းမေတ္တာပို့ စသော အလုပ်များသည် ဒေါ်မိုး၏
တစ်နေ့တာအလုပ်များ ဖြစ်ပါသည်။

တစ်နေ့ ဒေါ်မိုး အိပ်ရာထကာ မျက်နှာသစ်နေစဉ် မြဲ
ထောင့်မှ ဆုမြတ်တို့အိမ်ဘက် ရေတွင်းပျက်ဆီသို့ အကြည်
တစ်ချက်ရောက်သွားသည်။ လန့်ဖျတ်၍အော်လိုက်မိသည်။

“မသိတာ . . . ဆုမြတ်ရေ လာပါဦး၊ လာကြည့်ပါဦး”

ပြူးပြူးပြောပြောနှင့် ကတုန်ကယင် အသံမတိုးမကျယ်
လှမ်းအော်နေသော အိမ်ဘေးအခန်းမှ ဒေါ်မိုး၏အသံကြောင့် -

“ဘာ . . . ဘာလဲ ဒေါ်မိုး”

ဆုမြတ်က အပြေးကလေး အိမ်ရှေ့ရောက်လာသည်။
ဒေါ်မိုးက မျက်စိကို ရေတွင်းပျက်ဆီသို့ မေးငေါ့ဆတ်ပြရင်း -

“ဟိုမှာ ကြည့်စမ်း”

“ဟင်! . . . အောင်မလေး”

ဆုမြတ်ပါ ပြူးပြူးပြာပြာဖြစ်သွားသည်။ မြင်ကွင်းကတော့ ထုန်လှုပ်ချောက်ချားစရာပင်။ ရေတွင်းဘောင် တစ်ဘက်တစ်ချက် စီ၌ ကျောပေး၍ထိုင်နေကြသော လူသဏ္ဍာန်နှစ်ယောက်အား မြင်တွေ့လိုက်ကြခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

ကိုနိုင်တစ်ယောက် မယုံပါ။ သူတို့ပြော၍သာ ကြားနေရသည်။ ညစဉ်လိုလို ရေတွင်းပျက်ကြီးအား စောင့်ကြည့်နေရသည် စာ အလုပ်ကြီးတစ်ခုပင်။

ကိုနိုင်နှင့် ဝင်းမောင်တို့သည် ငယ်သူငယ်ချင်းတွေဖြစ်ကြသလို အိမ်နီးနားချင်းတွေလည်း ဖြစ်ကြသည်။ ဝင်းမောင်တို့အိမ်သည် ကိုနိုင်၏ အိမ်ခြေရင်းတွင်ရှိပြီး ဘေး၌ ပဲပြုတ်သည်ဒေါ်မိုးတို့ နေထိုင်ကြသည်။

ကိုနိုင်သည် လုံးချင်းဝတ္ထုများရေးခြင်း၊ ထုတ်ဝေခြင်းဖြင့် အသက်မွေး ဝမ်းကြောင်းပြုသည်။ ပရလောက၊ ဂမ္ဘီရလောက အကြောင်းတွေကို လက်တွေ့ကျကျတွေ့ရမှ ယုံတတ်သူဖြစ်သည်။ ကောလဟလအပြောများကို မယုံပါ။

အခု ဝင်းမောင်တို့ဇာတ်လမ်းအား ပဲပြုတ်သည်ဒေါ်မိုးပြော၍ ယုံရအခက်၊ မယုံရအခက်။ စိတ်တော့ဝင်စားလာမိသည်။

ညတိုင်း စာဖတ်၊ စာရေးအပြီး မအိပ်ချင်သေးလျှင် ပြဇာတ်ပေါက်တံခါးလေးကို အသားလေးဟ၍ ဝင်းမောင်တို့ရေတွင်းပျက်ဆီသို့ ခိုးခိုး ချောင်းကြည့်မိနေသည်။

ရှင်းတော့ အရှင်းသား။ ဝင်းမောင်တို့ဇာတ်လမ်းသည် အိမ်ထောင်ရေးဇာတ်လမ်း ရိုးရိုးလေးသာ။ အဲ ဆန်းပြားတာ တစ်ခုတော့ရှိသည်။

ဝင်းမောင်နှင့် မသီတာတို့ကို နှစ်ဖက်မိဘများက သဘောတူ၍ လက်ထပ်ပေးခဲ့ကြသည်။ မိဘများနှင့် အတူမနေဘဲ ကိုနိုင်အိမ်သို့ ပြောင်း၍နေခဲ့ကြသည်။ ထူးခြားတာက သူချစ်၊ ကိုယ်ချစ်

www.burmeseclassic.com

ချစ်ကြလို့တော့ မဟုတ်ပါ။ မိဘများ၏စကားကို နှစ်ယောက်လုံး မလွန်ဆန်နိုင်၍သာဖြစ်သည်။

ဝင်းမောင်နှင့် မသီတာတို့သည် အကြင်လင်မယားအဖြစ် အတူနေကြသော်လည်း ဝင်းမောင်တစ်ယောက်ကတော့ နေ့စဉ် နှင့်အမျှ အိမ်မကပ်ဘဲ အရက်သောက်၊ အပေါင်းအသင်းတွေနှင့် သာ အချိန်တွေကုန်၍ ညဘက်၌သာ အိမ်သို့ပြန်လာခဲ့သည်။

တစ်ခါတရံ နှစ်ဖက်မိဘများ လာရောက်လည်ပတ်သည့် အခါ၌သာ ဟန်ဆောင်၍ မသီတာနှင့် ဖက်လဲတကင်းနေပြသည်။ မိဘများပြန်သွားလျှင် နဂိုခုံရင်းအတိုင်း အပေါင်းအသင်းများနှင့် ရှုပ်ပွေနေခဲ့လေသည်။

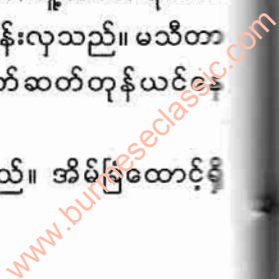
မသီတာတစ်ယောက် အရူးလင်လုပ်ရသလို တစ်ယောက် တည်း အကျဉ်းကျသလို ခံစားနေရသည်။ ဘယ်လိုပဲ မယား ဝတ္တရားများ ကျေပွန်စွာပြုစုပေးရှာသော်လည်း ဝင်းမောင် ကတော့ ဂရုမစိုက်။

ကြာလာသောအခါ မသီတာတစ်ယောက် မခံစားနိုင် တော့ပေ။ သူ့အပေါ်တွင် မယားဝတ္တရားများ ကျေပွန် သော်လည်း မသီတာကို အားနာမှုအရိပ်အယောင် နည်းနည်းလေးတောင် မပြ။ ဂရုမစိုက်။

ကြာတော့ နှလုံးသားများ လှုပ်ခတ်လာတော့သည်။ မသီတာစိတ်ထဲတွင် ဝမ်းနည်းမှုနှင့်အတူ ရှက်စိတ်များပါ ဝင်လာ မိတော့သည်။ သူ့ကြင်မှ ကိုယ်ကြင်မည်။ အပျိုစင်ဘဝကတည်းက ကိုယ့်ကိုကိုယ် ထိန်းထိန်းသိမ်းသိမ်းနှင့် နေလာခဲ့သည်။

မိဘတွေ၏ဂုဏ်သိက္ခာကို ငဲ့ကွက်၍ မြို့သိပ်ခဲ့သည်။ ခေါင်းငုံ့ခံခဲ့သည်။ ကြာတော့ သံယောစဉ်ကြိုးပါ သူ့အပေါ် ရစ်ပတ် ခဲ့သည်။ ဒင်းက ဒါကို ဂရုမထား။ ရက်စက်လွန်းလှသည်။ မသီတာ မျက်ရည်များဝဲ၍ နှုတ်ခမ်းလေးမှာ တဆတ်ဆတ်တုန်ယင်နေ သည်။

ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုကို ချလိုက်သည်။ အိမ်ပြုထောင့်ရှိ

တိုက်စာသင့်သော နှလုံးသား

ရေတွင်းရှိရာသို့ တစ်လှမ်းချင်းလျှောက်လာခဲ့သည်။ ရေတွင်းရှေ့သို့ရောက်သောအခါ တုန်ကန်ရပ်၍ အိမ်ဘက်သို့ တစ်ချက်လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး နှုတ်မှ -

“ကိုဝင်းမောင်တစ်ယောက် ဘုရားတပည့်တော်မလို ဘဝမျိုးနဲ့ မကြုံရပါစေနှင့် ဘုရား”

သီတာ နှုတ်မှဆုတောင်းရင်း ရေတွင်းထဲသို့ ခုန်ချလိုက်သည်။

“ဗွမ်း”

ခြံဘေးမှ ပဲပြုတ်သည်ဒေါ်မိုး ဖျတ်ခနဲတွေ့လိုက်သဖြင့် -

“ဟဲ့ .. ဟဲ့ လုပ်ကြပါဦး၊ မသီတာ ရေတွင်းထဲခုန်ချသွားပြီ။ လုပ်ကြပါဦး”

ဝင်းမောင်တစ်ယောက် အမူများစစ်ဆေးခံရခြင်း၊ မသီတာသေဆုံးမှုမှာ သူနှင့် ကင်းရှင်းကြောင်း၊ သက်သေများကလည်း ဝင်းမောင်နှင့် မပတ်သက်ကြောင်း၊ အသုဘကိစ္စများဖြင့် ဖျာယာခတ်လျက် အားလုံးရှင်းလင်းသွားသောအခါ ပို လွတ်လွတ်လပ်လပ်ရှိနေပြီး အရက်ကလေး တမြဲမြဲနှင့်သာ အချိန်တွေကုန်လွန်ခဲ့လေသည်။

သီတာသေဆုံးပြီး လေးလအကြာတွင် ဝင်းမောင် ဆုမြတ်ဆိုသော မိန်းကလေးနှင့် အိမ်ထောင်ပြုလိုက်သည်။ အိမ်ထောင်ပြုပြီး သုံးလအကြာ၌ -

“ဟာ . . . ရေတွင်း

ထဲ ကြောင်တစ်ကောင် တျနေပါလား။ ပုပ်စော်တွေနံ့ကုန်တော့ မှာပဲ ၊ ခြစ်ဘူး..

ဆင်းဆယ်မှ”

ဆုမြတ်က -

“ဖြစ်ပါ့မလား ကို
ဝင်းမောင်ရယ်၊ ရေတွင်းက
နက်တယ်နော်”

“ဖြစ်ပါတယ်၊ မင်း
ဘာမှမပူနဲ့ . . . အေးဆေးပဲ”
အဝတ်အစားများ

ချွတ်ကာ ဘောင်းဘီတိုနှင့် ဝင်းမောင်က ပြောပြောဆိုဆို ရေတွင်း
အပေါ်တန်းကို ကြိုးချည်ရင်း ရေတွင်းအောက်သို့ ဆင်းသွားလေ
သည်။ ဆုမြတ်က ဆယ်မိနစ်ကြာတော့ ရေတွင်းထဲ ငုံ့ကြည့်ရင်း
လှမ်းအော်လိုက်သည်။

“ကိုဝင်းမောင် . . . ကိုဝင်းမောင် အဆင်ပြေရဲ့လား”

ထူးသံ ပြန်၍မကြား။ နောက်တစ်ခါ ခပ်ကျယ်ကျယ်လေး
ထပ်၍ လှမ်းအော်လိုက်ပြန်သည်။

“ကိုဝင်းမောင်”

ကိုဝင်းမောင်ကို အသေအချာမြင်ရသည်။ ဒါပေမယ့်
ပြန်မထူး။ တုတ်တုတ်မျှမလှုပ်။ အောက်မှ ဘာသံမျှ မကြား။
ဆုမြတ် ဆက်ခါ ဆက်ခါ အော်ခေါ်ပြန်သည်။ ဘာမျှ မကြား။

ဆုမြတ် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွားသည်။ ဆုမြတ်မှာ ပျာယာ
ခတ်သွားပြီး နောက်မှ သတိရာလာကာ -

“လုပ်ကြပါဦး . . . လုပ်ကြပါဦး၊ ကိုဝင်းမောင် ရေတွင်းထဲ
မှာ ဘာဖြစ်လဲမသိဘူး။ ကိုနိုင် . . . ကိုနိုင် . . . ဒေါ်မိုး . . . ဒေါ်မိုး ကယ်
ကြပါဦး”

အိမ်ဘေးများမှ ကိုနိုင်၊ ဒေါ်မိုးနှင့် ကိုကြိုင်တို့ ဆင်းလာ
ကာ အိမ်ရှေ့ရှိလူများကို အကူအညီတောင်း၍ ကျွမ်းကျင်သော
တွင်းဆယ်သော အလုပ်သမားများကိုခေါ်ယူကာ ဆယ်ယူကြလေ
သည်။

www.burmeseclassic.com

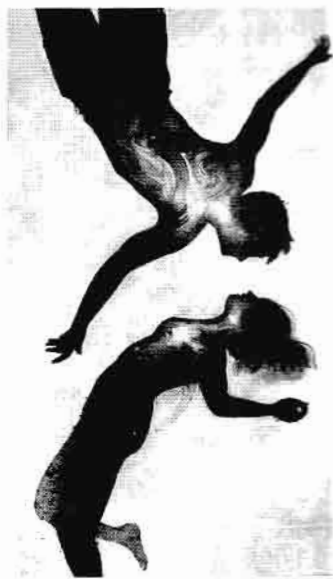
ကျိန်စာသင့်သော နှလုံးသား

အပေါ်ရောက်လာသော
ဝင်းမောင်အားပြုစုရင်း ဦးကြိုင်
က -

“ဝင်းမောင်တော့ ဆုံး
သွားပြီ။ ရေတွင်းကနက်တော့
အောက်စီဂျင်မရဘဲ ဖြစ်သွား
တယ်နဲ့ တူတယ်”

“ဆုမြတ်လေး သနားပါ
တယ်၊ အိမ်ထောင်ကျတာ မကြာ
သေးဘူး”

“ဝင်းမောင်တော့ ကံဆိုး
တာပဲ”

အသံ မျိုးစုံ အောက်မှ
ဆုမြတ်ကတော့ ဝင်းမောင်အလောင်းကိုကြည့်ကာ ဂူတူတူ ကြောင်
တောင်တောင် ဖြစ်နေလေတော့သည်။

ကိုနိုင်က ဝင်းမောင်တို့အကြောင်းကို စဉ်းစားရင်း သမ်းဝေ
လိုက်သည်။

ညအချိန်က (၁၀)နာရီ။

မိုးတစ်ညဖြစ်၍ မိုးဖွဲကလေးများကျလာကာ လေပြင်းတစ်
ချက် ဝှေ့ယမ်း တိုက်ခတ်လိုက်သည်။ ပြတင်းဘောင်နှင့် တံခါးခွက်
များ ရိုက်ခတ်သဖြင့် ကိုနိုင် ပြတင်းတံခါးပိတ်ရန် မတ်တပ်ရပ်လိုက်
သည်။

ထို့နောက် ပြတင်းပေါက်ဆီသို့ အသာလေးလျှောက်သွား
ပြီး ဟနေသောပြတင်းပေါက်မှ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ လျှပ်ရောင်
နှင့်အတူ အရိပ်သဏ္ဍာန်နှစ်ခုအား ရိပ်ခနဲ မြင်တွေ့လိုက်ရသည်။

အိပ်ပူန်စုံမွှားဖြစ်၍ မျက်လုံးနှစ်ဖက်အား ပွတ်သပ်၍ သေချာကြည့်လိုက်သည်။

“ဟာ!..”

ဂူတူတူ ခြေတစ်ဖက်ရေတွင်းပေါ်တင်၍ ကျန်တစ်ဖက် မြေကြီးပေါ်ချထားသော ယောက်ျားတစ်ယောက်နှင့် ဆံပင်များကို ဖားလျားချထားသော အပြုံးမျက်နှာနှင့် မိန်းမတစ်ယောက် ကျောပေး၍ ထိုင်နေကြသည်။

ထိုသူများသည် တခြားတော့မဟုတ်ပါ။

ဟိုတစ်နေ့ကမှ ရေတွင်းထဲ ကြောင်ဆယ်ရင်း အောက်စီရင်ပြတ်၍ သေဆုံးခဲ့ရသော ကိုဝင်းမောင်နှင့် လွန်ခဲ့သော (၇)လ ကျော်လောက်က ဤရေတွင်းထဲသို့ ပူဆွေးသောက ဗျာပါဒများနှင့် ကိုယ့်ကိုယ်ကို အဆုံးစီရင်ခဲ့သော မသီတာတို့ပင်ဖြစ်ပါသည်။

ကိုနိုင် ကြက်သီးမွှေးညှင်းများထသွားကာ မျက်လုံးပြူးသွားလေတော့သည်။

“ဟာ!..”

ဝဋ်နှင့် ကြမ္မာ မပြေးသာဆိုသလို ဝင်းမောင်တစ်ယောက် ဝဋ်လည်ခဲ့လေသလား။ ဒါမှမဟုတ် မသီတာ၏ ကျိန်စာသင့်ခဲ့လေသလားဆိုတာ မသိနိုင်တော့ပါ။ ကျိန်စာသင့်ခဲ့လျှင်တော့ ဒီဘဝ၊ ဒီမျှနှင့်သာ ကျေအေးနိုင်ကြပါစေလို့ ကိုနိုင် ဆုတောင်းမိလိုက်တော့သည်။

သန်လျင်မိုးထက်စံ

နောက်ကြည့်မှန်ထဲက

ပုံရိပ်ဝင်

တင့်ထူး (လေယျဝတီ)

မောင်ထွန်း ကျောင်းပြီးသွားသဖြင့် အိမ်တွင် နားနေခဲ့သည်မှာ ကြာပြီ။ လုပ်စရာအလုပ်က မရှိ။ ပျင်းရိငြီးငွေ့လာလျှင် စာဖတ်သော်လည်း စိတ်ဝင်စားမှုမရှိသဖြင့် ကြာကြာ မဖတ်ချင်ပေ။ အိမ်တွင် စားပြီးအိပ်၊ အိပ်ပြီးလျှင်စားနှင့်သာ နေနေရသည်။

“ငါ ဒီအတိုင်း နေလို့တော့ မဖြစ်သေးပါဘူး... ဘွဲ့ရပညာ တတ်တစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး ဘာအလုပ်မှမရှိဘဲ အိမ်မှာ အချိန်ကို အလဟဿ ဖြန်းတီးနေသလိုဖြစ်လို့ ကိုယ့်အတွက်လည်း အကျိုးမရှိ၊ အများကောင်းကျိုးကိုလည်း မဆောင်ရွက်နဲ့ . . ကြာလာရင် အပျင်းရောဂါရပြီး လူ့တန်ဖိုးမဲ့ဖြစ်တော့မှာပဲ”

ထိုသို့တွေးမိပြီး အလုပ်တစ်ခုခု လုပ်ကိုင်နိုင်ရန် အစိုးရရုံး၊ ကုမ္ပဏီတစ်ခုခုတွင် အလုပ်တစ်ခုရနိုင်ရေးအတွက် လျှောက်ထားရန် စုံစမ်းခဲ့တော့သည်။ အလုပ်က အမှန်တကယ် လိုချင်သော အခါ ရှာမှရှား ဖြစ်နေသည်။ သူ လိုက်လံစုံစမ်းသမျှ နေရာများတွင် နေရာလပ်မရှိ။ သူ့ဝန်ထမ်းနှင့်သူ ပြည့်နက်နေလေသည်။

တစ်နံနက်တွင် လက်ဘက်ရည်မှာသောက်ပြီး ထိုင်နေစဉ် ကားတစ်စီး ဆိုင်ရှေ့သို့ ထိုးရပ်ပြီး လူတစ်ယောက် လက်ဘက်ရည် ဆိုင်ထဲသို့ ဝင်လာသည်ကို တွေ့မြင်နေရသည်။

“ဟာ! . . အောင်အောင်ပါလား . . ဘယ်သူပါလိမ့်လို့

ငါ ကြည့်နေတာကွ၊ လာလေကွာ . . ငါ့စားပွဲမှာ လာထိုင်ပါ။ ဒီမှာ နေရာလွတ် ရှိနေတယ်လေ”

မှာထားသော လက်ဘက်ရည် လာချမပေးသေးသဖြင့် စကားပြောဖြစ်ကြသည်။

“နေပါဦး . . မင်းနေထိုင်တဲ့နေရာနဲ့ ဒီနေရာနဲ့က အဝေး ကြီးပါ . . ဘာကိစ္စနဲ့ ဒီရပ်ကွက်ကို ရောက်လာခဲ့တာလဲ . . အောင် အောင်ရ”

“ငါ ဒီရပ်ကွက်ကိုသွားမယ့် ပါစင်ဂျာတစ်ယောက်ကို လာပို့ ရင်း ရောက်လာခဲ့တာပဲကွ”

ထိုသို့ပြောမှ မောင်ထွန်းလည်း ဆိုင်ရှေ့တွင် ရပ်ထားသော ကားခေါင်မိုးပေါ်သို့ လှမ်းကြည့်မိကာ (Taxi) ဟူသော ဆိုင်းဘုတ် ကလေးကို တွေ့မြင်ခဲ့တော့သည်။

“ဟင် . . ဒါဆိုရင် မင်းက တက္ကစီဆွဲနေတာပေါ့ . . ဟုတ် လား”

“အေး . . ဟုတ်တယ်လေ . . မင်းက ငါ တက္ကစီဆွဲနေတာ ကို အံ့ဩနေမိတာလားကွ”

“အမှန်အတိုင်း ပြောရရင်တော့ မင်းဟာ ဘွဲ့ရပညာတတ် တစ်ယောက်အနေနဲ့ ရုံးတို့၊ ကုမ္ပဏီတို့ တစ်ခုခုမှာ အလုပ်ဝင်နေ ရမှာလေကွာ။ အဲဒီအလုပ်တွေကို မလုပ်ဘဲ တက္ကစီဆွဲနေလေ တော့ ငါ အံ့ဩခဲ့မိလို့ပါကွာ”

“အင်း . . မင်း တွေးထင်တာမှန်ပေမယ့် အပြည့်အဝ တော့ မဟုတ်ဘူးကွ၊ မင်းလည်းသိမှာပါ။ ဒီခေတ်မှာ ဘွဲ့ရပညာ တတ်တွေ ပေါများပြီး အလုပ်အကိုင်တွေက ရှားပါးနေတယ်လေ။ ငါဟာ ဘွဲ့ရပညာတတ်ပဲဆိုပြီး စတယ်ကြီးနဲ့ ရုံးတွေမှာ အလုပ် လျှောက်နေလို့ကတော့ မောရုံပဲရှိမယ်ကွ၊ အလုပ်ကတော့ ရလာ မှာ မဟုတ်ဘူး”

“အေး . . အဲဒါတော့ မှန်တယ်။ ငါလည်း မင်းဖြောင့်သလို အလုပ်ရနီးနဲ့ လိုက်စုံစမ်းပြီးပြီ၊ ဘယ်မှာမှ မတွေ့ဘူး။ ကြာတော့

www.burmeseclassic.com

မောပြီး ဆက်မရှာတော့ဘဲ နေနေခဲ့တာလေ”

“မင်းကိုကြည့်ရတာ . . . တက္ကစီဆွဲတဲ့အလုပ်ကို အထင်အမြင်သေးသလိုပဲကွ”

“ဟုတ်တယ်လေ . . . ကားမောင်းသင်ပြီး ကားမောင်းတတ်ရင် တက္ကစီမောင်းတဲ့အလုပ်က လူတိုင်း လုပ်နိုင်တာပဲ။ ပညာတတ်စရာမလိုဘူး မဟုတ်လားကွ”

“ဒါက မင်းရဲ့ ထင်မြင်ချက်ကိုးကွ။ တက္ကစီလောကမှာ ဘွဲ့ရပညာတတ်ပြီး တက္ကစီဆွဲနေတဲ့လူတွေ အများကြီးပဲကွ . . . ကြည့်တော့သာ သေးသိမ်တယ်လို့ ထင်ရပေမယ့် ဝင်ငွေက မဆိုးဘူးကွ မောင်ထွန်းရ”

“ဟုတ်ရဲ့လား အောင်အောင်ရာ . . . မင်း အရှက်ပြေများပြောနေတာလား”

“ဟ . . . တက္ကစီမောင်းတာလည်း အလုပ်ပဲလေကွာ၊ မင်း ကြားဖူးမှာပေါ့ . . . “အလုပ်ဟူသမျှ ဂုဏ်ရှိစွဲ” ဆိုတာလေ။ တကယ်တော့ ဘယ်အလုပ်ပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ ဝင်ငွေရနိုင်ရင် လုပ်ကြရမှာပဲကွ . . . ဒီခေတ်မှာက အလုပ်ရွေးနေလို့ မဖြစ်ဘူးလေ”

အောင်အောင်က ထိုသို့ပြောပြီး သူ့ရှေ့သို့ချထားပေးသော လက်ဘက်ရည်ကို သောက်နေလေသည်။

“မောင်ထွန်း . . . မင်း ဘွဲ့ရထားပြီး အလုပ်မရသေးဘူး မဟုတ်လား။ ဒီတော့ မင်းကိုငါ အကြံပေးမယ်။ ငါ့လိုပဲ တက္ကစီမောင်းဖို့ တိုက်တွန်းချင်တယ် သူငယ်ချင်း။ မင်းက ကားမောင်းသင်ထားပြီး မောင်းတတ်နေတော့ ပိုလို့တောင် အဆင်ပြေသေးတယ်ကွ”

“နောက်တစ်ချက်က မင်းမိဘတွေက ငါ့မိဘတွေထက် စီးပွားရေးပိုပြီး အဆင်ပြေကြတာပဲကွာ။ ဂျပန်ပရိဘောဂ် ဝယ်ခိုင်းပေါ့ကွ။ ကိုယ်ပိုင်ကားနဲ့ မောင်းနိုင်ရင် ပိုပြီးတောင် အဆင်ပြေတယ်ကွ”

“ကဲ . . . မောင်ထွန်း မင်းနဲ့ငါ ထိုင်ပြီး စကားပြောနေကြတာ

အချိန်တော်တော် ကြာသွားပြီ။ ငါက မင်းလို အလုပ်မရှိ၊ အကိုင်
ခေါ်သေးတဲ့ကောင်မဟုတ်တော့ ငါ့တက္ကစီကို မောင်းပြီး ဝင်ငွေရှာ
ချဦးမယ်ကွ . . ငါသွားတော့မယ်။ ငါ အကြံပေးခဲ့တာကိုလည်း မင်း
သေချာစဉ်းစားကြည့်ဦး”

အောင်အောင်လည်း မောင်ထွန်းကို နှုတ်ဆတ်ကာ သူ့
တက္ကစီကားလေးပေါ်တက်ကာ ကားမောင်း ထွက်သွားခဲ့တော့
သည်။ မောင်ထွန်းတစ်ယောက်တည်းသာ စားပွဲတွင် ကျန်နေရစ်ခဲ့
တာ အောင်အောင် ပြောပြသွားခဲ့သောစကားများကို ပြန်တွေးကြည့်
နေမိသည်။

“အင်းလေ . . တကယ်တော့ ပညာတတ်ဘွဲ့ရတွေ ဒီ
လောက်ပေါနေလေတော့ သူ့ထက်ငါ အလုပ်တွေ ရှာဖွေနေကြ
တာပဲ။ အောင်အောင်ပြောသလို မိဘတွေကို ပရိဘောဂကား
အစ်စီးဝယ်ခိုင်းပြီး ကိုယ်ပိုင်ကားနဲ့ တက္ကစီပဲ မောင်းရတော့မှာပဲ”

ညတာရှည်ရင် အိပ်မက်များမှာကြောင့် အထွေအထူး
စေဉ်းစားတော့ဘဲ သူ၏မိဘများအား ကားတစ်စီးဝယ်ခိုင်းရန်
စိတ်ကူးခဲ့မိတော့သည်။

“သားက တက္ကစီမောင်းတော့မလို့လား။ ဟို ကုမ္ပဏီတို့
ရုံးတို့မှာ အလုပ်လျှောက်မလို့ဆို”

www.burmeseclassic.com

“ဟုတ်တယ် အမေ . . အစကတော့ သား အဲဒီနေရာတွေမှာ အလုပ်လျှောက်ပြီး ရခဲ့ရင်လုပ်ဖို့ပါပဲ။ ဒါပေမယ့် အမေရယ်. . ဘွဲ့ရပညာတတ်တွေက များပြီး အလုပ်တွေက ရှားပါးနေတော့ ကိုယ့်အားကိုယ်ကိုးအလုပ်ကိုပဲ လုပ်တော့မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်မိလို့ပါ”

“ကောင်းပါတယ်ကွယ် . . ကိုယ်ပိုင်အလုပ်လုပ်တော့ ကိုယ်ကြိုးစားလုပ်ရင် လုပ်သလောက် အကျိုးခံစားရမှာပဲ မဟုတ်လား။ ဘယ်သူ့ကိုမှလည်း မကြောက်ရဘူး။ ဘယ်သူ့ဩဇာကိုမှလည်း နာခံစရာမလိုဘူးပေါ့ကွယ်”

“ငါ့သားက ကားမောင်းသင်ထားပြီး ကျွမ်းကျင်ကျင်မောင်းတတ်နေတာပဲ။ အမေတို့ အားပေးတယ်။ သားလိုအပ်တဲ့ ပရိဘောဂ်တစ်စီးလည်း အမေတို့ ဝယ်ပေးပါ့မယ်ကွယ်”

မိဘများကပါ ကိုယ်ပိုင် ကားမောင်းအလုပ်ကို အားပေးပြီး ပရိဘောဂ်ကားတစ်စီးပါ ဝယ်ပေးကြသဖြင့် မောင်ထွန်း ယခုတော့ ကားကလေးနှင့် တက္ကစီ ပြေးဆွဲနေလေတော့သည်။ အံ့နာခလည်း ပေးစရာမလို။ ရသမျှ ဆီဖိုးနှုတ်ပြီး ကျန်ငွေမှာ မိမိအတွက်သာ ဖြစ်ခဲ့လေသည်။

အငှားကားဆိုလျှင် တစ်နေ့ တစ်နေ့ အံ့နာခပြည့်ပြီး ပိုလာသည်မှ ဆီဖိုးနှုတ်ကာ မိမိအတွက်ကျန်ခြင်း ဖြစ်၏။ တစ်ခါတရံ ကားဆွဲမကောင်း၍ ဖြစ်စေ၊ မိုးသည်းနေ၍ လူတွေ အပြင်မထွက်ကြလျှင် ကားငှားစီးသူ မရှိသလောက်ဖြစ်ရပြီး အံ့နာခပေးရန်ပင် မပြည့်မီသဖြင့် အံ့နာခကို အိတ်စိုက်ပေးရသည့် နေ့မျိုးလည်း ရှိတတ်လေသည်။

ယခု သူ့အနေနှင့် ကိုယ်ပိုင် ကားမောင်းနေရခြင်းဖြစ်၍ ရသလောက်နှင့် တင်းတိမ်သည်။ ရာသီဥတုဆိုးဝါးနေလျှင် ကားမထွက်ဘဲ အိမ်မှာနားထားကာ လူက အိပ်နေလျှင်လည်း ပြဿနာမရှိပါချေ။

မောင်ထွန်း တက္ကစီကား စ၍ မောင်းစဉ်၌ ကားဝယ်စီးနိုင်ကြသူတွေက နည်းသေးသဖြင့် တက္ကစီငှားစီးသူပေါ့ကား တစ်နေ့

ကားတွေ အဝင်များပြီး ကားဈေးကလည်း ချိုသဖြင့်
ကားဝယ်ကြကာ တက္ကစီဆွဲလာကြသဖြင့် ကားတက္ကစီသမားတွေ
ပေါများလာကာ ယခင်ကလို ကားဆွဲမကောင်းကြတော့ပေ။

တစ်နေ့ ကားဆွဲခ ဝင်ငွေကောင်းခဲ့လေသည်။ တစ်နေ့ မြို့ထဲ တစ်
နေရာတွင် အောင်အောင်နှင့် ထပ်တွေ့ပြန်သည်။

“ဟော . . မောင်ထွန်းပါလား . . အခု တက္ကစီဆွဲရတာ
အခြေအနေ ဘယ်လိုလဲ၊ မင်းအတွက် အဆင်ပြေတယ်မဟုတ်
လား မောင်ထွန်း”

“ဟုတ်တယ် အောင်အောင်ရေ . . တက္ကစီ ငှားစီးသူတွေ
ကပေါတော့ တစ်နေ့ကုန် နားရတယ် မရှိပါဘူးကွာ။ ထမင်းစားတဲ့
အချိန်နဲ့ လက်ဘက်ရည်သောက်နေတဲ့အချိန်ကလေးပဲ အနားရ
တာကွ”

“မင်း . . ကားဆွဲကောင်းရမယ်လေ၊ လိုင်းကားတွေက
ကျပ်တော့ လွတ်လွတ်လပ်လပ် သွားချင်သူတွေက တက္ကစီနဲ့သွား
ကြတော့ ကားဆွဲရပြီပေါ့ကွာ”

“မင်း တက္ကစီကို ကိုယ်တိုင်ဝင်မောင်းပြီး ဝင်ငွေရှာခဲ့
တော့ ဝန်ထမ်းလစာထက် အပုံကြီးသာတာ လက်တွေ့သိပြီ မဟုတ်
လား မောင်ထွန်း”

“ဟုတ်တယ် . . လက်တွေ့ဝင်လုပ်ကြည့်မှပဲ သိလာခဲ့
တော့တာပဲ အောင်အောင်ရေ”

တစ်နေ့တွင် သူ တက္ကစီကား မမောင်းမီက ကုမ္ပဏီတစ်ခု
တွင် အလုပ်လျှောက်ထားသည်မှ အလုပ်ခေါ်စာ ရောက်လာသည်။

“အင်း . . ဟိုတုန်းကသာ အလုပ်ခေါ်စာ ရောက်လာ

မယ်ဆိုရင် ငါ ဝင်လုပ်ချင် လုပ်နေမိမှာပဲ။ တကယ်တော့ ကုမ္ပဏီ လုပ်ငန်းဆိုတာက အမြတ်အစွန်းကျန်မှ တည်မြဲမှုရှိတာပဲ။ အရုံး ပေါ်လာလို့ ကုမ္ပဏီဖျက်သိမ်းခဲ့ရင် ဝန်ထမ်းတွေပါ အလုပ်လက်ခဲ့ ဘဝရောက်ခဲ့ကြရတာပဲ”

ကုမ္ပဏီမှ အလုပ်ခေါ်စာ ရောက်လာခဲ့ပေမယ့် တက္ကစီ ဆွဲ နေရသည်က လွတ်လပ်ပြီး ဝင်ငွေကောင်းရနေပြီဖြစ်၍ ကုမ္ပဏီ သို့ မသွားခဲ့တော့ပေ။

မောင်ထွန်း တက္ကစီမောင်းရသည်မှာ မြို့ထဲအနံ့ လမ်း တွေ မကျွမ်းသေးသဖြင့် မောင်းစအချိန်တွင် အခက်အခဲတွေ့ရ သော်လည်း အချိန်ကြာလာသောအခါ မရောက်ဖူးသောနေရာ၊ မသွားဖူးသောလမ်းများသို့ ခရီးသည်များကို လိုက်ပို့ပေးရင်းဖြင့် လမ်းတွေ၊ ရပ်ကွက်တွေ တော်တော်များများကို သိရှိလာခဲ့ကာ အဆင်ပြေသွားခဲ့လေသည်။

“သားရေ . . မောင်ထွန်း ထတော့လေ၊ မနက် လေးနာရီ ထိုးတော့မယ် သားရဲ့ . . သား ဒီမနက်မှာ ပါစင်ဂျာတစ်ယောက်ကို ပဲခူးကို လိုက်ပို့ပေးရမယ်ဆို . . မနက်လေးနာရီခွဲကို သူ့အိမ်ကို သွားခေါ်ပြီး ပို့ပေးရမှာဆို”

မောင်ထွန်းလည်း သူ့အမေနှီးသဖြင့် အိပ်ရာမှထကာ သွားတိုက်၊ မျက်နှာသစ်ကာ အဝတ်အစားလဲနေသည်။

“သား . . မသွားမီမှာ စားပွဲပေါ်မှာ ကော်ဖီဖျော်ပေးထား တယ်နော်။ သား သောက်သွားလိုက်ဦး၊ တော်ကြာ . . သား လမ်းမှာ ဝိုက်ဆာနေဦးမယ်”

မောင်ထွန်းလည်း အဝတ်အစားလဲပြီးသည်နှင့် ကော်ဖီ ကို ခပ်မြန်မြန်သောက်ကာ ကားငှားသည့် ခရီးသည်ထံသို့ သူ့ကား ကို မောင်းထွက်လာခဲ့တော့သည်။ ခရီးသည်၏ အိမ်ရှေ့သို့ ရောက် သည်နှင့် ကားဟွန်းတီးပြီး အသံပေးလိုက်လေသည်။

“ဟော . . ကားရောက်လာပြီပဲ၊ ကွက်တိပဲဟေ့ . . ဦးလည်း အခုပဲ ပြင်လိုဆင်လိုပြီးတာပဲ”

“ဟုတ်ကဲ့ . . ဦး၊ အားလုံး ပြည့်စုံပြီမဟုတ်လား၊ စထွက်
တော့မယ်လေ”

“ပြည့်စုံပါပြီကွာ . . ရပြီ၊ ထွက်မယ်ဟေ့”

မောင်ထွန်းမှာ ရန်ကုန်မြို့ထဲ၌သာ တက္ကစီပြေးဆွဲနေခဲ့
ခြင်း ဖြစ်၏။ ခရီးဝေးသို့ တစ်ခါမှ မထွက်ဖူးသေးပေ။ ယခု ပဲခူးသို့
ကားနှင့် ပထမဦးဆုံး ခရီးစဉ်ဖြစ်သည်။ လမ်းကောင်းသဖြင့်
ကားကလေးကို မိုင်နှုန်းမြင့်၍ မောင်းနှင်လာခဲ့လေသည်။

“ကဲ . . ကဲ . . ငါ့တူရေ . . ဟိုရှေ့က ရုံးပေါက်ဝမှာ
ကား ရပ်ပေးပါကွာ။ ဦးက အဲဒီမှာ ဆင်းရမှာပါ”

“ရောက်ပြီလား ဦး . . ရုံးထဲကို မောင်းဝင်ပေးရမလား”

“နေပါစေတော့ကွာ . . ဦးဘာသာပဲ လမ်းလျှောက်ဝင်
သွားပါမယ်”

မောင်ထွန်းလည်း ခရီးသည်လိုရာသို့ ပို့ပေးပြီးလျှင်
သူ့ကားကလေးကို မောင်း၍ ပြန်ထွက်ခဲ့လေသည်။ ရန်ကုန်ထဲ ပြန်
ရောက်လျှင် အိမ်သို့မပြန်တော့ဘဲ မြို့ထဲမှာပင် တက္ကစီ ဆွဲနေခဲ့
လေသည်။

မောင်ထွန်း . . တက္ကစီမောင်းသက် လေး၊ ငါးနှစ် ကြာလာ
သောအခါ မြန်မာနိုင်ငံသို့ နိုင်ငံခြားမှ ကားများ တင်သွင်းခွင့် ရလာ
ကြသဖြင့် ကားမျိုးစုံ ဝင်လာခဲ့ကြသည်။ ကားဈေးတွေကလည်း ချို
သည်။ တချို့ကားဆိုလျှင် အရစ်ကျ ငွေပေးဆပ်စနစ်ဖြင့်ပင် ဝယ်
ယူနိုင်လေသည်။

တစ်နေ့ မောင်ထွန်းနှင့် အောင်အောင်တို့ ခရီးသည် စောင့်
ရှင် ကားများ ရပ်ထားကြကာ ငှားလာမည့်ခရီးသည်ကို စောင့်ဆိုင်း
နေကြလေသည်။

“ငါတို့ တက္ကစီသမားတွေလည်း အရင်ကလို ကားဆွဲ
ကောင်းကြတော့ဘူးကွ မောင်ထွန်းရ”

www.burmeseclassic.com

“ဘယ် ဆွဲကောင်းတော့မလဲကွာ . . တက္ကစီကားတွေက ပေါချင်းသောချင်း ဝင်လာတယ် မဟုတ်လားကွ”

ကားတွေ အဝင်များပြီး ကားဈေးကလည်း ချို့သဖြင့် ကား ဝယ်ကြက တက္ကစီဆွဲလာကြသဖြင့် ကားတက္ကစီသမားတွေ ပေါ များလာကာ ယခင်ကလို ကားဆွဲမကောင်းကြတော့ပေ။ တချို့ နေ့ရက်တွင် တစ်နေ့ကုန်စောင့်ဆွဲပါမှ ကား သုံး၊ လေးခေါက်သာ ဆွဲခဲ့ရ၏။

ကိုယ်ပိုင်ကားသမားဖြစ်ပါက အထိုက်အလျောက် ဝင်ငွေ ရသော်လည်း အံ့နာခပေးပြီး ဆွဲနေသူတို့မှာ ရသည့်ဝင်ငွေက အံ့နာခမျှသာ ဖြစ်၍ မိမိအတွက် ဝင်ငွေမရဘဲ ဖြစ်ကြရသည်။ တစ် နေ့ကုန် မိုးရွာသည့်ရက်မျိုးတွင် အံ့နာခပင် မပြည့်၍ အိတ်စိုက် ပေးကြရလေသည်။

“ကားတွေပေါလာတော့ လမ်းတွေပေါ်မှာ ကားတွေ ပျား ပန်းခတ် မောင်းနေကြလို့ လမ်းကြောတွေ ပိတ်ဆို့ပြီး လိုရာနေရာ ကို တော်တော်နဲ့ မရောက်နိုင်ကြဘူးကွာ”

“ဟုတ်ပါကွာ . . ကားပိတ်တာက တစ်မျိုး၊ မီးပွိုင့်မိတာ က တစ်မျိုးနဲ့ ငါတို့ တက္ကစီသမားတွေအဖို့ အခက်တွေ့နေကြ ရပြီကွ”

ကားသမားအချင်းအချင်း တွေကြသည့်အခါ လမ်းကြော ပိတ်၍ လိုရာခရီးကို မမောင်းနိုင်ကြဘဲ တရွေ့ရွေ့ စောင့်မောင်းနေ

ရသည်ကို ညည်းညူပြော
ဆိုနေကြလေသည်။

မောင်ထွန်း
မှာ ယခင်က တက္ကစီကို
နေ့ဘက်၌သာ ဆွဲခဲ့
သည်။ ယခုမူ နေ့
ဘက်တွင် ဆွဲ၍
မကိုက်တော့သဖြင့်
ညဘက်ကိုပါ ဆွဲနေရ
တော့သည်။

“ဟေ့ . . . ညဘက်ကားဆွဲရင် စီးမယ့်ခရီးသည် အခြေ
အနေကိုကြည့်ပြီးမှ လိုက်ကြနော်”

“ဟင်! . . . ဘာပြုလို့လဲဟ”

“ဟိုတလောက သုဝဏ္ဏလမ်းဆုံမှာ လူရွယ်သုံးယောက်၊
သာဓကတရို ကမာကြည်တံတားထိပ်အထိ တက္ကစီငှားစီးတော့
တက္ကစီသမားက သာဓကတဘက် ပြန်မှာဖြစ်လို့ ခရီးကြုံပြီး တင်
လာခဲ့သတဲ့ကွ”

“ကမာကြည်တံတားရဲ့ ဟိုဘက်ထိပ်ရောက်တော့ လမ်း
ကြားကလေးတစ်ခုထဲ မောင်းဝင်ခိုင်းပြီး ကားရပ်ခိုင်းသတဲ့။ ကား
ကိုလည်း ရပ်ပေးရော နှစ်ယောက်က ကားပေါ်ကဆင်းပြီး ကျန်
တစ်ယောက်က စကေပါထုတ်ပြီး ဒရိုင်ဘာရဲ့လည်ပင်းကို ထောက်
ကာ ဒရိုင်ဘာထံမှ ပိုက်ဆံအိတ်ကို လုယူထွက်ပြေးသွားခဲ့လို့ အဲဒီ
ဒရိုင်ဘာဟာ သူ့ ကားဆွဲလို့ရထားတဲ့ ငွေသုံးသောင်းအပြင် ကား
လိုင်စင်၊ မှတ်ပုံတင်တွေပါ ပါသွားသတဲ့ဟေ့”

ထိုသတင်းကြားပြီးကတည်းက တက္ကစီကို ညဘက်တွင်
သတိထားဆွဲနေရ၏ ။ စီးမည့်ခရီးသည်ကိုလည်း မိမိအား အန္တ
ရာယ်မပေးနိုင်မည့် ခရီးသည်မျိုးကိုသာ ရွေး၍ တင်ကြရသည်။

“ဟော . . . ရှေ့မှာ ခရီးသည် တစ်ယောက် ကားတားနေပါလား”

“ဘယ်သွားမှာလဲ ခင်ဗျ”

“ဦးကို သံလျင်ဘက် လိုက်ပို့ပေးနိုင်မလားကွ”

ပြဿနာမဖြစ်လောက်သည်

နေရာဖြစ်သောကြောင့် လိုက်ပို့ပေးခဲ့သည်။

“ဟာ! . . . ရှေ့က ခရီးသည်အုပ်စုက ကားတားနေပြန်ပြီ၊ ဘယ်ကို သွားကြမှာပါလိမ့်”

“ကားဆရာ . . . ကျွန်တော်တို့ကို ကျောက်တန်းကို လိုက်ပို့ပေးနိုင်မလား”

“ဆောရီးဗျာ . . . ညဘက်ကြီး ဒီလောက်အဝေးကြီး ကျွန်တော် မလိုက်တော့ဘူးဗျ။ တခြားကားကိုသာ စောင့်ငှားကြပါဗျာ”

မောင်ထွန်းလည်း ခရီးဝေးသဖြင့် လိုက်မပို့ဘဲ ကားဆက်ထွက်လာခဲ့သည်။

“ဟေ့ . . . မင်းတို့ ညဘက်ကို တက္ကစီလိုက်ကြရင် သတိနဲ့လည်း လိုက်ကြဦးနော်”

“ဟင်! . . . ဘာပြုလို့လဲဟ”

“ဘာဖြစ်လဲ မလုပ်နဲ့ . . . ဟိုတစ်နေ့က တက္ကစီသမား တစ်ယောက် မြောက်ဒဂုံဘက်ကို လိုက်ပို့ပြီး အပြန်မှာ လူပြတ်တဲ့နေရာရောက်တော့ ကားတားတဲ့ခရီးသည်တွေ့တာနဲ့ အပြန်မှာ လူရပြီဆိုပြီး ဝမ်းသာအားရနဲ့ ကားကိုလည်း ရပ်ပေးလိုက်ရော ကားတားတဲ့ ခရီးသည်က ပျောက်ချင်းမလှပျောက်သွားခဲ့လို့ သူ့ကို သန်ခြောက်ခံလိုက်ရတယ်ဆိုတာ သိခဲ့ရသတဲ့ကွ”

“အင်း . . . ငါတို့တော့ ဒီလိုအဖြစ်မျိုး မကြုံသေးဘူးဟေ့”

“အေးလေ . . မကြုံဖူးသေးပေမယ့် တစ်နေ့နေ့မှာ မကြုံဖူးလို့ မပြောနိုင်ဘူး မဟုတ်လား၊ သတိထားဖို့ ပြောနေရတာပဲကွ”

မောင်ထွန်းမှာ သူ တက္ကစီစပြီး မောင်းစဉ်အခါကလို အခေါက်ခေါက် အခါခါ ဆွဲနေရပါက ညဘက်တွင် ကားမမောင်းလိုပေ။ ယခုတော့ အခြေအနေတွေက ပြောင်း၊ လမ်းကြောတွေက ပိတ်၊ ကားတွေက မှိုလိုပေါက်နေသဖြင့် တစ်နေ့တစ်နေ့ မိမိအတွက် ဝင်ငွေရအောင် ညဘက်ကိုပါ ဆွဲနေရလေသည်။

ညဘက်တွင် တက္ကစီဆွဲသည်က နေ့ဘက်နှင့် မတူပေ။ ညဉ့်နက်လေ တက္ကစီခ ပို၍ရလေဖြစ်သည်။ ခရီးသည်က မဖြစ်မနေ၊ မသွားမဖြစ်သွားရမည့်ခရီးဆိုလျှင် တောင်းသလောက် မငြင်းဘဲ ပေးစီးကြသည်။ ထိုသို့သော ခရီးသည်မျိုး နှစ်ဦး၊ သုံးဦးကိုသာ ရပါက ညကြေး ထိုက်ထိုက်တန်တန် ရလေသည်။

“သားရေ . . ကားတွေက တအား များတယ်နော်၊ မောင်းတဲ့အခါ သတိထားမောင်းပါ . . သားရယ်၊ အထူးသဖြင့် ညဘက်ကို ကားမောင်းတဲ့အခါ ပိုပြီးသတိရှိပါစေကွယ်”

“ပြီးတော့ ကားထွက်ခါနီးမှာ သမ္မုဒ္ဒေဂါထာတို့၊ ဓာရဏပရိတ်တို့ကို အမြဲရွတ်ပွားပါကွယ်၊ ဘုရားဂုဏ်တော်ကိုလည်း မမေ့နဲ့ပေါ့ သားရယ်”

မောင်ထွန်းမှာ သူ့မိခင်၏ သတိပေး ပြောစကားများကို နာယူကာ ကားထွက်ခါနီးတွင် ဘုရားအာရုံပြု၍ မောင်း၏။ မောင်းလာရင်းမှ သမ္မုဒ္ဒေဂါထာ၊ ဓာရဏပရိတ်တို့ကို ရွတ်ပွားလာခဲ့၏။

တခြား တခြားသော တက္ကစီသမားများ အန္တရာယ်နှင့် ကြုံကြရသော်လည်း သူ့အတွက် တော့ မည်သည့် အန္တရာယ်မျှ မကြုံခဲ့ဘူးချေ။

“ဘုရားဂုဏ်တော်၏ အစွမ်းကြောင့် . . .” ဟု သာယုံကြည်ခဲ့လေသည်။

ကားမောင်းပြီး၍ ကားပြန်သွင်းသည့်အခါ မောင်ထွန်းက သူ့ကားကလေးကို ရေဖြင့် ဆေးကြောသုတ်သင်၏။ အမြဲတမ်း သန့်ရှင်းနေအောင် ထားပေး၏။

“ကားက သန့်မှဖြစ်မယ်ကွ၊ တချို့ ခရီးသည်တွေက ကား ငှားစီးတော့မယ်ဆိုရင် ကားကိုကြည့်ပြီး ရွေးစီးတတ်ကြတာလေ။ ကားကို မသန့်မရှင်း၊ ဖုန်အလိမ်းလိမ်းနဲ့ဆိုရင် မငှားကြဘဲ သန့်တဲ့ ကားတွေမှ ငှားတတ်ကြတာ။ ဒီတော့ . . . ကားမထွက်မီနဲ့ ကားပြန် သိမ်းတဲ့အခါမှာ ကိုယ့်ရဲ့ကားကို အမြဲပဲ တိုက်ချွတ်ဆေးကြောပြီး သန့်နေအောင် နေ့စဉ် ဆောင်ရွက်ပေးရတယ်ကွယ့်”

မိခင်ကြီးက မောင်ထွန်းအား ထိုကဲ့သို့ပြောဆို၍ အမြဲ သတိပေးတတ်လေသည်။ မောင်ထွန်းကလည်း ထိုကားလေးဖြင့် ဝင်ငွေရအောင် ရှာဖွေနေရခြင်းဖြစ်သောကြောင့် ခရီးသည်များ စိတ်တိုင်းကျစေရန် အမြဲပင် သန့်သန့်ပြန်ပြန် ထားလေသည်။

တစ်ညတွင် ညဉ့်နက်ပြီဖြစ်၍ ကားပြန်သိမ်းရန် မောင်းနှင် လာခဲ့သည်။ ထိုစဉ် ခရီးသည်တစ်ယောက်က ကားတားလာလေ သည်။

“ဦးလေးက ဘယ်ကိုသွားမှာလဲ”

“တောင်ဒဂုံ စက်မှုဇုန်ကို သွားမှာကွ . . . နယ်က ရထားစီး ပြီး စက်မှုဇုန်မှာ အလုပ်လုပ်နေတဲ့ ဦးလေးရဲ့သားဆီကို လာခဲ့တာ ပါ။ ရထားက နောက်ကျနေတော့ ညဉ့်နက်ပြီး လိုင်းကားတွေလည်း

www.burmeseclassic.com

မရှိတော့လို့ အခက်တွေ့နေလို့ပါကွာ”

“ဦးလေးသွားမယ့်နေရာက ဝေးလွန်းတယ်ဗျ၊ ဒီရပ်ကွက်ထဲမှာ အသိအိမ်ရှိရင် ဝင်တည်းပြီး မနက်လင်းမှ သွားပါလား . . ဦးရယ်”

“ဦးက နယ်ကဆိုတော့ ဒီနားမှာ အသိမရှိလို့ပါကွာ”

သားဆီအသွား အခက်တွေ့နေသော ဦးလေးကြီးကို သနားသဖြင့် မောင်ထွန်းလည်း ဝေးပေမယ့် လိုက်ပို့ပေးခဲ့သည်။

“မောင်ရင့်ကို ဦး ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ကွာ၊ ဒီမှာ မင်းတောင်းတဲ့ တက္ကစီခ ယူပါဟေ့”

မောင်ထွန်းလည်း သူ့ကားလေးအား ပြန်မောင်းလာခဲ့၏။ ညဉ့်နက်ပိုင်းဖြစ်၍ ခရီးသည် မရနိုင်တော့သည်ကို သိသဖြင့် အိမ်သို့သာတန်း၍ မောင်းလာခဲ့တော့သည်။ ထိုစဉ် -

“ဟာ! . . ရှေ့မှာ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ပါလား၊ ခရီးဆောင်အိတ်တွေနဲ့ဆိုတော့ ရထားစီးမှာလား၊ အဝေးပြေးဂိတ်ကို သွားမှာလားပဲ”

“ဟော . . ငါ့ကားကို တားနေပါလား”

မောင်ထွန်းလည်း အပြန်ခရီးတွင် ခရီးသည်ထပ်၍ ရလာသဖြင့် ဝမ်းသာအားရပင် ကားကို ဘေးကပ်ရပ်ပေးခဲ့သည်။

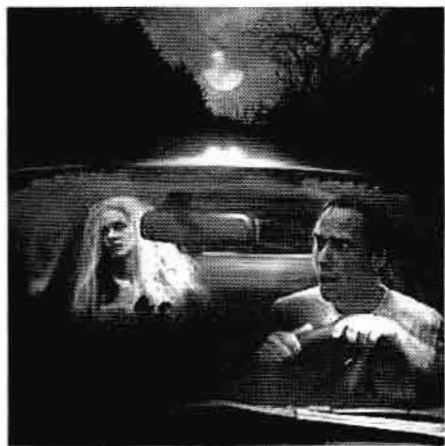
“ဘယ်ကိုသွားမှာလဲ”

“ကျွန်မ ရန်ကုန်ဘူတာကြီးကိုပါရှင်”

“ရတယ်လေ . . တက္ကစီခကိုတော့ သုံးထောင်ပေးရမယ်နော်”

“ရပါတယ်ရှင် . . ပေးပါ့မယ်၊ ညရထားစီးမှာမို့ သွက်သွက်လေးတော့ မောင်းပေးပါနော်”

မောင်ထွန်းလည်း ထိုအမျိုးသမီးခရီးသည်ကို ကားနောက်ခန်းတွင်တက်စေ၍ မောင်းထွက်လာခဲ့လေသည်။ ညဉ့်နက်ပိုင်းဖြစ်နေ၍ လမ်းပေါ်တွင် ကားရှင်းနေသဖြင့် အစွန်လေးမြင့်က မောင်းလာခဲ့လေသည်။

“ဒီအမျိုးသမီးဟာ ခရီးသွားနေကြပဲ ဖြစ်မယ်။ ညဘက်မှာ အဖော်မပါ တစ်ယောက်တည်း သွားရဲတာကို အံ့သြမိတယ်”

မောင်ထွန်းမှာ ကားခေါင်မိုးမှ မီးပွင့်ကလေးကို ဖွင့်ထားပြီး ခရီးသည်လိုရာသို့မောင်း

ထွက်လာခဲ့ရာ ကွေ့မမှအလွန် လမ်းကွေ့တစ်ခုသို့ ရောက်လာလေသည်။ မောင်ထွန်း နောက်ကြည့်မှန်ထဲမှနေ၍ ငြိမ်ချက်သား ကောင်းနေသော ထိုအမျိုးသမီးခရီးသည်ကို လှမ်းကြည့်မိလိုက်သည်။

“ဟာ!..”

“ဟင်!..”

ရှုတ်တရက် မြင်လိုက်ရသည့်မြင်ကွင်းက လူကို ကြက်သီးများ ဖြန်းဖြန်းထသွားစေခဲ့သည်။

“အမလေး!.. ငါ့ကားပေါ် စီးလိုက်လာတဲ့ အမျိုးသမီးက မှန်ထဲမှာ အရုပ်ဆိုးဆိုးနဲ့ ဆံပင်စုတ်ဖွားနဲ့ သရဲမကြီးပါလား”

“ဒုက္ခပဲ.. ငါ ကားရပ်ပြီး ကားပေါ်က ဆင်းပြေးမှပဲ”

ကားကို ဒက်စတော့ ဘရိတ်အုပ်လိုက်ကာ ဘေးတံခါးကို ဖွင့်၍ ဆင်းမည်အပြုတွင် ကားပေါ်လိုက်လာသော သရဲမမှာ ကားပေါ်တွင် မရှိတော့ပေ။

“ဟာ!.. သရဲမ ပျောက်ချင်းမလှ ပျောက်သွားပြီ။ ငါ ဒီနေရာက အမြန်ဆုံး ကားကိုမောင်းထွက်မှပဲ”

မောင်ထွန်း ကားပေါ်ပြန်တက်ကာ လီဘာကို ဖိနှင်း၍.. ပူး.. ဆိုသောအသံနှင့်အတူ အရှိန်ပြင်းပြင်းနှင့် မောင်းထွက်လာခဲ့လေတော့သည်။

နောက်ကြည့်မှန်ထဲက ပုံရိပ်စစ်

နောက်ကြည့်မှန်ကို ထပ်မံ မကြည့်ရဲသဖြင့် မကြည့်တော့ဘဲ ဘုရားဂုဏ်တော်ကို အာရုံပြုကာ မောင်းခွဲရတော့သည်။

နောက်နေ့တွင် ကားရပ်စောင့်သော နေရာ

သို့ရောက်၍ တက္ကစီသမားများအား ညကကြုံခွဲရသည့် အဖြစ်အပျက်ကိုပြောပြသောအခါ အောင်အောင်က ပြောပြလာလေသည်။

“မင်းကားပေါ် သရဲမတက်စီးလာတဲ့နေရာက ကွေ့မဘက်သွားတဲ့ ကွေ့ပဲကွ။ အဲဒီကွေ့မှာ တစ်ခါက ကားမှောက်ပြီး လူတော်တော်များ သေခွဲတယ်လေ။ မကျွတ်မလွတ်ဖြစ်နေလို့ မင်းကို အခြောက်ခံခွဲရတာပဲ”

“မင်း နောက်ကြည့်မှန်ထဲက ကြည့်တော့ ဟန်ဆောင်ထားတဲ့ သရဲတစ္ဆေတွေရဲ့ ပကတိရုပ်ပုံလွှာကို မှန်ထဲမှာ အရှိအတိုင်း တွေ့မြင်ခဲ့လို့ သရဲမလို့ သိခဲ့ရတာကွ”

“တကယ်လို့သာ နောက်ကြည့်မှန်နဲ့ မကြည့်မိဘဲ လူကိုယ်တိုင် နောက်လှည့်ကြည့်ရင် သရဲမဖြစ်တယ်ဆိုတာ မသိရဘဲ ရှေ့ဆက် ဘာဖြစ်မယ်ဆိုတာတောင် မပြောနိုင်ဘူးကွ။ မင်း အသိစောသွားတာမှာ ကားပေါ်က ပျောက်သွားခဲ့ပေလို့ပဲ မောင်ထွန်း”

မောင်ထွန်းသည် ယခုတော့ သရဲခြောက်ခြင်းကို ကိုယ်တွေ့ကြုံခွဲရလေပြီတည်း။

တင့်ထူး (ဇေယျဝတီ)

ကလေးအတွက် ခမည်း ဘယ်လိုပေးကြမလဲ

ကလေးငယ်အတွက် ခမည်း ဘယ်လိုပေးမလဲဆိုတာ သိသင့်တဲ့အချက်ပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ ခမည်းမပေးရသေးတဲ့ ကလေးဆိုရင် မကြာခဏ ဖျားနာခြင်း၊ အကြောင်းမဲ့ လန့်ဖျပ်ပြီး ငိုပါတယ်။

ဒါကြောင့် ဒီလိုကလေးမျိုးတွေအတွက် ခမည်းပေးဖို့ သေချာတွက်စစ်ထားတဲ့ မြန်မာ့နည်းလမ်းနဲ့ ခမည်းပေးကြပါ။

ကလေးငယ်ကို ခမည်းပေးမယ်ဆိုရင် ပထမဆုံး ကလေးရဲ့ မွေးသက္ကရာဇ်(မြန်မာသက္ကရာဇ်)ကို တည်ပြီး ကလေးရဲ့မွေးနံဂြိုဟ်သက်နဲ့ ပေါင်းရပါမယ်။

မွေးနံဂြိုဟ်သက်နဲ့ ပေါင်းပြီးရင် ရလဒ်ကို (၇)ဖြင့် စားရပါမယ်။ အဲဒီအခါမှာ အကြွင်းရလာပါလိမ့်မယ်။ ရလာတဲ့ အကြွင်းကိုကြည့်ပြီးမှ မည်သူမည်ဝါက(ဘယ်သူက) ကလေးကို ဘယ်လိုခမည်းမျိုးပေးသင့်ကြောင်း ဆုံးဖြတ်ရပါလိမ့်မယ်။

အကြွင်းပေါ်မူတည်ပြီး မည်သူ ခမည်းပေးရမလဲဆိုတာနဲ့ အဘယ်ပစ္စည်းမျိုးကို ခမည်းပေးရမလဲဆိုတာကတော့ -

- ၁) အကြွင်း ၁ ရပါက ဖခင်ဖြစ်သူမှ ကလေးကို အနီရောင်အဝတ်အစား ခမည်းပေးရမယ်။

- ၂) အကြွင်း ၂ ရပါက ဖခင်ဖြစ်သူမှ ကလေးကို အစိမ်းရောင် အဝတ်အစား ခမည်းပေးရမယ်။
- ၃) အကြွင်း ၃ ရပါက အစ်ကိုဖြစ်သူမှ ကလေးကို အစိမ်းရောင် အဝတ်အစား ခမည်းပေးပါ။
- ၄) အကြွင်း ၄ ရပါက ရဟန်းတော်မှ ကလေးကို အဖြူရောင်အဝတ်အစား ခမည်းပေးပါ။
- ၅) အကြွင်း ၅ ရပါက သင်္ကြံဖြစ်သူမှ ကလေးကို ရွှေဝါရောင်အဝတ်အစား ခမည်းပေးပါ။
- ၆) အကြွင်း ၆ ရပါက ဦးလေးဖြစ်သူမှ ကလေးကို အဖြူရောင်အဝတ်အစား ခမည်းပေးပါ။
- ၇) အကြွင်း ၀ ရပါက အဘိုးအဘွားဖြစ်သူမှ ကလေးကို အနက်ရောင်အဝတ်အစား ခမည်းပေးပါ။

ကလေးငယ်၊ မိမိသားသမီးတို့ကို ကိုယ်ကိုယ်တိုင်တွက်ချက်ပြီး မြန်မာ့ရိုးရာနည်းဖြင့် ခမည်းပေးနိုင်တဲ့ နည်းလမ်းပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ ဦးလေး၊ အစ်ကိုဖြစ်သူတို့နေရာမှာ တစ်ဝမ်းကွဲတော်စင်သူများမှလည်း ခမည်းပေးနိုင်ပါတယ်။

ခုနစ်ရက်သားသမီး ဂြိုဟ်သက်များကတော့ -

- တနင်္ဂနွေ - ဂြိုဟ်သက် (၆)နှစ်
- တနင်္လာ - ဂြိုဟ်သက် (၁၅)နှစ်
- အင်္ဂါ - ဂြိုဟ်သက် (၈)နှစ်
- ဗုဒ္ဓဟူး - ဂြိုဟ်သက် (၁၇)နှစ်
- ရာဟု - ဂြိုဟ်သက် (၁၂)နှစ်
- ကြာသာပတေး - ဂြိုဟ်သက် (၁၉)နှစ်
- သောကြာ - ဂြိုဟ်သက် (၂၁)နှစ်
- စနေ - ဂြိုဟ်သက် (၁၀)နှစ်တို့ ဖြစ်ပါတယ်။

သေရွာဖြင့် နာဂင် မိညိုနှင့်

ကျစ်တို့ရွာ

ညိုရောင်

LOZAR
2015

နာဂစ်မိညိုနှင့် တွေ့ဆုံခြင်း

တစ်နေ့သ၌ ကျွန်ုပ်သည် ဓာတ်ပုံလက်ကျန်များကို ပို့စရာ ရှိ၍ ထောက်ပံ့နှင့် ပို့ဆောင်ရေးတပ်သို့ ရောက်ရှိခဲ့ပေ၏။ ထိုမှစ၍ “နာဂစ် မိညို” ဟု သိထားကြသည့် မိညို(ခေါ်) မသန်းသန်းညိုနှင့် အမှတ်မထင် ဆုံတွေ့ဖြစ်ကာ၊ သူမ ဘဝအကြောင်းအား စိတ်ဝင် စားဖွယ် သိခွင့်ရလေတော့သည်။

သို့နှင့် ကျွန်ုပ်လည်း မိမိသိလိုသည့် အဓိကအချက်အပေါ် သူမအား စပ်စုလိုက်ရသည်။

“ဒါထက် . . မညိုကို ဘာဖြစ်လို့ နာဂစ်မိညိုလို့ ခေါ်ရတာ လဲဗျာ”

ကျွန်ုပ်အမေးအား မိညိုသည် မချီပြုံးလား၊ ဆွေးမြည့်စူးနစ် သည့် အပြုံးလား၊ ဝေခွဲမရနိုင်သည့် ပဟေဠိအပြုံးမျိုးဖြင့် တုံ့ပြန် စကားဆိုလာချေတော့သည်။

“ဪ . . ဓာတ်ပုံဆရာက ကျွန်မအကြောင်းကို မသိသေး ဘဲကိုး။ ဒီတပ် တစ်တပ်လုံးက ကျွန်မကို “နာဂစ်မိညို” လို့ပဲ သိထား ကြတယ်လေ။ ပြည့်ပြည့်စုံစုံ ပြောရရင်တော့ သေရွာပြန် နာဂစ်

မိညိုပေါ့ . . ဆရာရယ် ဟင်း . . ဟင်း”

မခိုးမခန့်ရယ်သံဖြင့် ပြောလာသည့် မိညိုစကားကြောင့် ကျွန်ုပ် အလွန်အမင်း စိတ်စင်စားသွားမိသည်။ ဟုတ်သည်လေ။ (၂၀၀၈)ခု၊ မေလ(၁-၂)မှာ မြန်မာပြည်တွင်မက၊ ကမ္ဘာကိုပါ ကိုင်လှုပ်စေခဲ့သည့် နာဂစ်မုန်တိုင်းတွင် လူပေါင်း သိန်းချီသေခဲ့ရသည်။ ရင်နှင့်ဖွယ်၊ သနားစဖွယ် အဖြစ်ဆိုးတစ်ခုပင် မဟုတ်ပါလား။

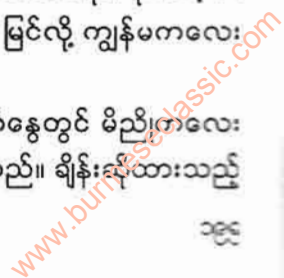
ဤမည်သော အဖြစ်ဆိုးကြီးအောက်မှာ အသက်ပေါင်းများစွာ ကြေကွဲဆိုနှင့်ဖွယ် အစတေးခံခဲ့ရသည့်အထဲတွင် နာဂစ်သားကောင် မိညိုတစ်ယောက် သေကံမရောက်၊ သက်မပျောက်ခြင်းအတွက် ကျွန်ုပ်မှာ များစွာ အံ့ဩခဲ့ရသည်။ အံ့ဩသည်နှင့်အမျှ သေကံမပါဘဲ အသက်နှင့် ခန္ဓာယှဉ်တွဲလျက် မိမိရှေ့မှောက်တွင် ရောက်ရှိနေသည့် မိညို၏ ဘဝဇာတ်ကြောင်းအပေါ် ကျွန်ုပ် စိတ်ဝင်စားသွားခြင်း ဖြစ်ချေ၏။

“ဒါနဲ့ စကားမစပ် မိညိုက သေရွာပြန်ဆိုတော့ ပြောရရင် အဲဒီ နာဂစ်ဖြစ်စဉ်အတွင်းမှာ ထူးဆန်းအံ့ဖွယ်တွေ၊ ပြီးတော့ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်စရာ၊ စိတ်ချောက်ချားစရာတွေနဲ့ကော ကြုံခဲ့ရသေးလား”

“ဆရာရယ် . . ဆရာမေးသလောက် ဘယ်ကမလဲ။ နာဂစ်မုန်တိုင်း ဝင်မွှေတုန်းက သေကောင်ပေါင်းလဲ ဖြစ်ခဲ့ရတာတွေ၊ မုန်တိုင်းစဲပြီး နောက်ပိုင်းမှာ တုန်လှုပ်ချောက်ချားစရာတွေနဲ့ ပြည့်နက်နေတာတွေသာ ဆရာကြားမယ်ဆိုရင် ယုံနိုင်မှာတောင် မဟုတ်ဘူး။ ခုနေခါ ပြန်တွေ့ကြည့်တိုင်း ကြက်သီးတွေ တဖြန်းဖြန်း ထမိပါသေးရဲ့”

“အင်း . . နောက်တော့မှ ပြောပြပါ့မယ်ဆရာ။ ခုတော့ . . ဆရာ၊ ဟိုအမြွှာအိမ်မှာ ဓာတ်ပုံလာပေးတာ မြင်လို့ ကျွန်မကလေးတွေကို ဓာတ်ပုံရိုက်ပေးဖို့ လာပြောတာပါ”

သို့နှင့် ကျွန်ုပ်လည်း နောက် တနင်္ဂနွေတွင် မိညိုကလေးများကို ဓာတ်ပုံရိုက်ဖို့ ရက်ချိန်းလိုက်တော့သည်။ ချိန်းဆိုထားသည့်

ရက်တွင် ကျွန်ုပ်သည် ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက်ပင် မိညိုနေသော ခြောက် ခန်းတွဲဘက်သို့ ရောက်ရှိသွားလေသည်။

ကျွန်ုပ်ရောက်သည်နှင့် မိညိုသည် ငါးနှစ်ခန့်အရွယ် သမီး ကြီးနှင့် သုံးနှစ်အရွယ်ရှိ သားဖြစ်သူတို့အား သနပ်ခါး၊ မိတ်ကပ်တို့ ကို လိမ်းခြယ်ကာ၊ ဓာတ်ပုံရိုက်ဖို့ ပြင်ဆင်ပေးပြီး ကျွန်ုပ်မှ ဓာတ်ပုံ ရိုက်ပေးခဲ့သည်။ ဓာတ်ပုံရိုက်ပေးပြီးနောက် မိညိုသည် နာဂစ်အတွင်း ကြုံတွေ့ခံစားလိုက်ရသည့် သူမဘဝဇာတ်ကြောင်းအား ရင်နှင့် စဖွယ် အခုလိုပြောပြရှာလေသည်။

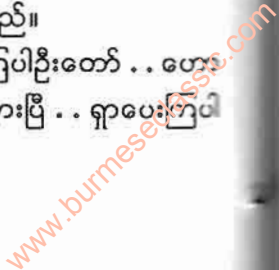
“ကျွန်မတို့နေတာက မြစ်ဝကျွန်းပေါ် တစ်နေရာမှာရှိတဲ့ “စခန်းချောင်းလေး” ဆိုတဲ့ ရွာလေးတစ်ရွာမှာပေါ့ ဆရာ။ အဲဒီရွာက “လှိုင်ဘုန်း” မြို့အပိုင်၊ လပွတ္တာမြို့နယ်ထဲကပေါ့။ အဲဒီတုန်းက ကျွန်မတို့ရွာမှာ အိမ်တိုင်းစေ့ ရေဒီယိုကမရှိတော့ နာဂစ်မုန်တိုင်း တိုက်တဲ့နေ့မှာ ဘာမှ ကြိုတင် မပြင်ဆင်လိုက်ရဘူးပေါ့ ဆရာရယ်”

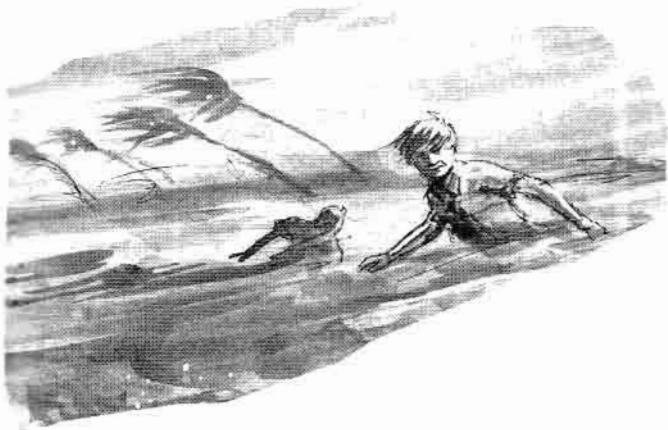
“ပြီးတော့ (၈၈)လောက်မှာလည်း ဒီလောက်မဆိုးပေမယ့် ဒီလိုမဖြစ်ဘူးတော့ ခပ်ပေါ့ပေါ့ပဲ နေလိုက်ကြတယ်။ နေ့လယ် လောက်စပြီး ကျွန်မတို့ရွာကလေးမှာ တစ်ခါမှမကြုံဘူးတဲ့ လေပြင်း တွေ စတိုက်ပါတော့တယ်။ အဲဒီကစပြီး ကျွန်မဘဝဟာ ကံဆိုး မိုး မှောင်ကျလာတယ် ဆိုပါတော့ရှင် . .”

နာဂစ်ဘီလူးကြီး ဝင်လာပြီ

ထင်မှတ်မထားဘဲ ရုတ်တရက်ကြီး မွေ့ဝင်လာသည့် လေနီ ကြမ်းကြောင့် ကျွန်မတို့ဗိမာန် တဲစုပ်ကလေးမှာ အမိုးအကာမဲ့ဘဝ သို့ တမဟုတ်ချင်း ပြောင်းလဲသွားပါတော့သည်။

“အမလေး! . . လုပ်ကြပါဦး၊ ကယ်ကြပါဦးတော် . . ဟော့ ဒီမှာ ကျုပ်သားလေး လေပွေစုပ်လို့ လွင့်ပါသွားပြီ . . ရှာပေးကြပါ ဦးတော့”

“ဟာ! . . လေကြမ်းတွေအရမ်းပဲ တိုက်နေပြီ။ ကားတား (ကားသွားလမ်းတာပေါင်)ပေါ် မြန်မြန် တက်ပြေးကြဟေ့! . . တဲတွေ ပြိုကျမှ ပိမိနေဦးမယ်”

“အုန်းပင်တွေ၊ သရက်ပင်တွေတောင် အမြစ်ကနေ ကျွတ်ထွက်ကုန်ပြီ။ နင်တို့ ကလေးတွေကို မြဲမြဲဖက်ထားကြ။ သစ်ပင်နား မသွားစေနဲ့”

“အမေရေ လုပ်ပါဦး . . အဖေရေ . . ဆွဲပါဦးတော့ . . သမီးလေထဲပါတော့မယ် . . ဟီး . . ဟီး . . ဟီး”

“အား! . . မရတော့ဘူး အမေရေ။ လေက အတင်းပဲ ဆွဲခေါ်နေပြီ။ အီး . . အင့်! အမလေးတော့”

“အို! . . မ . . မထိန်းနိုင်တော့ဘူး။ ပါသွားပြီ”

ဤမည်သောအသံများမှာ မမျှော်လင့်ဘဲ ငြုန်းစားကြီးတိုက်လိုက်သည့် လေပြင်းနှင့်အတူ ကျွန်မတို့တစ်ရွာလုံးမှာ တုန်လှုပ် ချောက်ချားစွာ ထွက်ပေါ်လာသည့် အသံများပင် ဖြစ်ချေသည်။

တဒင်္ဂအတွင်း လေကြမ်းကြီးနှင့်အတူ ဒီလိုင်းတို့သည် ကျွန်မတို့ တဲရှိရာသို့ ဝရန်းသုန်းကား၊ ဝက်ခေါင်းထိုး တက်လာသည်။ ရေပုံးရေခဲတို့သည် အခိုက်အတန့်အတွင်းမှာပင် ကြက်ပြေးမြစ်ချေပြင်နှင့် တစ်သားတည်း ဖြစ်သွားတော့သည်။

ထိုစဉ် ကျွန်မလင်ဖြစ်သူ ကိုမျိုးလှသည် လက်လှမ်းမီရာ အဝတ်အချို့နှင့် စားစရာတချို့တို့ကို လွယ်အိတ်တစ်လုံးကဲ့သို့ ကမန်းကတမ်း ကောက်ထည့်နေပါသည်။ တစ်အိမ်ထဲ အတူနေ၊ ကျွန်မအစ်ကိုတော်သူ ကိုဒေါင်းညိုသည်လည်း တာပေါင်ဘက် လှမ်းကြည့်ရင်း -

“မိညိုရေ . . မြန်မြန်လုပ်တော့ဟေ့ . . မဖြစ်ချေတော့ဘူး။ တာပေါင်ဘက်က ရေမကျော်လောက်ဘူး ထင်ပါရဲ့။ ခို့ အဲဒီဘက် ပြေးကြမယ်။ ဟာ! . . ပြောရင်းဆိုရင်း တာကျိုးသွားပြီ မိညို . . ခို့ ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ၊ သွားပြီ . . ခို့တတွေ ပြေးစရာမြေတောင် မရှိတော့ပါလား။ ဟီး . . ဟီး . . ”

ယောကျ်ားဖြစ်ပေမယ့် အစ်ကိုဒေါင်းညို၏ စိတ်ပျက် လက်ပျက် ငိုညည်းသံအား သဲ့သဲ့မျှ ကြားလိုက်ရသည်။

“ဟဲ့ . . အိမ်အောက်မှာ ချည်ထားတဲ့ လှေရှိသားပဲ။ ငါ ဖြုတ်ယူလာခဲ့မယ်။ ငိုနေလို့ အပိုပဲ။ လာ . . လှေနဲ့ ပြေးကြမယ်”

ကိုမျိုးလှသည် ပြောရင်း လှေကြီးကို ရေးကြီးသုတ်ပြာ ဖြုတ်နေစဉ်အတွင်း ကျွန်မလည်း သမီးနှစ်ယောက်အား ပွေ့တင်ပြီး လှေပေါ် တက်လိုက်ရသည်။ အစ်ကိုဖြစ်သူ ကိုဒေါင်းညို၊ ယောက်မဖြစ်သူ မနှင်းမြနှင့် တူတော်သူ မောင်သန်းဝင်းတို့က ကျွန်မနှင့်အတူ ကတိုက်ကရိုက် တက်လိုက်ကြသည်။

ကျွန်မ တစ်သက်မပြောနှင့် . . အစိုးအဖွား၊ အမေ အဖေတို့ လက်ထက်မှာပင် မကြုံဖူးသည့် မုန်တိုင်းနှင့် မိုးသီးမိုးပေါက်တို့သည် နဂိုကပင် ကမ်းနဖူးပေါ် တဲတဲကလေး မေးတင်နေသည့် ကျွန်မတို့ ရွာကလေးအား နှုရာ ဝဲစွဲ၊ လဲရာ သူခိုးထောင်း ဆိုသည့် နယ် အစွမ်းကုန်ကမ်းကုန် ရက်စက် ပြလိုက်ချေတော့၏။

မြင်မြင်သမျှ ရှုလိုက်တိုင်း ဆုံးအံ့မထင်တဲ့ ရေပြင်ကျယ်ကြီးမှာ တစ်မျှော်တစ်ခေါ်ကြီးပေမို့ ကိုဒေါင်းညိုသည် ဘယ်ဘက်သို့ လှော်ခတ်ရမည်ကို မသိနိုင်ဘဲ လှော်တက်ကိုင်ကာ ခလုမျှ ငိုနေပါသေးသည်။

။

“ကြောက်တယ်.. ကြောက်တယ်၊ ရေထဲက သရဲ လက်မည်းကြီးနဲ့ ဆွဲနေပြီ။ မလာနိုင်ဘူး.. သွားကြ.. သွားကြ” ဟု ဆိုကာ လက်တကားကား၊ မျက်စိအပြူးသားဖြင့် ဖြစ်နေကြသည်”

တာပေါင်ကြီးသည် မျက်စိရှေ့တွင် စုပ်စမြုပ်စပြုပြီ။ တာပေါင် ဖောက်ပြီးစမို့ ကားပင် ဟုတ္တိပတ္တိ မသွားရသေး။ တစ္ဆေညည်းသံ လိုလို၊ တဝိုးဝိုးတခြီးခြီး တိုက်နေသည့် လေပြင်ကြီးရဲ့အောက်မှာ ရှိုက်ကြီးတငင် ချုံးပွဲချ ကျွန်မ ငိုပစ်လိုက်သည်။

ထိုစဉ် လေနီကြမ်းကြီးနှင့်အတူ တစ်ခါမှ ကျွန်မ မမြင်ဘူး သည့် အိမ်လောက်ကြီးသည့် လှိုင်းတံပိုးတို့သည် တစ်လိပ်ပြီး တစ်လိပ်တက်လာကာ ကျွန်မတို့၏ လှေကလေးကို လက်မည်းကြီးနှင့် ရိုက်သလို ရိုက်ခတ်လိုက်ပါတော့သည်။

ထိုအချိန်က ကျွန်မမှာ သမီးကြီးကို ဖက်ထားမိသလား၊ အငယ်မကို ရင်ခွင်ပိုက်ထားသလား ဝေခွဲမရခဲ့ပါ။ သတိထားမိသည် အချိန်မှာ ကျွန်မသည် ရေပြင်ကြီးထဲတွင် အသိမဲ့ခန္ဓာဖြင့် မောဟိုက် ပင်ပန်းစွာ ကူးခတ်နေခြင်းကိုသာ ရေးရေးမျှ မှတ်မိပါတော့သည်။

ကျွန်မ ရင်ခွင်ညှာမှာတော့ နှိုင်းဆမရသည့် မိခင်မေတ္တာဖြင့် ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ထွေးပိုက်ထားသည့် မွေးကင်းစအရွယ် ကျွန်မ သမီးလေးသည်သာ . . . ။

“ဟင်! . . ဒီလိုဆိုရင် ငါ့သမီးကြီးကော။ အို! . . သမီးကြီးရယ် . . ဘယ်များ လွင့်မျောသွားပြီလဲ”

“သမီး . . သမီး . . ငါ့သမီးလေး ဘယ်မှာလဲ။ သမီး ဘယ်ရောက်သွားပြီလဲ”

ကျွန်မသည် သွေးရှူးသွေးတန်းဖြင့် အဆုံးအစမရှိသည့် ရေပြင်ကြီးထဲမှာ ကောက်ရိုးပုံထဲ အပ်ပျောက်ရှာသလို ငုပ်ချည်

တစ်ခါ၊ ပေါ်ချည် တစ်လှည့်ဖြင့် သမီးပျောက်ရှာပုံတော် ဖွင့်မိတော့သည်။

“ဘယ်မှာလဲ ငါ့သမီး၊ ငါ့လှေ၊ ဘယ်မှာလဲ ငါ့လင်၊ ငါ့အစ်ကိုတွေ”

မြုပ်လိုက်၊ ပေါ်လိုက်ဖြင့် လှိုင်းလုံးတို့ သယ်ဆောင်ရာ ရေပြင်မည်းမည်းထဲမှာ “ဝူးဝူး . . ဝါးဝါး” ဗလုံးဗထွေး မြည်တမ်းနေသည့် ကျွန်မ၏ သေငယ်ဇောအသံအား ကျွန်မ၏လင်၊ ကျွန်မ၏အစ်ကိုတို့များ ကြားနိုင်ပါ့မလား။ ထိုစဉ်က -

“ကျွန်မတို့ကို ကယ်ပါဦး . . ကျွန်မ ဒီမှာ” လို့ပဲ ကျွန်မ ဝူးဝူးဝါးဝါး အော်နေမိသလား မသိပါဘူးရှင်။

ထိုစဉ် ကျွန်မနားထဲ -

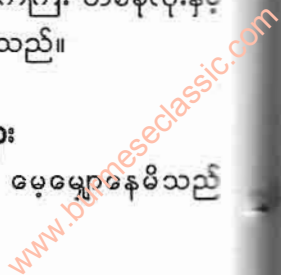
“အမလေး! . . လုပ်ကြပါဦး ကိုဒေါင်းညိုရေ . . ကျွန်တော့်မိန်းမ မရှိတော့ဘူး။ ကူရှာပေးစမ်းပါဦးဗျာ . . ” ဟူသော အသံတစ်သံကိုတော့ သဲ့သဲ့မျှ ကြားလိုက်ရပါသည်။

“တပွမ်းပွမ်း” နှင့် ရေမွန်းနေသည့်ကြားမှ ကျွန်မ အားတက်သွားပါပြီ။ မီးနေပြီးစ အားအင်ချိနဲ့နေသည့် ကျွန်မမှာ မတောက်တခေါက် ရေကူးတတ်၍သာ သေကံမရောက် သက်မပျောက်ဟု ပင် ဆိုရမည်။ မသိစိတ်က ရေလွှာပြင်ပေါ် လက်တစ်ဖက်မြှောက်ပြလိုက်သည့် ကျွန်မအား လင်တော်မောင် ကိုမျိုးလှက မြင်သွားပုံရလေသည်။

ကြီးစွာသော လှိုင်းခေါင်းဖြူများထဲမှ ကျွန်မအား တစ်စုံတစ်ယောက်က ဆွဲယူသွားခြင်း၊ ကျွန်မလက်ထဲ ပွေ့လျက်သားသမီးငယ်ကို ကိုယ်နှင့်မကွာ ပါလာခြင်းတို့ကိုသာ ရေးရေးမျှ မှတ်မိခြင်းနှင့်အတူ ကျွန်မသည် “ဩကကသ လောကကြီး” တစ်ခုလုံးနှင့်လုံးလုံးလျားလျား အဆက်ပြတ်သွားပါတော့သည်။

တာပေါင်ပေါ်မှ အစိမ်းသရဲများ

အချိန် မည်ရွေ့မည်မျှကြာအောင် မေ့မျှောနေမိသည်

မသိ။ သတိရလာချိန်မှာ ကျွန်မသည် အိမ်မြင့်ကြီး တစ်လုံးပေါ်တွင် ရောက်နေကြောင်း သတိထားမိတော့သည်။

အိမ်ရှင်မှာ ကုလားဦးစွန်တန်နှင့် ဒေါ်ဇော်ဂျီနန်းတို့ ဖြစ်ကြပြီး ထိုသူတို့သည် ကုန်စုံဆိုင်ဖွင့်ခြင်း၊ လယ်စိုက်ခြင်းတို့ဖြင့်သာ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်း ပြုကြပေသည်။

(အဲ... ကျွန်မတို့လို အကုသိုလ် တံငါအလုပ်ဖြင့် ငါးဖမ်းခြင်း၊ အမဲလိုက်ခြင်းကိုတော့ မပြုကြချေ။)

ကျွန်မတို့မိသားစုလိုပင် ဦးစွန်တန်အိမ်မှာ ဒုက္ခသည်ပေါင်း သောင်းခြောက်ထောင် သောင်တင်ကြပါသည်။ တချို့မှာ တည်းခိုနေရင်းနှင့် -

“ဟယ်! . . အောက်မှာ ငါ့သမီး လှမ်းခေါ်သံကြားတယ် ဆင်းသွားမှ” ဆိုပြီး ထမီ မနိုင်း၊ ပုဝါ မနိုင်း အောက်ထပ်သို့ ဂယောင့် ဂတမ်း ဆင်းပြေးသူက ပြေး၊ တချို့များဆိုလျှင် -

“ကြောက်တယ် . . ကြောက်တယ်၊ ရေထဲက သရဲ လက်မည်းကြီးနဲ့ ဆွဲနေပြီ။ မလာနိုင်ဘူး... သွားကြ.. သွားကြ” ဟု ဆိုကာ လက်တကာကာ၊ မျက်စိအပြူးသားဖြင့် ဖြစ်နေကြသည်။

ဦးစွန်တန်၏အိမ်မှာ ခြေတံရှည် နှစ်ထပ်အိမ်ဖြစ်ရကား ရေမြင်လျှင် လိပ်ပြာလွင့်စင်မတတ် သွေးလန်နေကြသည့် ကျွန်မတို့သည် အပေါ်ထပ်တွင်သာ စတည်းချကြပါသည်။ အိမ်အောက် ထပ်မှာတော့ အောက်ခံ သမံတလင်းခင်းထားသော်လည်း မည်သူမျှ မနေရဲ။

သည်လိုနှင့်ပင် ညပိုင်း ရောက်လာချေတော့သည်။ အဝင်တစ်ထည်၊ ကိုယ်တစ်ခု အရင်းပြုပြီး ကျွန်မတို့သည် ဖြစ်သလိုပင်၊ ပုဆိုးခြုံ၊ ထမီခြုံရင်း သမီးငယ်ကိုပွေ့လျက် တစ်ညတာခရီးကို ပင်ပန်းနွမ်းဟိုက်စွာ ဖြတ်သန်းခဲ့ရပါသည်။

ကျွန်မ ရေနစ်၊ ရေမွန်းစဉ်က ရက်သား(၁၆)ရက်မျှသာ ရှိသေးသည့် သမီးငယ်သည် ကျွန်မနှင့်အတူ ရေမွန်းခံရပေမယ့် အသက် စိုးရိမ်ဖွယ် ဘာတစ်ခုမှ ဖြစ်မလာခဲ့ပါ။ အပြစ်မဲ့ကလေးတို့

ထုံးစံအတိုင်း တန်ခိုးရှင်များက စွမ်းအားပေးလေသလားလို့ နောင် နှစ်များကြာသည့်တိုင် ကျွန်မ တွေးမိပါသေးသည်။ ထိုညက စိတ်ပန်း၊ ကိုယ်ပန်းဖြင့် ကျွန်မ နှစ်နှစ်မြိုက်မြိုက်အိပ်ပစ်လိုက်သည်။

“ဟာ! .. ဟယ်! .. အလို! .. ဘုရား .. ဘုရား .. မီးတုတ် တွေ တကိုင်ကိုင်နဲ့ လူဆိုးလား၊ လူကောင်းလား မသိ။ ငါတို့ဘက် ကူးလာကြပြီ။ ဟိတ်ကောင်တွေ .. မြန်မြန် ထကြ။ တုတ်ဓား ဆွဲပြီး လိုက်ကြည့်ကြမယ်”

အလန်တကြား ပြောလိုက်သည့် လူကြီးတစ်ဦး၏ အသံနက် ကြီးကြောင့် ကျွန်မ ဆတ်ခနဲ ထထိုင်မိလျက်သား ဖြစ်သွားသည်။ လူကြီး ညွှန်ပြရာဘက်သို့ ကမန်းကတန်းကြည့်လိုက်တယ်ဆိုရင်ပဲ -

“ဟင်! .. တာလမ်းတစ်လျှောက်မှာ လူတွေ .. လူတွေ အပြည့်ပါလား။ မီးတုတ်ကိုယ်စီနှင့် .. သူတို့နောက်မှာလည်း .. အလို လေး၊လေး၊ အိမ်တွေ၊ တဲတွေ၊ ရွာလယ်ဇနပုဒ် မီးကလေး မှိတ် တုပ်” ဆိုသလို၊ အိမ်တန်းရှည်မှာ မီးရောင်တွေကလည်း တကယ့် မှိတ်တုပ်နဲ့ မှိန်ပျံလေး လင်းနေလေရဲ့”

“ညနေခင်းက ငါ လှမ်းကြည့်မိသေးတယ်။ ရွာတန်းရှည် ဘက်မှာ ဘာအိမ်တစ်ဆောင် မီးတပြောင်မှ မမြင်မိပါလား။ ခုတော့ .. ဇဝေဇဝါအတွေးနဲ့ ကျွန်မပဲ မျက်စိမှားနေလား။ အိပ်မှုနံရံဖွားဖြင့် နီးထလာသည့် ကျွန်မသည်ပင်လျှင် အိပ်မက်၊မက်နေသလားပေါ့။

ထိုအခိုက်အတန့်ကလေးမှာပင် ယောကျ်ားသား(၄-၅) ယောက်တို့သည် နီးရာတုတ်ဓားများကိုဆွဲကာ အိမ်အောက်သို့ ခြေသံ ပြင်းပြင်းဖြင့် အသော့နှင်ကာ ဆင်းသွားကြပါသည်။

မီးရောင်မြင်ရာဘက်ဆီသို့ အရောင်တစ်လက်လက်ဖြင့် အပြေးတစ်ပိုင်းဖြင့် ခရီးဆက်ကြသည့် ထိုလူတစ်စုကို မဆိုစလောက် အလင်းရောင်အောက်မှာ ပျံလေးတော့ ကျွန်မ မြင်နေရလေသည်။ တစ်အောင့်လောက်ကြာတော့ -

“တောက်! . . ခွေးချိုးပဲ။ မီးရောင်မြင်လို့ လိုက်ရှာပါတယ်။ အရူး လုပ်ခံလိုက်ရပြီ။ ဘာမှလည်း မတွေ့ဘူးကွာ။ ကြက်သီးတွေ ဖြန်းခနဲထတာပဲ အဖတ်တင်တယ် ထို့ . . ”

ထိုစဉ် ကုလားဦးစွန်တန်၏ အိမ်နံရံတွင် ချိတ်ထားသည့် တိုင်ကပ်နာရီမှ ဆယ့်နှစ်ချက်တိတိ ထိုးသံကို ကြားလိုက်ရသည်။ ကျွန်မတို့ မိန်းမတွေနှင့် မီးရောင်ရှိရာမှ ပြန်လာသည့် ယောကျ်ား သားများသည် “လိင်”တူရာ စုရုံးထိုင်ရင်း သည်းတုန် အူတုန် ချောက်ချားရသည့် တစ်ညတာကို ခက်ခဲစွာ ဖြတ်သန်းခဲ့ရပါသည်။

လူစင်စစ်လား၊ ဝိညာဉ်လား

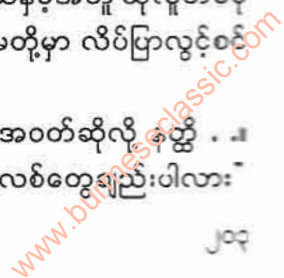
အိမ်ကြီးရှင် ပေးသနားမှ တစ်ဝမ်းဝ.တစ်ခါးလှမည့်ဘဝ မို့ ကျွန်မသည် “ရွှေပြည်တော် မျှော်တိုင်းဝေး”ရသည့်အဖြစ်ကို တွေးရင်း နေ့ရှိသရွေ့ ရင်မောရပါသည်။ အိပ်စက်မရသည့် ထိုကာလ အတွင်း အဆိုးထဲက အကောင်းလို့ပဲ ဆိုရမှာလား။ ကျွန်မတို့သည် ကြိတ်ရယ်ချင်စရာ၊ ရှက်ချင်စဖွယ် မျက်နှာပူစရာ အဖြစ်ကလေးနှင့် နှစ်သိမ့်လိုက်ရတာလည်း ရှိပါသေး၏။

ဦးစွန်တန်၏ သစ်လုံးခြေတံရှည်အိမ်ပေါ်သို့ မှောင်ရီပျိုးစ နောက်တစ်ည၌တွင် လူတစ်စုတို့သည် ခွင့်မတောင်းဘဲ တက်လာ ကြပါသည်။ လှေခါးထစ် တစ်ဝက်ခန့် ရောက်တော့မှ -

“ဗျို့ . . အိမ်ရှင်တို့၊ မီးရောင်တွေမြင်လို့ ကျုပ်တို့ တက်လာ ခဲ့တာပါ . . သနားကြပါဗျာ . . ထမင်းတစ်လုပ်၊ ရေတစ်မူတ်လောက် ဖြစ်ဖြစ်၊ အဝတ်ကလေး တစ်ဖွဲတစ်ရွဲ့ လောက်ဖြစ်ဖြစ် စွန့်ကြဲကြ ပါဦး။ ကျုပ်တို့ ဒုက္ခရောက်လာလို့ပါဗျာ”

တဒုန်းဒုန်းနှင့် တက်လာသည့်အသံနှင့်အတူ ထိုလူတစ်စု တို့အား “ဘွားခနဲ”တွေ့လိုက်ရသည့် ကျွန်မတို့မှာ လိပ်ပြာလွင့်စဉ် မတတ် ဖြစ်သွားရသည်။

“လူတွေအားလုံးရဲ့ ကိုယ်ပေါ်မှာ အဝတ်ဆိုလို နတ္ထိ . . ။ လော ကိုယ်ထီး၊ ကိုယ်လုံးထီး. ဝတ်လစ်စလစ်တွေချည်းပါလား”

“ဟင်! . . ခင် . . ခင်များတို့ မကောင်းဆိုးရွား၊ တစ္ဆေ သရဲ
တွေလား၊ လူ . . လူကော ဟုတ်ရဲ့လားဗျာ”

“ဟုတ် . . ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ။ ကျုပ်တို့မှာ မသေကောင်း၊
မပျောက်ကောင်း မုန်တိုင်းမိလို့ မဟားဒယားပြေးလာကြတဲ့ လှေ
သမား တံငါသည်တွေပါ။ မုန်တိုင်းမိလို့၊ ဘာအဝတ်မှ မကပ်နိုင်တော့
ဘူး။ ကျုပ်တို့ လူစစ်စစ်ပါဗျာ . . ”ဟု ပြောလာတော့၏ ။

သည်တော့မှပင် ဦးစွန်တန်နှင့် ဒေါ်ဇော်ဂျီနန်းတို့သည်
မိမိတို့ ရှိစုမဲ့စု အဝတ်ဟောင်းတို့ကို အမြန်ထုတ်ယူပြီး ထိုသူတို့
အရှက်အား လုံအောင် ပြုပေးရလေတော့၏။

ပြန်ကျဲနေသည့် အလောင်းကောင်များ

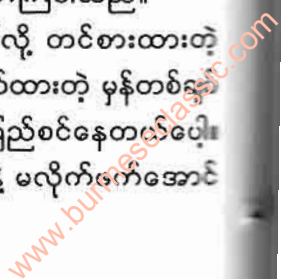
ကျွန်မတို့ မိသားစုသည် ဦးစွန်တန်အိမ်တွင် နှစ်နေ့၊ နှစ်ည
ခန့် နေပြီးနောက် အိမ်ရှင်အပေါ် အားနာလှသည်နှင့် ရေကြည်ရာ
မြက်နုရာရှာရင်း မရှိရှာတော့သည့် ရွာတန်းရှည်ဘက်သို့ ခရီးဆက်
ခဲ့လေ၏။

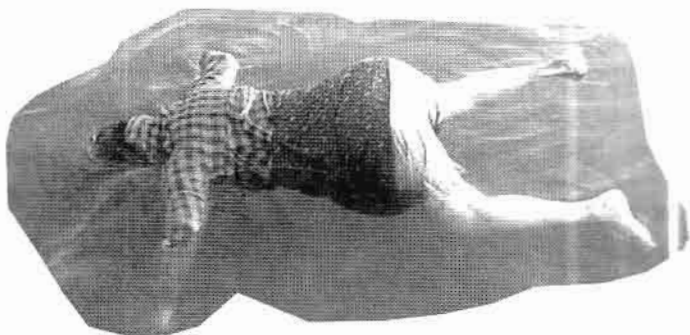
ကျွန်မ ရင်ခွင်မှာတော့ “မယ်ကံကောင်း” သမီးငယ်အား
ထွေးပွေ့ထားလျက်။ ကျွန်မနှင့် လင်တော်မောင် ကိုမျိုးလှတို့သည်
လတာပြင် နုံးရွံ့ပြင်ကြီးပေါ် ဖိနပ်မပါ၊ ခြေလှာဖြင့် တစွပ်စွပ်နင်း
ရင်း ခြေဦးတည့်ရာ လျှောက်လာမိကြသည်။ အိမ်ခြေမမြင်၊ ရင်ခွင်
ပွင့် ဟင်းလင်းပြင်ဖြစ်နေသည့် ရွာတန်းရှည်ကြီးမှာ အခုတော့လည်း
ကျီးနှင့်ဗုတ်ပါတကား။

အဝတ်တချို့၊ စားစရာ ဘူး၊ ပုလင်း၊ အိုးခွက် ပန်းကန်တို့
ရလိုရငြား ကျွန်မတို့သည် နုံးတင်မြေတစ်လျှောက် နင်းရင်း နှိုက်
ရင်း လတာပြင် သောင်စပ်ပေါ် ဆက်လျှောက်ကြပါသည်။

“မုန်တိုင်းနောက်က လေပြင်ညှင်း”လို့ တင်စားထားတဲ့
အတိုင်းပေါ့ရှင်။ ကောင်းကင်ပြင်ဟာ တိုက်ခွတ်ထားတဲ့ မုန်တစ်နှုတ်
လို ဒိုးယိုပေါက်၊ ပေါက်ထွက်မတတ် ပြာလဲ့ကြည်စင်နေတယ်ပေါ့။

ဒါပေမယ့် လှပတဲ့ ကောင်းကင်ပြင်နဲ့ မလိုက်ဖက်အောင်

အရပ်ဆိုး၊ အကျည်းတန်မှုတွေက မျက်စိရှေ့မှာ မျက်ဝါးထင်ထင် မြင်လိုက်ရပြီကော။ ကြည့်ပါဦးရှင် . . ။ ကျွန်မရှေ့မှာ မြင်လိုက်ရ သည့် မြင်ကွင်းကို မချွင်းမချန် လုပ်ဖတ်မပါဘဲ အရင်းအတိုင်း တင်ပြ ပါရစေနေော်။

“အမလေး . . မြတ်စွာဘုရား။ ဖောင်းကားပြီး မောက်လက် တစ်ဖုံ၊ ပက်လက်တစ်မျိုးနဲ့၊ ဖင်ပူးတောင်းထောင်ပြီး သေနေတဲ့ လူတွေ . . ။ ခြေနစ်ဖက်၊ လက်နှစ်ဖက်ကို မိုးပေါ်မြှောက်ပြီး မချီ မဆန်မျက်နှာနဲ့ သွားဖြဲသေနေတဲ့ လူသေကောင်တွေ။ တချို့က ပုဆိုး ထမီတွေ ဒူးမှာ ချိတ်ပြီး သေနေတာ ရှိသလို၊ တချို့မှာကျတော့ လည်း အဝတ်အစား လုံးဝ မကပ်ရှာတော့ဘဲ “မိမွေးတိုင်း ဖမွေးတိုင်း” လတာပြင်မှာ ခေါင်းစိုက်နေသူ၊ ပိုးစိုးပက်စက် မိုးကို လက်ညှိုး ဆိုး ပြနေသူတွေ . . ။

ကျွန်မ ပြောရတာတောင် မရဲလှဘူး။ “ယိုသူမရှက်၊ မြင်သူ ရှက်” ဆိုသလိုပေါ့။ စိတ်ကူးနဲ့သာ ပုံဖော်လိုက်ပါတော့။ သည်တုန်း က သမီးဇောနဲ့ အရူးတစ်ပိုင်းဖြစ်နေတဲ့ ကျွန်မ . . ။ အမှန်အတိုင်း ပြောရရင် ဒါတွေကို ကြည့်ပြီး ဘာခံစားချက်မှ ထွက်မလာခဲ့ဘူး။ ရုပ်ရှင်ကြည့်ပရိသတ်လို ကြည့်ကောင်းကောင်းနဲ့ ကြည့်နေတာပဲ ရှိတယ်။

သည်တုန်းက သောင်ပြင်၊ လတာပြင်၊ လယ်တွင်းပြင်နှင့် တမ်းစပ်တစ်လျှောက်မှာ ပိုးစိုးပက်စက် သေနေသည့် စပါးငြိမ်း

စပါးအုံး၊ ငန်းစောင်း၊ ငန်းဝါ၊ ငန်းပုပ်၊ ငန်းနက်၊ ငန်းတော်ကြား၊
မြွေပွေး၊ တောကြီးမြွေဟောက်နဲ့ ရေမြွေစာရင်းထဲပါတဲ့ လျပ်လုံး၊
လျပ်ပြားတွေနဲ့အတူ ရောသမမေ့ သေနေလိုက်ကြတာ။

ငါးတွေကိုလည်း ကြည့်ပါဦး။ ကျွန်မတို့ ပိုက်တားနေကျ
ငါးသလောက်၊ ငါးကွမ်းရှုပ်၊ ငါးခွေးလျှာ၊ ငါးအုံတုံ၊ ငါးမြင်း၊ ငါး
တန်၊ ငါးခါးတက်(ပြည်ကြီးငါး)၊ လိပ်တွေ၊ ငါးလိပ်ကျောက်တွေ . .။
အို . . စုံလို့ပါပဲ။ လှိုင်းမူး၊ လှိုင်းရိုက်ပြီး သေလိုက်ကြတာ အတုံးအရုံး”

တချို့နစ်ချို့ငါးကြီးတွေဆိုရင် ကျောက်ဆောင်ကြား၊
သစ်ပင်ခွဆုံတွေကြားမှာ ညှပ်သေနေတာ မမြင်ချင် အဆုံးပေါ့ရှင်။
မိကျောင်းတွေ သေနေတာကိုလည်း မြင်မိပါရဲ့။ ကျွန်မတို့မိသားစု
ဟာ လှေကလေးကို အိမ်အမှတ်ဖြင့် ပြုပြင်ကာ စတည်းချ နေထိုင်
ခဲ့ကြပါသည်။

အိမ်အောက်က သရဲ

တစ်နေ့မှာတော့ ကျွန်မတို့မိသားစုကို ဦးစွန်တန်အိမ်မှ
အခေါ်လွှတ်၍ ရောက်သွားကြပါသည်။ ကျွန်မယောက်ျားသည် ဦး
စွန်တန်နှင့် ဆွေရိပ်မျိုးရိပ် မကင်း၍ ဦးစွန်တန်သည် ကျွန်မတို့အပေါ်
ဂရုတစိုက်တော့ ရှိရှာပါသည်။

“အေး . . လာကြ . . လာကြ၊ ငါ့မြေးလေးကိုလည်း သတိရ
သကွာ။ ကွင်းပြင်ကြီးထဲမှာ လေတဟူးဟူးနဲ့ မင်းတို့နေနေရတော့
ကလေးကျန်းမာရေးအတွက် စိတ်မချရဘူးလေ။ ငါ့အိမ်မှာပဲ အေး
အေးဆေးဆေး နေကြဦး။ အခြေအနေတွေ ငြိမ်သက်မှ လုပ်ကိုင်
စားကြတာပေါ့ကွာ”

သဘောကောင်းရှာသည့် ဦးစွန်တန်၏ ဖိတ်ခေါ်ချက်ကြောင့်
ပင် ကျွန်မတို့သည် သူ့အိမ်တွင် နေဖြစ်၊ အိပ်ဖြစ်သွားပါသည်။ ထိုည
က တိုက်ခတ်သည့် ညှင်းသိုးသိုး လေပွေရိုင်းနှင့်အတူ ခြုံဖုတ်ပမာ
တိမ်မည်းညိုကြားမှာ လူတို့အား အဖက်မတန်သလို၊ ခေါင်းပင်ပြူ
ဖော်မရသည့် လမင်းကြီးကြောင့် လောကဓာတ်တစ်ခွင်လုံးမှာ

မည်းမှောင်နေပေသည်။

သက်ကြီး

ခေါင်းချချိန် မတိုင်

မီမှာ ကျွန်မတို့

သည် နာဂစ်

အတွေ့အကြုံများ

အား ဖလှယ်ကြရင်း

မျက်တောင် မှေး

စင်းလာသည်နှင့်

အသီးသီး၊ အသကာ

အိပ်ရာဝင်လိုက်ကြ၏။

ခေါင်းချပြီး အိပ်လိုမှ မပျော်သေး။

“အောင်မယ်လေး! . . လုပ်ကြပါဦးဟ . . ။ သရဲတွေ ငါ အိမ်အောက်မှာ ဒင်းကြမ်းပြည့်ပဲ”

ဆိုသည့်အသံကြောင့် ကျွန်မမှာ လန့်ဖျပ်ပြီး ဆောင့်ကြောင့် ထထိုင်မိလျက်သား ဖြစ်သွားသည်။ ထိုညက ဦးစွန်တန်အိမ်တွင် ကျွန်မတို့လို ဒုက္ခသည်မိသားစု (၃-၄)စု ရှိနေကြ၍ ထိုသူတို့မှာလည်း ကျွန်မနည်းတူ ကြောက်ကြီးတစ်ငင်၊ ငေါက်ခနဲ ထထိုင်လိုက်ကြတော့သည်။

ထိုစဉ် အိမ်တွင်းသို့ အထိတ်တလန့် ပြေးဝင်လာသည့် ဦးစွန်တန်အား ဇနီးဖြစ်သူ ဒေါ်ဇော်ဂျီနန်းမှ အလျှင်အမြန် ဆီးဖမ်လိုက်ရလေသည်။

“ဘာတွေ ဖြစ်လာပြန်ပြီလဲ ကိုစွန်တန်ရယ် . .” ဟု နှုတ်မှလည်း မေးလိုက်လေသည်။

“ဟို . . ဟို . . အိမ်အောက်မှာ သရဲတွေ မိုးတိုးမတ်တတ်နဲ့ အိမ်ကပျဉ်ပေါ်က သေးပေါက်ချနေတဲ့ ငါ့ကို မျက်တောက်နီကြီးတွေနဲ့ မော့ကြည့်နေလိုက်ကြတာ မိန်းမရယ် . . ဟီး . . ဟီး . . ကြောက်စရာကြီး . .”

ဦးစွန်တန် .. သရဲနှင့် တွေ့ခဲ့သည်ဆိုသော စကားသံကြောင့် ကျွန်မတို့တတွေ နေစရာမရှိလောက်အောင် ဝှူးတဆစ်ဆစ်တုန်၊ မေးချင်းရိုက်နေကြလေပြီ။ မည်သူ တစ်စုံတစ်ယောက်မျှ ထွက်မကြည့်ရဲကြပေမယ့် အိမ်အောက်မှာတော့ -

“အမေရေ .. အဖေရေ” ဟု အော်ခေါ်နေသံ။

ရေမွန်းနေသည့် ဝှူး ဝှူး ဝါး ဝါး အသံနှင့် တဗွမ်းဗွမ်း ပလုံစီ နေသည့် ရေသံများကိုတော့မူ စိတ်ချောက်ချားဖွယ် ကြားနေချေတော့သည်။ ထိုအချိန်မှစ၍ အိမ်ရှင်မဖြစ်သူ ဒေါ်ဇော်ဂျီနန်းသည် ကျွန်မတို့အတွက် ညဉ့်အိုး (အပေါ့အိုး)များ ထုတ်ပေးပြီး အပြင်ထွက်မပေါက်ကြရန် သတိပေးလိုက်ပါသည်။

ဦးစွန်တန်ကိုမူ၊ မူဆလင် ဘာသာရေးဆရာများက သူတို့ဘာသာဖြင့် ဂါထာမန္တန်ရွတ်ပြီး မနည်းနာနှပ်ယူလိုက်မှ ငေးတိငေးကြောင်ဖြင့် ပြန်လည်သတိဝင်တော့သည်။

မျက်ရည်ကြားမှ ရယ်မောသံ

ကယ်ဆယ်ရေးစခန်းရောက်တော့ တစ်ခုတော့ ကောင်းပါသည်။ တခြားလူများ၏ နာဂစ်အတွေ့အကြုံများကိုပါ မြင်ရ၊ ကြားရပါသည်။ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် အတွေ့အကြုံဖလှယ်ကြ၊ နာကျင်ကြေကွဲကြ၊ တီးတိုးပြောဆိုကြနှင့် စိတ်ဝေဒနာတချို့တော့ မေ့ပျောက်သလို ရှိခဲ့ကြပါသည်။

“ဟဲ့ကောင်မ နင်မသေဘူးနော်။ ငါတော့ နင့် မတွေ့တာကြာလို့ သေပြီ အောက်မေ့နေတာ”

“ဗွဟဲ့ .. လွဲပါစေတော်၊ သောက်ကောင်မရဲ့။ စကားကြည့်ပြောဦး။ မသေလို့ တွေ့ရတာပေါ့ဟဲ့”

“ဟိုကောင်မ မိလုံးတော့ နာဂစ်ထဲ စုန်းစုန်းမြုပ်ပေါ့ဟယ်၊ သရဲအဖြစ်နဲ့ လာလာခြောက်တယ်ဆိုပဲ” စသည်စသည်ဖြင့် ပြောဆိုစဉ် ကျွန်မအလှည့်ရောက်တော့ -

“ဟို .. နော်လီဇာဆိုတဲ့ ရွာအရှေ့ ကောင်မသိလား။ အဲဒီ

ကောင်မပေါ့။ အိမ်ဆိုင်ကလေးနဲ့ဈေးရောင်းနေတဲ့ စိုးစိုးအိမ်ကို ရေးကြီးသုတ်ပြာနဲ့ တက်လာတယ်သိလား။ အော်လည်းခေါ်၊ ငိုလည်းငိုပေါ့ဟယ်။ စားစရာရှိလည်း မျှပါဦးပေါ့။ အဲဒီအချိန်မှာ ဆိုင်ထဲမှာ ထိုင်နေတဲ့ လူပျိုအပျိုတွေလည်း စိုးစိုးအိမ်ရောက်နေကြတယ်လေ”

“စိုးစိုးကခေါ်သံကြားလို့ လှမ်းအကြည့်မှာ မိမိမီးတိုင်း၊ ဖမ္မေးတိုင်း ကိုယ်တုံးလုံးကြီးနဲ့ နော်လီဇာကိုမြင်လိုက်တော့ လန့်ဖျပ်ပြီး တဲ့.. နော်လီဇာ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ။ နင့်အောက်ကိုလည်း ငုံ့ကြည့်ပါဦး” ဆိုလိုက်တော့မှ -

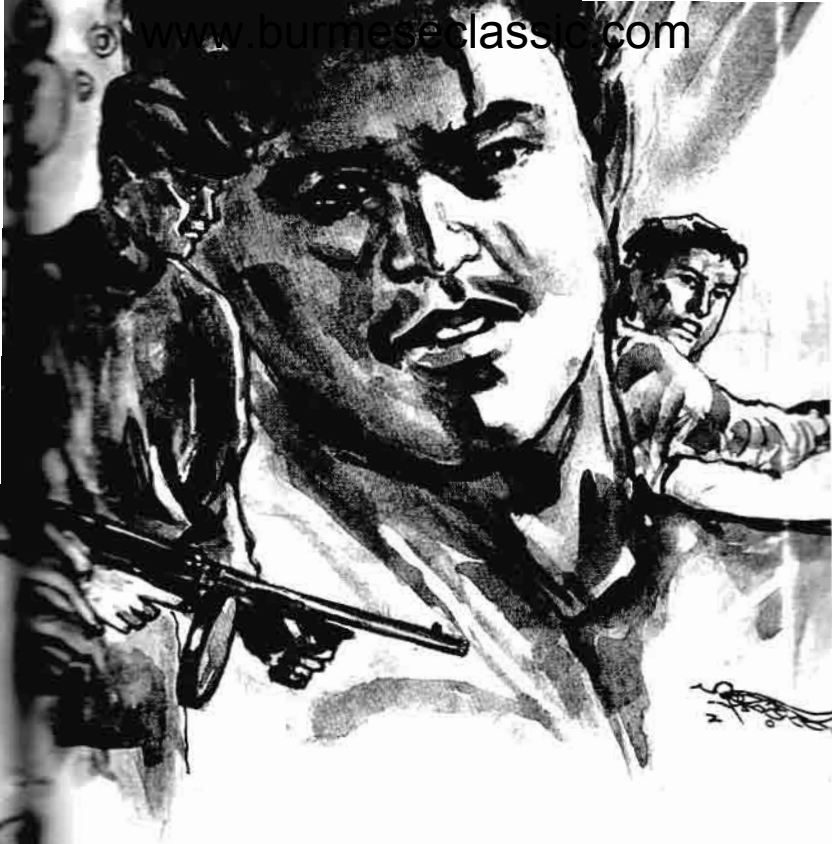
“ဟား... ဟား... သူ့ကိုယ်မှာ အဝတ်အစား ကပ်ပါမလာမှန်းသိရလို့ အရမ်းရှက်သွားတယ်လေ။ ပြီးတော့မှ ကမန်းကတန်း အမေပေးတဲ့ သူ့လယ်တစ်ကွက်စာကို လက်ဖဝါးနဲ့အုပ်ပြီး တချိုးတည်း လစ်ပြေးပါရော... ဟား ဟား။ နာဂစ်ရဲ့ဖြစ်ပုံများက ပြော၊ မပြော ချင်ပါဘူးဟယ်” ဟု ကျွန်မက အရွန်းဖောက်ဆိုခဲ့ပါသည်။

ကျွန်မရဲ့ အတွေ့အကြုံများကတော့ “ဒါပါပဲ ဓာတ်ပုံဆရာရယ်” ဟု နာဂစ်မိညိုမှ သူ၏နာဂစ်ဖြစ်စဉ်များကို အခုလိုပြောပြခဲ့သည်များကို စာရေးသူမှ စာစီရေးကုံး၍ “ဆဋ္ဌမအာရုံ” မဂ္ဂဇင်းထဲသို့ ပေးပို့လိုက်ရပါတော့သတည်း။

ညိုရောင်

ကိုယ်စောင့်နတ်

ဂျွန်ဆွင်ကျော် စောင်တော်သိ

။

“မင်းတို့ သိချင်နေတဲ့
ကျော်စိန်ဆိုတာ ငါပဲ။
ပြေးမယ် မကြံနဲ့နော်၊
မင်းတို့က ဘာကောင်တွေဆိုတာ
သိနေပြီနော်၊
မင်းတို့လွယ်အိတ်တွေ
သွန်ချစမ်း။”

ကျွန်တော့အသက် (၇၂)နှစ်ရှိပြီဖြစ်လို့ “ဇရာပိုင်း” လို့ ဆိုနိုင်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အိုမင်းမစွမ်းအဆင့်လို့ မခံယူဘဲ လုံခြုံရေးကုမ္ပဏီတစ်ခုမှာ မန်နေဂျာ ဝင်လုပ်နေပါသေးတယ်။ ကျွန်တော့ မျက်စိ အနီးအဝေး မှုံခြင်း၊ ဝေဝါးခြင်း မရှိပါ။ ကျွန်တော့နား အကြား အာရုံ မချို့ယွင်းသေးပါ။ ကိုယ်ခန္ဓာကျန်းမာ သန်စွမ်းဆဲပါ။

ကျွန်တော်ဟာ စစ်မှုထမ်းဟောင်း တစ်ယောက်ပါ။ စစ်မှုထမ်းသက် (၂၂)နှစ်တာကာလအတွင်း အစာငတ်၊ ရေငတ် အကြိမ်ပေါင်းများစွာ ကြုံခဲ့ဖူးပါတယ်။ ခရီးရှည်ထိုးဖောက်ခြင်း မရေမတွက် နိုင်အောင် ရှိခဲ့ဖူးပါတယ်။ ဒဏ်ရာအနာတရ ဖြစ်ခဲ့ဖူးပါတယ်။ ငှက်ဖျားရောဂါ စွဲကပ်ဖူးပါတယ်။

လူငယ်ပီပီ လက်ရှိ ကြုံတွေ့နေရတဲ့ ဒုက္ခဆင်းရဲခြင်းတွေကို စိတ်ဖိစီးမှုရှိခဲ့ပေမယ့် ဒီအသက်၊ ဒီအရွယ်နဲ့ အလုပ်လုပ်ရတဲ့ အခါ စစ်မှုထမ်းတစ်ယောက် ကြုံတွေ့ခဲ့ရတာတွေဟာ အထောက်အကူဖြစ်နေတာကြောင့် စိတ်ဖိစီးမှုဒဏ် မခံစားရတာအမှန်ပါ။

ငါ တပ်ထဲမှာနေစဉ်က ဆင်းရဲဒုက္ခမပြောနဲ့၊ အသက်ဘေး

www.burmeseclassic.com

နဲ့ ရင်ဆိုင်ရတာတောင် ဒီလစာ၊ ဒီရိက္ခာလွဲလို့ ဘာအိုတိကြေးမှ ရတာမဟုတ်ဘဲ လက်ရှိမန်နေဂျာအလုပ်က ကိုယ်စွမ်းနိုင် သလောက် အိုတီ၊ ဘောက်ဆူး၊ ဘောနပ်၊ ရာထူး၊ လစာ၊ ခံစားခွင့် ရှိတာပဲ။ အသိစိတ်နည်းမှုထားတာကြောင့် စိတ်ပျို့တော့ ကိုယ်နု ဆိုသလို အမြဲလန်းဆန်း တက်ကြွနေပါတယ်။

ကျွန်တော် လက်ရှိ အခြေချနေထိုင်တာက ထောက်ကြန့် နွယ်ခွေအုပ်စု တိုးချဲ့ (၄)ရပ်ကွက် မြသင်္ဃာပါ။ ကျွန်တော့ ကုမ္ပဏီ ရုံးချုပ်က အင်းစိန်လမ်းမကြီး၊ သံလမ်းမှတ်တိုင် လှိုင်ရတနာ တိုက်ခန်း တွဲတွေမှာပေါ့။

ကျွန်တော်ဟာ နေ့စဉ် ခုနစ်နာရီခွဲ ရုံးချုပ်ရောက်ဖို့ အိမ်က ခြောက်နာရီ ဆိုင်ကယ်ကယ်ရီနဲ့ လမ်းသစ်မှတ်တိုင်ကို သုံးရာပေး စီး၊ လမ်းသစ်မှတ်တိုင်ကနေ မှော်ဘီ-အလုံ ဆင်မင်းဈေး လိုင်းကားကို ငါးရာပေးစီး တစ်ရက် သွားပြန်ခရီးစရိတ် (၁၆၀၀)ရှိပါတယ်။ ပိတ်ရက်မရှိတာကြောင့် နေ့စဉ်ကုန်ကျတဲ့ ခရီးစရိတ်လည်း ဖြစ်ပါတယ်။

၂၀၁၆ ခုနှစ် ဇူလိုင်လဆန်း . . .

စီးနေကျ မှော်ဘီ လိုင်းကားပေါ်ရောက်တော့ သတိထားမိ တာက ခရီးသည် ရှစ်ယောက်ပဲ ရှိပါတယ်။ ခရီးသည်တစ်ယောက်မှ မရှိတဲ့ နောက်ဆုံးခုံတန်းရဲ့ ညာဘက်စွန်းမှာ ကျွန်တော် တစ်ယောက် တည်း ဝါယာလက်အထိ စီးနင်းလိုက်ပါခဲ့ပါတယ်။

ကျွန်တော် အကျင့်တစ်ခု ကျင့်ထားပါတယ်။ အဲဒါက ဘုရား အာရုံပြု၊ သမ္မုဒ္ဓေဂါထာတော် တစ်ဆယ့်တစ်ခေါက်နဲ့ ဓာရဏ ပရိတ် တော် ရွတ်ဆိုခြင်းပါ။

ကျွန်တော် ပရိတ်ရွတ်ဆိုနေဆဲမှာပဲ ကျွန်တော့ဘယ်ဘက် လက်မောင်းကို သုံးကြိမ် အပုတ်ခံရပါတယ်။ ခရီးသည်တစ်ယောက် မှမရှိ။ ဘေးအန္တရာယ်တစ်ခုခုနဲ့ ကြုံတွေ့တော့မယ်ဆိုတဲ့ အသံနဲ့

www.burmeseclassic.com

ဝါယာလက်မှတ်တိုင်မှာ ကားပြောင်းစီးလိုက်ပါတယ်။

“ဟေ့လူ . . ကိုဘိုကြီး”

“ဟာ! . . မြင့်သိန်း ဘယ်လဲ”

“ကျွန်တော် လှည်းတန်းကို”

ကျွန်တော်နဲ့ တစ်ရပ်ကွက်တည်း၊ တစ်လမ်းတည်းက မိသားစုချင်းပါ ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်တဲ့ ကိုမြင့်သိန်း ကားပေါ်အတူ စီးလာတာ သတိမထားမိကြဘဲ ကျွန်တော် ဝါယာလက်မှတ်တိုင် အရောက် ကားပေါ်ကဆင်းမှ တွေ့ဆုံနှုတ်ဆက်ခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။

“မင်းပြောတော့ လှည်းတန်းဆို၊ ဘာလို့ဆင်းလာလဲ”

“ခင်ဗျားကို လက်ဘက်ရည်တိုက်ချင်လို့”

“ဟာကွာ . . ငါအချိန်မရဘူး၊ နောက်ကြုံပြီးမှာပါကွာ”

ကျွန်တော် ကိုမြင့်သိန်းနဲ့ စကားဆက် မပြတ်ခင်မှာဘဲ မှော်ဘီလိုင်းကားတစ်စီး ထိုးစိုက်လာလို့ ပြောင်းစီးလိုက်ပါတယ်။ ကိုမြင့်သိန်းလည်း လမ်းကြောင်းတူလို့ ကျွန်တော်နဲ့ စကားပြောချင်လို့ဆိုပြီး ပြောင်းစီးပါတယ်။

ကျိုက္ကလော့နဲ့ ဆပ်ပလိုင်းမှတ်တိုင်ကြား ကုန်းအဆင်းမှာ ကားအရှိန်လျော့ချလိုက်စဉ်မှာ -

“ဟာ! . . ဘယ်နှစ်ယောက် သေကုန်ပြီလဲ မသိဘူး” ဆိုတဲ့ ယာဉ်အကူစကားသံကြောင့် ကြည့်လိုက်တော့ ကျွန်တော်စီးနင်းလိုက်ပါလာတဲ့ကား ဖြစ်နေပါတယ်။

“ကိုဘိုကြီး ကျွန်တော်တို့ စီးလာတဲ့ကားဗျ”

“အေး . . ဟုတ်တယ်နော်”

“ကျွန်တော်တို့ကို နတ်.မတာဗျ”

ကျွန်တော့်ခေါင်းထဲမှာ ငါ့ကို ဘေးအန္တရာယ် မကျရောက်တာ သမ္မုဒ္ဒေဂါထာတော်နဲ့ ဓာရဏပရိတ် တန်ခိုးကြောင့်လို့ စွဲလန်းနေဆဲမှာပဲ ကိုမြင့်သိန်းရဲ့ “ကျွန်တော်တို့ကို နတ်.မတာဗျ” မှတ်ချက် စကားကြောင့် ကျွန်တော့်စိတ်အစဉ်ဟာ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်း(၅၀) ကျော်ဆီက ကိုယ်တွေ့ကြုံဖူးခဲ့တဲ့ဆီ လွင့်မျောသွားပါတော့တယ်။

၁၂. ၁၂. ၁၉၆၁

ပဲခူးမြို့နယ်၊ ဘုရားကြီးစံပြရွာ ဖွံ့ဖြိုးရေးစခန်းမှာ ရဲသင်တန်း ဆင်းပြီး တာဝန်ကျတာကတော့ ဝေါမြို့နယ်၊ သူရဲသမိန်ရွာ စခန်းပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

တပ်စုတစ်စု - လူ (၃၅)ယောက်၊ တပ်မတော်ဖွဲ့စည်းပုံ အတိုင်း အင်အားအပြည့်ပါပဲ။ တပ်စုမှူးက တရုတ်ကပြား ဝက်ခုတ် ဓားမလို့ခေါ်တဲ့ ရဲအုပ်ဦးလှမောင်ဖြစ်ပြီး ကျွန်တော့် တပ်စိပ်မှူးက ဒုတပ်ကြပ်လှမြင့်ပါ။

တပ်စုတစ်စုလုံး လူကောင်အသေးဆုံးက ကျွန်တော်ပါ။ လူကောင်သေးဆို အသက် (၁၆)နှစ်ခွဲပဲ ရှိပါသေးတယ်။ အသက် (၁၈)နှစ်မှ ရဲဝန်ထမ်းခန့်မှာဖြစ်လို့ နှစ်နှစ်တိုးပြီး လိမ်ဝင်တာပါ။ လိမ်စမရှိလို့ ကြာကြာလိမ်လို့မရပါဘူး။ (၁. ၁၀. ၁၉၆၄)မှာ တပ်မတော်အသွင်ပြောင်းတော့ အသက်အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံပြီး လက်မှတ်ထိုးလိုက်ပါတယ်။

တပ်မတော်အသွင်မပြောင်းလည်း လုပ်ငန်းတာဝန်တွေ တနိုင်ငံတော်ကာကွယ်ရေး အလုပ်တွေပါ။ ဘုရားကြီးရဲသင်တန်း သုံးလတက်ရောက်စဉ်မှာလည်း ရဲအတတ်ပညာ တရားဥပဒေ ဘာသာရပ်တစ်ခုမှ မသင်ရဘဲ စစ်ပညာတွေချည်းပဲ သင်ခဲ့ရလို့ပါ။

ကျွန်တော်ဟာ လူကောင်သေး အသက်မပြည့်ပေမယ့် ထိုက်ချင် ခိုက်ချင်စိတ်၊ ကြီးလေးတဲ့တာဝန်ကို အသက်စွန့်ထမ်း ဆောင်လိုစိတ်ကိုတော့ ဘယ်သူမှလိုက်မှီမယ် မထင်ပါဘူး။

၁၉၆၂၊ ဧပြီလဆန်း

ကျွန်တော်နဲ့ ကျွန်တော့်တပ်စိပ်မှူး ရဲဒုတပ်ကြပ်လှမြင့်တို့ ထပ်စုမှူးခေါ်တွေ့ပြီး တာဝန်ပေးပါတယ်။

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် ထမ်းဆောင်ရမယ့်တာဝန်က -
 ဝေါမြို့နယ်မြောက်ခြမ်း၊ ဆက်ကြေးတာဝန်ခံ ကျော်စိန်
 နှစ်ဖြူ (မြန်မာပြည် ကွန်မြူနစ်ပါတီအဖြူ သခင်သန်းထွန်းအဖွဲ့)ရဲ့
 မြေပြင်၊ မျက်မြင် သတင်းထောက်လှမ်း စုံစမ်းအတည်ပြုဖို့ပဲ ဖြစ်ပါ
 တယ်။

ကျွန်တော့စိတ်ဓာတ်ကို အသိအမှတ်ပြုတယ်လို့ ခံယူပြီး
 ဝမ်းသာကြည်နူးမိပါတယ်။ အသက်အန္တရာယ်နဲ့ ကြုံတွေ့လာရင်
 ခုခံကာကွယ်ဖို့ ကျွန်တော့တပ်စိပ်မှူးကို ခြောက်လုံးပြုး၊ တပ်စုမှူး
 သူကိုယ်တိုင်ကိုင်တဲ့ လက်နက်ကိုပေးတာပါ။ ကျွန်တော့ကိုတော့
 နာနတ်သီးလို့ခေါ်တဲ့ (၃၆)လက်ပစ်ဗုံး တစ်လုံးပေးပါတယ်။

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် စုံစမ်း ထောက်လှမ်းရမယ့်
 နေရာဒေသကတော့ သူရဲသမိန်ရွာမြောက်ဘက် (၃ / ၄ / ၅)မိုင်
 အကွာမှာတည်ရှိတဲ့ စက်စုရွာ၊ ဘုန်းကြီးပိုင်ရွာ၊ ခြောက်တဲပိုင်ရွာနဲ့
 ကွင်းပြင်ထဲက လယ်တဲ၊ ကိုင်းတဲတွေပဲဖြစ်ပါတယ်။

နှစ်ယောက်တည်းဆိုတော့ နွားပွဲစား၊ ပဲပွဲစား အသွင်ယူရ
 ပါတယ်။ အဝတ်အစား ခပ်လတ်လတ်ဝတ် လွယ်အိတ် တစ်ယောက်
 တစ်လုံးစီနဲ့ ရွာပြင်ကွင်းထီးထီးထဲက လယ်စောင့်၊ ကိုင်းစောင့်နဲ့
 တံငါတဲတွေဆီက သတင်းအစအန ရရှိပါတယ်။

ဇနီး၊ သမီးပျိုလေးယောက် အခြေချနေထိုင်တာက ခက်စု
 ရွာ။ အလုပ်အကိုင်ကို မိုးတွင်း စပါးစိုက်၊ နွေ မြေပဲစိုက်ကြောင်းနဲ့
 မိသားစုရှိရာကို အမြင်ထွက်လေ့ရှိကြောင်း သတင်းပါ။

စက်စုရွာရောက်တော့ ကျွန်တော့တပ်စိပ်မှူးဟာ စစ်ရေး
 အမြင်မရှိတာ အခြေအရပ်ရပ်ကို မသုံးသပ်တတ်တာနဲ့ အသွင်ယူ
 ထားပေမယ့် သင်တန်းဆင်းပြီးစ ရဲပေါက်စ ကျွန်တော့ ဒေါက်မကျီ
 တဲ့ပုံစံတွေရဲ့ဖြစ်စဉ်ဟာ မဟာအမှားကြီးမှားသွားတော့တာပါပဲ။

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် မမေးမစမ်းဘဲ တန်းတန်းမတ်မတ်
 ဝင်သွားတဲ့အိမ်ဟာ ဝေါမြို့နယ်မြောက်ခြမ်း၊ ဆက်ကြေးတာဝန်ခံ
 နှစ်ဖြူကျော်စိန် မိသားစုအိမ်ပဲဖြစ်ပါတယ်။

ခြံအကျယ်က ပေ
 တစ်ရာ ပတ်လည်လောက်
 ရှိပြီး လေးဘက် လေး
 တန် အဖျားချွန်
 ဝါး ကပ်တွေ
 ကာရံ ထားပါ
 တယ်။ ထူးခြား
 တာက ခြံစည်းရိုး ဝါးကပ်
 ထိပ်ချွန်တွေရဲ့ အမြင့် ဟာ
 ခန့်မှန်း ကျွန်တော့ လက်ခုပ်
 တစ်ဖောင်(၈)ပေခန့် အမြင့်ရှိနေခြင်းပါ။

အိမ်အနေအထားကတော့ လေးပင်သုံးခန်း၊ သစ်အခြေခံ
 နေမိုးဖြစ်ပြီး မြေပြင်နဲ့ အိမ်ကြမ်းပြင်အကွာအဝေး ခြောက်ပေလောက်
 ရှိပါတယ်။ မိုးတွင်းရေကြီးသဘောရှိပါတယ်။

အိမ်အောက်မှာ အရွယ်ကောင်း အမျိုးသမီးရှစ်ယောက်
 နှုတ်ပြီးသား မြေပဲပင်တွေက ဥတွေရွှေနေကြပါတယ်။ အိမ်ပေါ်မှာ
 တော့ အသက်ငါးဆယ်ကျော် အမျိုးသမီးကြီးတစ်ယောက်ရှိပါတယ်။

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် ခွင့်တောင်းပြီး အိမ်ပေါ်ရောက်
 တယ်ဆိုရင်ပဲ လာရင်းကိစ္စမမေးဘဲ ရေနွေးကြမ်းနဲ့ မြေပဲပြုတ် ဧည့်ခံ
 ကျွေးမွေးပါတယ်။

“လာရင်းကိစ္စ သိပါရစေ”

ရေနွေးကြမ်းနဲ့ မြေပဲပြုတ် အမြည်းချပေးပြီး ကျွန်တော်တို့
 နှစ်ယောက်လည်းလှမ်းလှမ်းမှာထိုင်ရင်း စကားစတာကြောင့် ကျွန်တော့ တပ်ငယ်
 ချုပ် သဏ္ဍာန်လုပ် သရုပ်ဆောင်စတာတွေနဲ့ နွားအကြောင်း၊ ဈေး
 အကြောင်းတွေနဲ့ စပါတယ်။

တကယ်နွားနဲ့ဖက်ရုန်းပြီး လက်တွေ့လုပ်ကိုင်နေတဲ့
 အိမ်ရှင်အမျိုးသမီးကြီးရဲ့ “ဘယ်လို နွားမျိုးလိုချင်တာလဲ၊ ဖခင်
 အသွေး၊ ဦးချို၊ အမြီး၊ ဝေ့အနေအထားတွေ၊ နွားငိုကား၊ နွားကျမ်း

ရွတ်ပြရင်း အမေးစကားကိုတော့ ကျွန်တော့တပ်စိပ်မှူး မဖြေနိုင်ပါဘူး။

ဆက်ပြောရင် အထုတ်ပြောတော့မှာပါ။

“ဒါနဲ့ . . . စကားမစပ် ဦးကျော်စိန်ကိုသိလား?”

“ခက်စရာမှာ ကျော်စိန် သုံးယောက်ရှိတယ် . . . ဘယ်ကျော်စိန်လဲ”

“နယ်မြေဆက်ကြေးတာဝန်ခံ ကျော်စိန်ပါ”

“ဘာလုပ်ဖို့ သိချင်တာလဲ”

အဲဗျာ . . . နားအကြောင်း မသိရင်လည်း မိသားစုအကြောင်း၊ စပါးအကြောင်း၊ ပဲအကြောင်း၊ အထွက်နှုန်း၊ ရောင်းချေး သွယ်ဝိုက်ပြီး တစ်လုံးချင်း နှိုက်မထုတ် တစ်စချင်း မဆွဲဘဲ တည့်ကြီး မေးလိုက်တာ ကိုယ့်သေတွင်း ကိုယ်တူးမိသလိုပါ။

“မင်းတို့သိချင်တဲ့ ကျော်စိန်ဆိုတာ ငါပဲ”

အသံကြားရာ ကြည့်လိုက်တော့ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် ကျားရှေ့မှောက်လျက်လဲတဲ့ အဖြစ်ပါ။ အသံရှင်လက်ထဲမှာက အင်္ဂလိပ်ကွင်းစတင်းနဲ့ ချိန်ရွယ်ထားပါတယ်။ အသက်ငါးဆယ်ကျော် ရုပ်ကြမ်းကြမ်း၊ တကယ်လှုပ်ရင် အတွဲလိုက် ဆွဲလိုက်မယ့်ပုံစံနဲ့ပါ။

“ပြေးမယ် မကြံနဲ့နော်၊ မင်းတို့က ဘာကောင်တွေဆိုတာ သိနေပြီနော်၊ မင်းတို့လွယ်အိတ်တွေ သွန်ချစမ်း”

လက်ဦးမူယူထားတဲ့သူရှေ့မှာ ကျွန်တော်တို့ လွယ်အိတ်ထဲက ခြောက်လုံးပြူးနဲ့ လက်ပစ်ဗုံးဟာ ဘာမှ အစွမ်းမထက်တဲ့အပြင် အသက်အန္တရာယ်ပါ စိုးရိမ်ရေမှတ်ရောက်နေတဲ့ ပစ္စည်းတွေပါ။ စက္ကန့်တိုင်းဟာ အဆုံးအဖြတ်ပေးနေပါပြီ။

“ဟိတ် . . .”

ကျွန်တော့တပ်စိပ်မှူးရဲ့ “ဟိတ်” ဆိုတဲ့ အသံဟာ ရန်သူ့ လက်ထဲက လက်နက်ကို အလင်းရဲ့ အရှိန်နှုန်းနဲ့ ပြေးလုတာ မဟုတ်ဘဲ အိမ်မကြီးပေါ်က ဒိုင်ဗင်ထိုးခုန်ချလိုက်တာပါ။

“ကျစ် . . ကျစ် . . ကလောက်”

စတင်းဂန်းမောင်းတင်တဲ့ စက္ကန့်ပိုင်း

လေးမှာ ကျွန်တော်လည်း အိမ်မကြီးပေါ်က

ဒိုင်ဝင်ထိုး ခုန်ချလိုက်ပါတယ်။

“ဒက် ဒက် . . ဒက်”

“ဒက် . . ဒက်”

“ဒက် ဒက် ဒက် ဒက်”

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် တိုင်ပင်မထားဘဲ တပ်စိပ်မှူးက အိမ်

အောက်ကနေတဆင့် အကာအကွယ်

ယူပြီး ခြံနောက်က စည်းရိုးကို ကိုယ်

လုံးနဲ့တိုက်ပြီး လွတ်မြောက်သွားသလို၊

ကျွန်တော်ကလည်း အိမ်ရှေ့တည့်တည့်က ဝါးကပ်အမြင့်ကို ငုန်

ကျော်ပြီး အသက်လုပြေးနိုင်ခဲ့ပါတယ်။

သေနတ်သံကြားလို့ အကူလိုက်လာတဲ့ တပ်စုမှူးဦးဝီး

စေ့ကူအဖွဲ့နဲ့ လမ်းတစ်ဝက်မှာဆုံတဲ့အခါ ဖြစ်စဉ်ပြောပြဖို့ ဆယ်

မီနစ်လောက် အချိန်ယူရပါတယ်။ အသက်လုပြေးလာရတာကြောင့်

အမောဖောက်နေလို့ပါ။

အမောပြေလို့ ဖြစ်စဉ်ကို သတင်းပို့ပြီးပြီးချင်း တပ်စုမှူးက -

“မင်းလက်ထဲက ခြောက်လုံးပြူးနဲ့ ပြန်မပစ်ခဲ့ဘူးလား”

တပ်စိပ်မှူးလှမြင့်ကို အပြစ်ဖို့သလို ကျွန်တော့ကိုလည်း -

“ဟိုကောင် . . ဘိုကြီး၊ မင်း လက်ပစ်ပုံးနဲ့ ပြန်ထုပါလား။

တိုယ်လွတ်ရုန်း ပြေးရတယ်လို့ ရာဇဝင်ရိုင်းလိုက်တာကွာ”

ပြောရက်လိုက်တာ၊ ကိုယ်ချင်းမှ စာနာတတ်ရဲ့လားမသိ။

“မင်းတို့ နှစ်ယောက်လုံး ပြန်လိုက်ခဲ့”

အခင်းဖြစ်အိမ်ရောက်တော့ တပ်စိပ်မှူး ခြံစည်းရိုး ကိုယ်လုံး

နဲ့ တိုက်ဖောက်ထွက်တဲ့နေရာ၊ ကျွန်တော် ခြံစည်းရိုး ခုန်ကျော်တဲ့

နေရာတွေမှာ စတင်းဂန်းပြောင်းဝက အတွဲလိုက်ပစ်ဖော်တဲ့ (၉)မမ

www.burmeseclassic.com

ကျည်ရာတွေ စကားပေါက်လိုဖြစ်နေတာ မြင်တွေ့ရပါတယ်။

တပ်စုမှူးဟာ အိမ်ရှင် ဆက်ကြေးတာဝန်ခံ ကျော်စိန် မိသားစုကို တစ်ဦးချင်းစစ်ဆေးပြီး ကျွန်တော်ခုန်ကျော်တဲ့နေရာ၊ ခြံစည်းရိုးကို မျက်နှာမူပြီး ထိပ်ဖျားအချွန်ထိ လက်ဆန့်တိုင်းထွာ ပြီး မှတ်ချက်ပေးတာကတော့ -

“ငါတော့ အိမ်ရှင်တွေပြောလိုသာ လက်ခံလိုက်ရတယ်။ မယုံချင်ဘူးကွာ .. ဘယ်နှယ့် လေးပေခွဲတောင် လွတ်အောင် မခုန် နိုင်တဲ့ကောင်က ခုနစ်ပေကျော်၊ ရှစ်ပေအမြင့်ကို ခုန်တယ်ဆိုတာ အံ့ဩလွန်းလို့ပါ”

ဟုတ်ပါတယ်။ သူ့ရဲသမိန်ရွာ လွတ်လပ်ရေးနေ့အထိမ်း အမှတ် အားကစားပွဲတွေမှာ ဟိုစပ်စပ် ဒီစပ်စပ်လုပ်တတ်တဲ့ ကျွန် တော်ဟာ လေးပေခွဲအမြင့်ကို မခုန်နိုင်ဘဲ တန်းကျိုးကျသွားတဲ့ အဖြစ်ကို ညွှန်းပြီးပြောချင်တာပါပဲ။

“ငါ ဘာကြောင့် ဒါလောက်အမြင့်ကို ခုန်နိုင်တာပါလိမ့်”

ကျွန်တော့ကိုယ် ကျွန်တော် ပြန်မေးတာပါ။ စဉ်းစားလို့ ရတဲ့အဖြေကတော့ ကျွန်တော့ ကိုယ်စောင့်နတ် ပူးဝင်တွန်းတင် လို့ပဲ ဖြစ်မှာပါလို့ အကြွင်းမဲ့ ယုံကြည်လိုက်ရပါကြောင်း။

ရှစ်ခွင်ကျော် ဖောင်တော်သီ